

UNIVERSURI MULTIPLE

APOCRIF

CARTEA LUI ENOH

UNIVERSURI MULTIPLE

EDITURA MIRACOL

APOCRIF

CARTEA LUI ENOH

Traducere
Georgeta Constantin

Comentariu
Dan D. Farcaș

Liliana Șer

EDITURA MIRACOL
București - 1997

PREFAȚA

Cine a fost *Enoh*? Un „personaj bizar și enigmatic” după caracterizarea lui Victor Kernbach din al său „Dicționar de mitologie generală” (1995), iar după Biblie, el este cel de al șaptelea patriarh după Adam, tatăl lui Matusalem și străbunicul lui Noe. Dar nu este numai atât. Spre deosebire de ceilalți patriarhi, se spune că el ar fi făcut numeroase călătorii în ceruri, iar la sfârșitul vieții nu a murit ci a fost ridicat la cer de îngerii lui Dumnezeu. Putem citi astfel în Vechiul Testament că „după nașterea lui Matusalem, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; și a născut fii și fiice... Enoh a umblat cu Dumnezeu apoi nu s-a mai văzut pentru că l-a luat Dumnezeu” (Geneza 5; 22, 24). Deși Enoh este menționat și în pasaje ale Noului Testament (Luca 3; 37, Epistola lui Pavel către evrei 11; 5, Epistola sobornicească a lui Iuda 14 etc.), totuși istoria sa este mai bine cunoscută prin alte trei lucrări, între care cea mai importantă este *Cartea lui Enoh*, cea pe care o prezentăm aici cititorului român.

În aceste lucrări descoperim un Enoh supus unor stranii călătorii în Cosmos. Vehiculele, însoțitorii, modul de plecare și reîntoarcere, locurile vizitate etc. seamănă izbitor cu detalii raportate în zilele noastre de sute de persoane care au avut întâlniri cu așa numitele *obiecte zburătoare neidentificate* (OZN-uri). Iată motivul pentru care am socotit că este bine ca analiza însoțind străvechiul text să fie făcută prin prisma fenomenului OZN din zilele noastre, mai precis prin prisma orientărilor pe care le-a luat cercetarea acestui fenomen în ultimii zece-cincisprezece ani în S.U.A., Rusia, Franța etc., orientări încă relativ puțin cunoscute cititorului din țara noastră. Vom avea surpriza să descoperim paralelisme tulburătoare, care deschid orizonturi noi pentru iscodirile minții noastre, atât în înțelegerea unor vechi mărturii cât și în abordarea necunoscutului de lângă noi.

Cartea lui Enoh este una dintre vechile scrieri biblice care nu și-a primit totuși locul în Biblia canonică, cea pe care o cunoaștem cu toții, fiind considerată „apocrifă” de către teologi. În repetate concilii de la începuturile bisericii creștine, de pildă la Conciliul de la Laodice,

s-a socotit că este bine să fie îndepărtate din dogmă anumite subiecte, cum ar fi ierarhiile divine, care puteau da naștere la interpretări nedorite. Scrierile care abordau aceste subiecte n-au mai fost lăsate la îndemâna credincioșilor și treptat s-au pierdut. Aceasta a fost soarta multor documente inițiatice, aparent de inspirație divină, a căror singură vină era că nu corespundeau dogmei acceptate de un anumit grup de teologi.

Cartea lui Enoh era binecunoscută autorilor Noului Testament. Astfel, de pildă, în Epistola sobornicească a lui Iuda scrie: „Și pentru ei a proorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuți de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut...”. Într-adevăr, în *Cartea lui Enoh*, capitolul II începe prin cuvintele „Iată! El sosește cu zece mii dintre sfinții săi pentru a judeca toate creaturile, pentru a nimici toate rasele de răufăcători și a condamna cu tărie crimele pe care păcătoșii și nelegiuții le-au făcut...”. Diferențele sunt doar de transcriere și de traducere. *Cartea lui Enoh* este menționată de mai multe ori și în Zohar, carte fundamentală a Kabbalei ebraice.

Relativ des citată de diverși autori în primele secole ale erei creștine, la sfârșitul secolului VIII, *Cartea lui Enoh* nu mai era cunoscută în Europa decât printr-un mic număr de pasaje, păstrate la câțiva autori din sânul bisericii și prin două fragmente grecești destul de lungi, incluse în lucrările lui Cedrenus și Georges le Syncelle.

Totuși, către sfârșitul secolului XVIII un călător englez, pe nume Bruce, găsește în Etiopia trei manuscrise păstrate de biserica creștină locală, ca parte a Bibliei sale. Manuscrisele conțineau o versiune relativ completă a cărții. Ea este tradusă în englezește și publicată în 1821, de Dr. Laurence, însoțită de o introducere și câteva note. Ulterior ea apare în numeroase ediții în Anglia, Germania și Franța. Versiunea prezentată acum cititorului român urmează textul francez din „Dicționarul de apocrife” (volumul 23) apărut în 1856 la Paris, reluat într-o carte din 1975 a editurii Robert Laffont, Paris, cu o prefață de Francis Maziere.

Despre data când a fost scrisă *Cartea lui Enoh* nu putem face decât presupuneri. La ora actuală se acceptă că redactarea sa a fost făcută la sfârșitul sec. IV sau începutul sec. III înaintea erei creștine, din fragmente mult mai vechi. Nu trebuie de pildă să uităm că, mult înainte de primele scrieri biblice, unele dintre evenimentele

relatate de Enoh se regăsesc pe tăblițele de lut dezgropate la Sumer sau Babilon. Forma actuală a cărții conține relatarea pe care o face Enoh despre viziunile sale, ca și sfaturile pe care le dă fiului său Matusalem. Textul conține 105 capitole, alternând călătoriile cerești ale lui Enoh, cu tradiții de astronomie, geografie, meteorologie, cu istoria poporului evreu, cu istoria vremurilor dinainte de potop, cu istorisirea păcatelor săvârșite de îngerii căzuți și a pedepselor la care au fost supuși, cu mesaje apocaliptice sau prevestind venirea unui Mesia etc. Există referiri conform cărora Enoh ar fi scris 366 de cărți. În textul reprodus aici se vorbește de 103 parabole (XXXVII) dintre care nu ne sunt prezentate decât trei ș.a.m.d. De altfel, cititorul prezentei cărți va putea remarca el însuși acest caracter de mozaic, ceea ce însă nu scade câtuși de puțin importanța sau respectabilitatea textului. Fragmente din diverse apocrife identificate în manuscrisele de la Marea Moartă găsite începând din 1947, atestă că redactarea *Cărții lui Enoh* s-a făcut în ebraica veche, mai exact în arameică.

Din această limbă a fost ea tradusă în grecește și în alte graiuri, ducându-și destinul către toate zărilor. Astfel s-a descoperit relativ recent că și în spațiul ortodoxismului est-european există o versiune a ei, în slavonă, numită *Cartea tainelor lui Enoh*, mai fragmentară, dar mai bogată în detalii. În sfârșit referiri la Enoh se găsesc și în *Cartea jubileelor*. În comentariile din partea a doua a prezentului volum se vor face câteva trimiteri la textul lor.

Desigur, comentariile din acest volum reprezintă un punct de vedere. Ar putea exista pe lângă el multe altele. Despre *Cartea lui Enoh* vor putea să se pronunțe și teologul, și filologul, și istoricul, și alți specialiști.

Cât despre frumusețea mesajului, poezia, sau straniețea textului, despre tulburătoarea impresie pe care ne-o lasă citirea lui, lăsăm chiar acum cititorului plăcerea de a le descoperi singur.

Dan D. Farcaș

CAPITOLUL I

1. Iată cuvintele lui Enoh prin care el binecuvântează pe cei aleși și cei dreپți care vor trăi timpuri de mahnire profundă, când vor fi respinse toate răutățile și nelegiuirile. Enoh, om drept care a mers în fața Domnului, când ochii lui au fost deschiși și când el a contemplat o viziune sfântă în Ceruri și a spus: „Iată ce mi-au prezentat îngerii”.

2. Acești îngeri mi-au dezvăluit toate lucrurile și mi-au dat minte să înțeleg ceea ce am văzut, cele ce nu vor avea loc în această generație ci într-o generație următoare, pentru binele celor aleși.

3. Aceasta pentru că eu am putut vorbi și discuta cu cel care va părăsi într-o zi locuința sa celestă, Sfântul și Atotputernicul, Domnul acestei lumi.

4. Cel care va coborî o zi pe vârful muntelui Sinai, apărând în tabernacolul* său și manifestându-se cu toată forța puterii Sale divine.

5. Toți cei prezenți vor fi încremeniți de spaimă.

6. La fel pe tot Pământul toți vor fi cuprinși de teamă și groază. Munții se vor prăbuși, colinele se vor scufunda, ele se vor topi în fața Sa, ca ceara în fața flăcării. Pământul va fi acoperit cu apă și vor pieri toți cei ce-l locuiesc, așadar toate ființele vor fi judecate, toate, chiar și dreپții.

7. Dar cei dreپți vor obține liniștea; El îi va feri pe cei aleși și le va acorda iertarea sa.

8. Atunci ei vor deveni proprietatea lui Dumnezeu; ei vor fi copleșiți de fericire și binecuvântare; și splendorile Divinității îi vor lumina.

CAPITOLUL II

Iată! El sosește cu zece mii dintre sfinții săi pentru a judeca toate creaturile, pentru a nimici toate rasele de răufăcători și a condamna cu tărie crimele pe care păcătoșii și nelegiuiții le-au făcut contra lui.

* tabernacol = cort portativ susținut de coloane din lemn aurit care servea ca sanctuar la vechii evrei

CAPITOLUL III

1. Toți aceia care locuiesc în Ceruri cunosc ce se întâmplă pe Pământ.

2. Ei știu că sferele cerești care ne luminează nu-și schimbă niciodată drumul; că fiecare din ele răsar și apun cu regularitate, la timpul propriu fiecăruia, fără a se abate niciodată de la ordinele pe care le-a primit. Ei privesc Pământul și știu imediat totul despre el de la început și până la sfârșit.

3. Ei văd că fiecare din creațiile lui Dumnezeu urmează fără abatere drumul care i s-a dat. Ei văd vara și iarna; văd că Pământul e îndestulat cu apă și că norii, ceața și ploaia înmprospătează văzduhul.

CAPITOLUL IV

Ei văd și admiră cum fiecare copac își alcătuiește coroana sa de frunze, cum apoi o pierde, cu excepția a 14 copaci privilegiați care rămân totdeauna verzi și care în timpul multor ierni crează impresia de primăvară.

CAPITOLUL V

Ei admiră apoi în zilele de vară cum Soarele încălzește Pământul, încă de la începutul drumului său, în timp ce voi căutați răcoarea frunzișului; în timp ce Pământul crapă de căldura arzătoare și voi nu mai sunteți în stare să vă plimbați nici la munte, nici la șes.

CAPITOLUL VI

1. Ei admiră apoi cum în copaci la adăpostul frunzelor se încarcă în același timp de fructe; dar de asemenea ei înțeleg, și în același timp recunosc că, toate aceste lucruri sunt făcute pentru noi de cel care trăiește veșnic.

2. Că toate lucrările din fiecare an, că toate creațiile sale urmează fără abatere ordinea dinainte stabilită; și totuși; când Dumnezeu hotărăște așa, toate lucrurile trebuie să dispară.

3. Ei văd cum mările și râurile își săvârșesc fiecare misiunea lor.

4. În timp ce voi, voi suportați totul cu greutate, voi nu duceți la bun sfârșit multe din obligațiile voastre față de Domnul vostru, voi

călcați ordinele Sale; voi denigrați măreția Sa, și gurile voastre hulesc prin pronunțarea de blasfemii împotriva maiestății sale.

5. Păcătoși cu inima împietrită, nu va exista nici un fel de pace pentru voi.

6. Zilele voastre vor fi blestemate și anii vieții voastre vor fi șterși din cartea vieților; veți fi disprețuiți de toate creaturile și nu veți obține nici o îndurare.

7. În acea zi, liniștea voastră va dispărea pentru totdeauna, fiind blestemați de toți dreptii, și păcătoșii înșiși vă vor respinge.

8. Da, ei vă vor disprețui la fel ca nelegiuiții.

9. Dar pentru aleși, a lor va fi lumina, bucuria, pacea; a lor este moștenirea pământească.

10. Pentru voi, necredincioșilor, pentru voi blestem.

11. Atunci aleșii vor primi înțelepciunea, și nu va mai fi încălcată ordinea, nu se vor mai face nelegiuiri și nu vor mai fi orgolioși: ci ei se vor purta cu grijă, se vor smeri și nu vor încălca legile sfinte.

12. Astfel ei nu vor fi pedepsiți niciodată, toată viața lor, iar moartea lor va fi fără tulburări și durere; viața lor va fi împlinită; vor îmbătrâni în bucurie și pace; și anii lor de fericire se vor înmulți cu bucurii, cu liniște, fără nori, fără tulburări, în toți anii vieții lor.

CAPITOLUL VII

1. Pe când copiii oamenilor se înmulțiseră în acele zile, s-a făcut că fiicele lor s-au născut grațioase și frumoase.

2. Și atunci, când îngerii, copiii Cerurilor, le-au văzut, s-au îndrăgostit de ele; și ei și-au spus unii altora: să ne alegem femei din rasa oamenilor și să avem copii cu ele.

3. Atunci, Samyaza, șeful lor a zis: „Eu mă tem că voi nu veți fi în stare să vă împliniți gândul vostru”.

4. „Și că eu voi suporta singur pedeapsa pentru crima voastră”.

5. Dar ei i-au răspuns: noi vă jurăm.

6. Și noi ne legăm cu toții cu blestem; noi nu vom schimba nimic din planul nostru, noi vom săvârși ceea ce am hotărât.

7. Într-adevăr ei au jurat și s-au legat între ei printr-un legământ cu blestem. Ei erau în număr de 200 și coborau din Aradis, loc așezat în apropierea muntelui Hermon.*

* În original Armon, din Antiliban

8. Acest munte era denumit Hermon, pentru că acolo au jurat și s-au legat printr-un legământ cu blestem.

9. Iată numele șefilor lor: Samyaza, șeful lor, Urakabameel, Akibeel, Tamiel, Ramuel, Danel, Azkeel, Sarakmyal, Asael, Armers, Batraal, Anane, Zavebe, Samsaveel, Ertael, Turel, Yomyael, Arazeal. Aceștia erau șefii celor 200 de îngeri; și restul erau toți cu ei.

10. Și ei și-au ales fiecare câte o femeie, și s-au apropiat de ele și au conviețuit cu ele; și ei le-au învățat vrăjitorii, farmece și însușirile rădăcinilor și arborilor.

11. Și aceste femei au zămislit și au născut uriași.

12. Statura lor era de 300 de coți. Ei au înghițit tot ce munca oamenilor putea să producă, și n-a mai fost chip să fie săturați.

13. Atunci s-au întors asupra oamenilor înșiși ca să-i mănânce.

14. Și au început a se repezi la păsări, la dobitoace, la târătoare și la pești, pentru a-și potoli foamea cu carnea lor și setea cu sângele lor.

15. Și atunci Pământul a murmurat împotriva celor răi.

CAPITOLUL VIII

1. Azayel i-a mai învățat pe oameni să facă săbii, cuțite, scuturi, platoșe și oglinzi; el le-a arătat cum să facă brățări și podoabe, cum să folosească vopselele, arta de a innegri sprâncenele, de a folosi pietrele prețioase și tot soiul de spoieli, astfel încât oamenii s-au stricat.

2. Nelegiuirea s-a întins; depravarea s-a înmulțit, creaturile încălcau orice ordin și distrugeau tot ce le ieșea în cale.

3. Amazarak i-a învățat tot felul de vrăjitorii, de farmece și însușirile rădăcinilor.

4. Armers i-a învățat arta de a dezlega vrăjitoriile.

5. Barkayal i-a învățat arta de a urmări stelele.

6. Akibeel i-a învățat semnele.

7. Tamiel i-a învățat astronomia.

8. Și Asaradel i-a învățat mișcările Lunii.

9. Și oamenii, pe punctul de a pieri, au murmurat și glasurile lor s-au ridicat până la Cer.

CAPITOLUL IX

1. Atunci Mihail și Gabriel, Rafael, Suryal și Uriel, își coborâră privirile lor din Cer spre Pământ, și au văzut valurile de sânge care-l înroșeau; și nedreptățile care se săvârșeau; și și-au spus unul altuia: „Aceasta este larma strigătelor lor”.

2. Pământul căruia i s-au furat copiii și-a ridicat glasul până la porțile Cerului.

3. Către voi, O! Spirite cerești, către voi se ridică plângerile sufletelor spunând: Obțineți pentru noi dreptate de la Prea-Înaltul. Atunci ei au spus Domnului și stăpânului lor: Tu ești Domnul domnilor, Zeul zeilor, Regele regilor. Tronul gloriei tale se înalță pentru veșnicie, și pe veci numele tău este sfințit și slăvit. Tu ești binecuvântat și slăvit pentru totdeauna.

4. Tu ești creatorul, stăpânul preamărit al tuturor lucrurilor; nimic nu este ascuns privirilor tale; Tu stăpânești peste toate și nimic nu poate ocoli puterea Ta.

5. Tu ai văzut ce a făcut Azazyel; cum i-a învățat pe oameni tot felul de nedreptăți, și cum a arătat el lumii tot ce se petrece în Ceruri.

6. Samyaza, de asemenea, a învățat pe oameni vrăjitorii, el pe care tu l-ai așezat deasupra tuturor camarazilor săi. Ei s-au însoțit cu fiicele oamenilor; au păcătuit cu ele și s-au dezonorat.

7. Ei le-au dezvăluit lor crime din cele mai dezgustătoare.

8. Și femeile au născut uriași.

9. Și tot Pământul a fost acoperit de sânge și de fărâdelegi.

10. Și iată acum, că sufletele celor morți, ridică glasurile către tine.

11. Și s-au ridicat plânsetele lor până la porțile Cerului.

12. Vaielele lor urcă spre tine; oamenii nu pot să scape de silniciile care acoperă fața Pământului. Însă Tu cunoști toate lucrurile, chiar înainte ca ele să ia ființă.

13. Tu cunoști toate lucrurile: tu știi tot ce se întâmplă și totuși tu nu ne spui nimic.

14. Pentru atâtea crime, ce trebuie să facem noi celui rău?

CAPITOLUL X

1. Atunci, Prea-Înaltul, cel mare și sfânt, și-a făcut auzită vocea.

2. Și îl trimise pe Arsayalalyur la fiul lui Lameh*.

3. Îi spuse: Vorbește-i în numele meu, dar ascunde-te de ochii lui.

4. Apoi dezvăluiește-i marele prăpăd care va face să piară toți oamenii: întrucât apele potopului se vor revărsa pe toată fața Pământului și toate creaturile vor fi distruse.

5. Dar învață-l calea de a scăpa; spune-i lui în ce chip rasa lui va avea ființă pe tot Pământul.

* adică la Noe, Lameh fiind fiul lui Enoh

6. Apoi, Domnul spuse către Rafael: „Prinde-l pe Azazyel, leagă-i picioarele și mâinile; aruncă-l în întunericul veșnic și părăsește-l în pustia lui Dudael”.

7. Fă să plouă peste el pietre grele și ascuțite; învăluiește-l în întuneric deplin.

8. Să rămână acolo pentru totdeauna, fie ca fața sa să rămână acoperită cu un voal gros; și fie ca el să nu mai vadă lumina niciodată.

9. Și când se va face ziua judecății, aruncă-l în foc.

10. Între timp, curăță Pământul pe care îngerii l-au dezonorat; prevestește-i viața; prevestește-i că eu îl voi reînvia.

11. Fiii oamenilor nu vor pieri cu toții, din pricina tainelor pe care veghetorii lor li le-au arătat și pe care ei le-au arătat urmașilor lor.

12. Dar Pământul a fost murdărit de învățăturile necurate ale lui Azazyel. Și de aceea el trebuie să fie făcut răspunzător de toate crimele.

13. Domnul i-a spus apoi lui Gabriel: „Mergi la ființele cele rele, la cei condamnați, la copiii depravării, omoară acești copii de depravați, acești urmași ai îngerilor veghetori, din mijlocul oamenilor; împinge-i, ațâță-i pe unii contra altora. Fă-i să piară de propriile lor mâini; pentru că zilele lor nu vor fi împlinite.

14. Ei te vor implora, dar rugile lor nu vor obține nimic pentru ei; și ei vor spera în zadar pentru copiii lor viața de veci și chiar o viață de 500 de ani.

15. După aceea Domnul îi spuse lui Mihail: Du-te și anunță pedeapsa care-l așteaptă pe Samyaza și pe toți cei care au participat la crimele acestea, care s-au unit cu femeile, care s-au dezonorat prin tot felul de murdării. Și când fiii lor vor fi omorâți, când ei vor fi văzut că a pierit tot ce le-a fost mai scump pe lume, încătușează-i sub pământ pentru șaptezeci de generații până în ziua judecății și a sfârșitului lumii; și cuvântul acestei judecăți îi va osândi pe veci.

16. Atunci ei vor fi aruncați în adâncul unui foc care îi va chinui fără încetare; și ei vor rămâne așa o veșnicie.

17. Împreună cu ei, șeful lor va arde în flăcări; și cu toții vor fi încătușați până la moartea unui mare număr de generații.

18. Nimicește, în același timp, toate sufletele dedate la jocurile vinovate, omoară urmașii îngerilor veghetori; destul și prea mult timp ei au oropsit seminția omenească.

19. Prigonitorii să fie șterși de pe suprafața Pământului.

20. Răul să fie nimic.

21. Și ramura dreptății și a omeniei să înflorească și să devină o mărturie a binecuvântării.

22. Căci dreptatea și omenia vor trebui să înflorească în bucurie pentru timpuri fără sfârșit.

23. Și atunci toți cei sfinți vor înălța Cerului rugăciuni de îndurare și vor trăi până când ei vor da naștere la o mie de copii, în timp ce zilele tinereții lor și sabaturile lor se vor scurge în bucurie și pace. În această epocă tot Pământul va fi cultivat în dreptate; el se va acoperi de arbori și de blagoslovenii; vor fi sădiți pomi bogați în roade.

24. Vița de vie va crește din abundență și va produce struguri din belșug; toate semințele care vor fi încredințate pământului, vor da o mie de măsuri pentru una; și o măsură de măslina va ajunge la 10 teascuri de ulei.

25. Pământul va fi mântuit de toate silniciile, de toate nedreptățile, de toate crimele, de toate nelegiuirile, de tot ce îl poate murdări. Răul va dispărea pentru totdeauna.

26. Atunci, copiii oamenilor vor trăi în dreptate, și toate neamurile îmi vor da onorurile care mi se datorează; toate mă vor binecuvânta; toate mă vor adora.

27. Pământul se va elibera de toată stricăciunea, de toate crimele, de toate caznele, de toată suferința, și el nu va mai avea a se teme că-i voi trimite un potop nimicitor.

28. În acele zile, voi deschide comorile binecuvântărilor păstrate în Cer, le voi răspândi pe Pământ și ele vor aduce spor în lucrările și munca oamenilor.

29. Pacea și dreptatea se vor uni cu oamenii și această unire sfântă va dura cât va fi lumea și cât vor fi generațiile.

CAPITOLUL XII

1. Înainte de a se îndeplini toate aceste lucruri, Enoh a fost răpit de pe Pământ; și nimeni nu a știut locul unde a fost și nici ce a devenit.

2. Toate aceste zile, el le-a petrecut cu sfinții și cu îngerii veghetori.

3. Eu, Enoh voi binecuvânta pe Domnul, marele rege al păcii.

4. Și iată: îngerii veghetori m-au numit Enoh scribul.

5. Și Domnul mi-a zis: Enoh scrib al dreptății, du-te și vorbește îngerilor veghetori ai Cerului, care au părăsit înălțimile desăvârșite ale Cerului și locuințele lor veșnice, cei care s-au dezonorat cu femei.

6. Și au făcut ca oamenii, luând neveste după exemplul lor și stricând tot Pământul.

7. Spune-le lor că pe Pământ, ei nu vor căpăta niciodată, nici liniște, nici iertarea păcatelor lor. Niciodată, nu se vor bucura de urmașii lor; ei îi vor vedea murind pe cei ce le sunt mai dragi; ei vor plânge după fiii lor uciși; și mă vor ruga pentru ei, dar niciodată nu vor obține pacea sau iertarea.

CAPITOLUL XIII

1. Atunci Enoh plecă și îi spuse lui Azazyel: Nu mai există liniște pentru tine, o mare sentință s-a pronunțat împotriva ta. Vei fi încătușat;

2. Nu va fi niciodată pentru tine nici ușurare, nici iertare, nici putința unui ajutor, din cauza fărădelegilor pe care tu le-ai arătat.

3. Și pentru că tu i-ai învățat pe oameni să-l insulte pe Dumnezeu, să păcătuiască și să-i asuprească pe semenii lor.

4. Apoi l-am părăsit și am mers să le anunț eu însumi noutățile la toți tovarășii lui de crime.

5. Și ei s-au înspăimântat și au fost apucați de un tremurat îngrozitor.

6. Și ei m-au implorat să scriu pentru ei o plângere umilă, pentru a obține iertarea greșelilor lor; m-au rugat s-o fac să ajungă la tronul lui Dumnezeu din Cer, căci ei nu îndrăznesc să i se adreseze, nici să-și ridice ochii spre Cer din cauza marelui păcat pentru care au fost judecați.

7. Atunci, eu am scris o plângere umilă în sprijinul lor, pentru a obține liniște și iertare pentru tot ce au făcut.

8. Apoi i-am părăsit și mi-am continuat drumul, recitind mereu plângerea lor, către apele lui Danendan care se află la răsărit de Hermon și acolo m-am culcat.

9. Și iată că am avut un vis, și o viziune divină. Am căzut în extaz și am văzut atunci pedeapsa pe care urma să o anunț, vestea tristă și mustrătoare pentru copiii Cerului. Când m-am trezit, mă aflam în apropierea apei. Ei erau adunați, plângeau și fețele lor erau întoarse către Ubelseiael, loc așezat între Liban și Semeser.

10. Le-am împărtășit viziunile mele și visele mele.

11. Și le-am spus aceste cuvinte de judecată și dojenile pe care le meritau copiii Cerului.

CAPITOLUL XIV

1. Aceasta este cartea cuvintelor de judecată și cuvintele adresate îngerilor veghetori, care sunt în această lume, după porunca pe care mi-a dat-o în viziunea mea Cel Sfânt și Cel Mare. Am văzut atunci în vis că vorbeam cu limba mea din carne și cu același suflu cu care Atotputernicul a însuflețit buzele oamenilor pentru a se înțelege între ei.

2. Și am înțeles cu inima. Însuși Dumnezeu a dat oamenilor putința să înțeleagă cuvintele adresate minții lor; iar mie, el mi-a dat autoritatea de a-i certa pe îngerii veghetori, copiii Cerului. Deci eu am scris rugămințile voastre; dar eu am văzut în viziunea mea, că atât cât va exista lumea, niciodată voi nu veți obține ceea ce ați cerut.

3. Judecata s-a pronunțat împotriva voastră; toate rugămințile voastre sunt în zadar.

4. Așadar, de acum înainte voi nu veți mai urca la Ceruri; iar pe Pământ, voi veți fi încâtușați atâta timp cât va exista lumea.

5. Dar, mai înainte, voi veți fi martori la nenorocirea celor care vă sunt dragi; ei nu vă vor mai aparține. Ei vor cădea sub sabie chiar sub ochii voștri.

6. Și nu puteți adresa nici o rugă nici pentru ei, nici pentru voi!

7. Ci veți plânge și veți suferi în tăcere. Acestea sunt cuvintele din cartea pe care am scris-o.

8. Iată acum viziunea pe care am avut-o;

9. Iată: M-am văzut înconjurat de nori și de ceață deasă; priveam cu îngrijorare mișcarea astrelor și a fulgerelor în timp ce vânturi prielnice îmi ridicau aripile și grăbeau drumul meu.

10. Am fost înălțat astfel până în Cer și am ajuns curând la un zid clădit din pietre de cleștar. Flăcări mișcătoare îi învăluiau marginile. Am simțit cum mă cuprinde groaza.

11. Cu toate acestea, m-am vârat în mijlocul acestor flăcări.

12. Și am pătruns într-o vastă locuință care era pavată cu pietre de cristal. Pereții ca și podeaua, erau de asemenea din cristal și la fel și temeliiile. Tavanul era format din stele rătăcitoare și fulgere de lurnină și în mijloc se vedeau mișcându-se heruvimi de foc într-un Cer agitat. Flăcări tremurau împrejurul zidurilor și poarta era de foc. Când a fost să intru în această locuință, ea era în același timp arzătoare ca focul

și rece ca gheața; și nu exista acolo nici urmă de fericire, nici de viață. Atunci o spaimă a pus brusc stăpânire pe mine; m-am cutremurat de groază.

13. Tremurând ca varga, m-am întors cu fața spre Pământ și am avut o viziune.

14. Iată-o: Eram într-o altă locuință mai largă decât prima, porțile căreia erau toate deschise în fața mea, în mijlocul unei flăcări tremurătoare.

15. Era atâta strălucire, măreție și fală încât îmi este peste puteri să vă descriu, nici splendoarea ce o înconjoară și nici întinderea sa.

16. Podeaua era de foc; în tavan străluceau fulgere și stele rătăcitoare, iar acoperișul era în întregime un foc scânteietor.

17. L-am examinat cu atenție, și am văzut acolo înălțat un tron;

18. Al cărui aspect era ca bătut de grindină cu toate că marginile sale erau strălucitoare ca globul Soarelui; din el se auzeau voci de heruvimi.

19. Din acest tron puternic ieșeau torente de flăcări;

20. Strălucitoare încât era imposibil să le privești.

21. Și era cineva așezat pe acest tron măreț.

22. Al cărui veșmânt era mai strălucitor decât Soarele și mai alb ca zăpada.

23. Nici un înger nu era în stare să-l privească în față pe Strălucitorul și Magnificul, nici să se apropie de el; nici un ochi de muritor nu putea să-l privească. Un foc strălucitor ardea în jurul lui.

24. Și se ridica, chiar înainta lui, un foc de o mare întindere; astfel încât cei ce-l înconjurau, nu puteau să se apropie de El, și erau în fața lui mii și mii. El nu avea nevoie nici de sfaturi, nici de ajutoare, dar sfinții care formau curtea lui nu îl părăseau nici ziua, nici noaptea. M-am apropiat atât cât am putut, acoperindu-mi fața și plin de teamă. Atunci, Domnul el însuși a binevoit cu propria sa gură să mă cheme pe nume: Apropie-te, spuse el, apropie-te mai mult și vino să auzi cuvintele mele sacre.

25. El m-a primit și m-a făcut să mă aplec în fața porții. Și-mi țineam ochii coborâți către pământ.

CAPITOLUL XV

1. Atunci mi s-a adresat și mi-a spus așa: Ascultă, ascultă fără frică, O! Enoh cel drept, O! scrib al dreptății, apropie-te și ascultă vocea mea.

Du-te, spune-le îngerilor veghetori ai Cerului care te-au trimis să mă rogi pentru ei: Voi trebuie să vă rugați pentru oameni și nu oamenii pentru voi!

2. De ce ați abandonat înălțimile sfinte ale Cerului, locuințele voastre eterne, pentru a merge să păcătuți cu femeile. De ce v-ați îndrăgostit de fiicele oamenilor; v-ați însoțit cu ele; v-ați dedat cu ele la lucruri care țin de copiii Pământului, și ați dat naștere unei rase nelegiuite?

3. Voi care erați spirite ale Cerului, având sfințenie și viață eternă, v-ați murdărit cu femeile, v-ați dedat la muncile cămii, ați zămislit în sânge, v-ați purtat ca și aceia care sunt numai din sânge și carne.

4. Ei, ei au fost creați pentru a muri.

5. Iată de ce le-am dat lor femei, în scopul de a conviețui cu ele pentru a procrea copii care să le păstreze rasa pe Pământ.

6. Dar voi, voi ați fost creați ca spirite curate încă de la început, voi aveți o viață eternă, voi nu puteți muri.

7. Și de aceea eu nu v-am dat vouă femei, pentru că fiind spirite curate voi trebuia să locuiți în Cer.

8. Și acum, uriașii care sunt rezultatul târgului dintre spirit și carne, se vor numi pe Pământ spirite rele și ele vor trăi pe Pământ. Ei vor procrea la rândul lor spirite rele, pentru că ei țin de Cer cu o parte a firii lor pentru că își trag sămânța din îngerii veghetori cei sfinți. Ei vor deveni deci spirite rele pe Pământ și se vor numi spirite ale răului. Locuința spiritelor cerești este Cerul; iar Pământul este locuința spiritelor pământești care sunt născute pe Pământ.

9. Spiritele uriașilor vor fi ca norii care aduc peste Pământ nenorociri de toate soiurile, ciume, războiul, foametea.

10. Și doliul. Ele nu vor bea și nu vor mânca, invizibile pentru toate privirile, ele se vor amesteca între bărbați și femei, pentru că ele au primit viață în zilele de nimicire și masacru.

CAPITOLUL XVI

1. După moartea uriașilor, ori unde vor zbura sufletele lor, atunci când își vor abandona trupurile, carnea lor va trebui să piară înaintea judecății. Ea va fi nimicită până în ziua marelui sfârșit al Universului; atunci când îngerii veghetori și nelegiuiții vor fi distruși pentru totdeauna.

2. Cât despre îngerii veghetori care te-au trimis să te rogi la mine pentru ei,

3. Le spun lor, acestor inteligențe cerești: Voi ați avut Cerul pentru a locui; dar tainele cele mai ascunse nu v-au fost arătate; cu toate acestea voi ați cunoscut un secret al nedreptății.

4. Și voi l-ați dezvăluit femeilor care v-au mișcat inimile și prin voi s-a înmulțit răul pe suprafața Pământului.

5. Spune-le lor deci: Niciodată voi nu veți obține iertarea, niciodată nu veți mai avea pace!

CAPITOLUL XVII

1. Apoi ei m-au ridicat într-un loc unde exista un foc mistuitor; și unde după bunul lor plac, ei luau înfățișarea unui om.

2. M-au condus pe un loc ridicat, pe un munte al cărui vârf se avânta către Ceruri.

3. Și eu am văzut izvorul fulgerelor și tunetelor la marginile acestui loc, în colțul său cel mai adânc.

Era acolo un arc de foc și săgeți într-o tolă și o sabie de foc și toate felurile de fulgere.

4. Apoi, ei m-au dus în apropierea unei ape țâșnitoare și tot mai mult către apus, către focurile Soarelui ce apune. Am ajuns la marginea unui râu de foc care curgea ca apa și se vărsa în marea cea mare de la apus.

5. Am văzut toate marile fluvii și am nimerit în mijlocul negrelor tenebre; în acest loc pe care orice carne îl părăsește; am văzut munții de întuneric care nasc iarna și locurile în care apa se prăvale în propriile genuni.

6. Am văzut și locul de vărsare al tuturor fluviilor din lume și pe cel al genunii.

CAPITOLUL XVIII

1. Am ajuns apoi la magazia tuturor vânturilor și am văzut modul în care ele folosesc drept ornament Pământului și la păstrarea temeliiilor Pământului.

2. Am văzut piatra unghiulară care susține Pământul.

3. Am văzut și cele patru vânturi care susțin Pământul și bolta cerească.

4. Am văzut vânturile care suflă în înaltul Cerului;

5. Cele care se înalță între Cer și Pământ și care formează stâlpii Cerului.

6. Am văzut vânturile care fac să se rotească Cerul și care pun în mișcare pe orbitele lor Soarele și stelele, și deasupra Pământului, am văzut vântul care susține norii.

7. Am văzut drumul îngerilor.

8. Am văzut la marginea Pământului, bolta cerească sprijinindu-se de el. Atunci m-am întors către miazăzi.

9. Acolo ard, noapte și zi, șase munți din pietre prețioase, trei în partea de la răsărit, trei în partea de la miazăzi.

10. Cei dinspre răsărit erau făcuți din pietre de diverse culori; perle și antimoniu; cei dinspre miazăzi erau din pietre roșii. Vârfurile lor se înălțau până la Cer ca tronul lui Dumnezeu, care era din alabastru și în partea sa de sus din safir. Am văzut și focul dogoritor care ardea pe munți.

11. Acolo, am mai văzut și o regiune întinsă unde se adunau apele.

12. Am văzut și izvoarele Pământului, ascunse în coloanele luminate ale Cerurilor.

13. Și în aceste coloane ale Cerului, eu am văzut focuri care izbucnesc fără număr, dar nici în sus, nici în jos. Deasupra acestor izvoare, am văzut un loc care nu are nici boltă deasupra, nici pământ dedesupt, și nu era nici un pic de apă; și nimic la dreapta, nimic la stânga; un loc cu desăvârșire pustiu.

14. Și acolo, am zărit șapte stele, strălucind ca munții de foc, sau ca niște spirite desăvârșite.

15. Atunci îngerul a spus: acest loc, va fi până la dispariția Cerului și a Pământului, închisoarea stelelor și a armatelor Cerului.

16. Aceste stele care se rotesc deasupra focului sunt acelea care au încălcat porunca lui Dumnezeu, înainte de a-și încheia încercările lor. Și de aceea au fost încătușate în acest loc, până când își vor ispăși crimele lor în anul cel de taină.

CAPITOLUL XIX

1. Atunci Uriel strigă: Iată îngerii care au trăit cu femeii, și au fost destinați a fi conducători;

2. Cei care au dezonorat oamenii, înmulțind greșelile printre ei, punându-i să aducă jertfe demonilor precum lui Dumnezeu. Dar în ziua cea mare ei vor fi judecați și vor pieri, și femeile lor împreună cu ei, pentru că s-au lăsat ademenite fără să se opună.

3. Și eu, Enoh, eu singur, am văzut sfârșitul tuturor acestor lucruri, și nimănui nu i-a fost dat să vadă ce am văzut eu.

CAPITOLUL XX

1. Iată numele îngerilor care veghează.

2. Uriel, unul dintre îngerii sfinți, care comandă strigătele și groaza.

3. Rafael, unul dintre îngerii sfinți, care comandă asupra spiritelor omenești.

4. Raguel, unul dintre îngerii sfinți, care pedepsește lumea și astrele.

5. Mihail, unul dintre îngerii sfinți, care veghează la virtuțile oamenilor și comandă neamurile.

6. Sarakiel, unul dintre îngerii sfinți, care veghează asupra copiilor și a oamenilor care au greșit.

7. Gabriel, unul dintre îngerii sfinți, care comandă peste Iksat, peste paradis și peste heruvimi.

CAPITOLUL XXI

2. Eu am făcut, în sfârșit un lung ocol pentru a sosi într-un loc unde nimic nu era întreg.

2. Eu nu am văzut acolo, nici lucrurile minunate arătate în Cer, nici Pământul cu minunățiile sale; acolo nu era decât un pustiu singuratic și îngrozitor.

3. Acolo am mai văzut șapte stele înlănțuite unele cu altele precum niște munți mari, precum niște focuri mistuitoare. Și am strigat când am văzut aceasta. Pentru ce crime sunt înlănțuite aceste stele; pentru ce au fost ele surghiunite în acest loc? Atunci Uriel, unul dintre îngerii care era cu mine și care mi-a fost însoțitor, mi-a răspuns: Enoh, de ce o astfel de întrebare? de ce această îngrijorare, această neliniște? Aceste stele au încălcat ordinele Domnului Prea-Înalt; și pentru a-și ispăși crimele lor, ele au fost încătușate în acest loc pentru un număr fără sfârșit de veacuri.

4. De aici am mers într-un alt loc al groazei.

5. Acolo am văzut lucrând un foc imens, dogoritor și mistuitor, în mijlocul căruia exista o despicătură și coloanele de foc se luptau între ele și se înfundau în genuni. Mi-a fost peste putere să apreciez

atât mărimea cât și înălțimea lui; nu am putut cunoaște nici originea sa. Și am strigat încă o dată în fața a ce am văzut: Ce loc teribil! și cât este de dificil să cercetezi aceste taine.

6. Uriel, unul dintre îngerii care era cu mine mi-a răspuns și mi-a spus: Enoh, de ce această teamă, de ce această mirare, la vederea acestui loc teribil, la vederea acestui loc de suferință? Aici este, adăugă el, închisoarea îngerilor; și aici vor fi ei închiși pentru totdeauna!

CAPITOLUL XXII

1. De acolo, am plecat către celălalt loc, așezat spre apus, unde am văzut un munte mare și înalt, o stâncă abruptă și patru locuri de întâlnire încântătoare.

2. În interior, acest loc era adânc, spațios, lustruit și egal, dar într-un întuneric deplin.

3. Atunci, Rafael, unul dintre îngerii sfinți care mă însoțeau, mi-a spus: Iată locurile preafericite unde se adună spiritele, sufletele morților; acesta este locul unde se vor aduna toate sufletele copiilor oamenilor.

4. Aceștia vor rămâne în acest loc, până în ziua judecății, până la vremea care le-a fost hărăzită.

5. Însă, mai este mult timp până în ziua marii judecății. Și am văzut sufletele copiilor oamenilor care muriseră și strigătul lor acuzator se ridica până la Cer.

6. Atunci l-am întrebat pe Rafael, îngerul care mă însoțea și i-am spus: A cui este această voce acuzatoare care urcă spre Cer?

7. El mi-a răspuns: Aceasta este vocea spiritului lui Abel, care a fost ucis de fratele său Cain, și care îl va învinui până când neamul său va fi nimicit de pe fața Pământului.

8. Până când neamul său va fi șters din rândul oamenilor.

9. Atunci, l-am întrebat despre el, despre judecata de apoi și i-am spus: De ce sunt unii despărțiți de ceilalți? El mi-a răspuns: Sunt trei clase diferite pentru spiritele morților, trei clase pentru spiritele dreptilor.

10. Aceste clase se despart printr-o prăpastie, printr-o apă și printr-o lumină pe apă.

11. Păcătoșii sunt împărțiți la fel; după moartea lor; ei sunt îngropați în pământ, dacă judecata nu i-a ajuns încă din viață.

12. Acesta este locul în care sunt închise sufletelor lor; aici sunt lăsați pradă durerilor de neîndurat, pedeapsa celor care sunt condamnați pentru eternitate și sufletele cărora vor fi osândite și încătușate pentru totdeauna.

13. Și iată acestea există de la facerea lumii. Sufletele celor care se plâng sunt separate de cele care veghează nimicirea lor în ziua judecății.

14. Așa arată locul destinat sufletelor oamenilor nedrepți și păcătoși, sufletele acelor care au comis nedreptăți și care s-au amestecat în obștea nelegiuitorilor cu care se asemănau. Sufletele lor nu vor fi nimicite în ziua judecății; dar vor fi închise în acest loc, de unde nu vor mai scăpa niciodată.

Atunci l-am lăudat pe Dumnezeu.

15. Și am zis: Fii binecuvântat Doamne al meu, Domn al gloriei și al dreptății, stăpânul suprem și veșnic.

CAPITOLUL XXIII

1. De acolo, am plecat în alt loc, în partea de apus, la marginile Pământului.

2. Acolo am văzut un foc puternic și o mișcare continuă, care se rotea noapte și zi fără a se opri niciodată.

3. Și l-am întrebat pe îngerul care mă însoțea, și i-am spus lui: Ce este acela? De ce această mișcare fără de răgaz?

4. Atunci Raguel, unul dintre îngerii care mă însoțea mi-a răspuns:

5. Acest foc dogoritor, care se mișcă fără încetare spre apus, este focul care aprinde toți aștrii Cerului.

CAPITOLUL XXIV

1. De acolo, am ajuns într-un alt loc și am văzut un munte de foc arzând noapte și zi. Când m-am apropiat, am zărit șapte munți strălucitori, care erau separați unul de altul.

2. Pietrele din care erau formați, erau frumoase și strălucitoare; ei sclipeau și radiau, iar suprafața lor era lustruită. Erau trei către răsărit, cu atât mai de neclintit, cu cât erau așezați unul peste celălalt; și existau trei la miazăzi la fel de neclintiți. Erau de asemenea, văi adânci, dar care erau separate unele de altele. În mijloc se ridica cel de al șaptelea munte. Și toți acești munți apăreau de departe ca niște tronuri majestuoase. Și ele erau acoperite de arbori frumos mirositori.

3. Printre acești arbori, exista unul cu un miros înprospătat fără încetare și atât de suav încât nu mai exista altul nici în grădina Edenului care să răspândească un miros atât de încântător. Frunzele sale, florile sale, lemnul său nu se vestejeau niciodată și fructele sale erau frumoase.

4. Fructele sale se asemănau cu fructele palmierului. În fața acestei priveriști, am strigat: Iată un arbore demn de văzut; ce frunze frumoase, ce fructe gustoase! Atunci Mihail, unul dintre îngerii sfinți și slăviți care mă însoțeau și care era conducătorul lor mi-a răspuns.

5. Enoh, de ce întrebi despre parfumul acestui arbore?

6. De ce ești tu atât de dornic de a-l cunoaște?

7. Atunci eu, Enoh, i-am răspuns: Vreau să știu totul, dar în special totul cu privire la acest arbore.

8. Îngerul mi-a răspuns: Acest munte pe care-l vezi și al cărui vârf ajunge la aceeași înălțime cu tronul Domnului, va fi locașul unde se va odihni Domnul Sfințeniei și gloriei, Regele cel veșnic, atunci, când va veni și va coborî pentru a vizita Pământul, în bunătatea sa.

9. Cât despre acest arbore cu mirosul său suav, al cărui parfum nu are nimic senzual, nimeni nu va putea pune mână pe el până în ziua judecății. Atunci când cei răi vor fi abandonați chinurilor veșnice, acest arbore va fi dat celor drepți și umili. Fructele sale vor fi păstrate pentru cei aleși. Căci viața va fi răsădită într-un loc sfânt către miazănoapte, către locuința Regelui veșnic.

10. Atunci ei se vor bucura și se vor cutremura de fericire în Sfântul sfinților, un miros încântător le va pătrunde în oase și ei vor avea, ca și strămoșii tăi, o viață lungă pe Pământ; și această viață nu va fi tulburată nici de nenorociri, nici de suferințe, nici de sărăcie.

11. Și am binecuvântat pe Dumnezeuul gloriei, Regele veșnic care a hărăzit acest arbore și a avut bunăvoința de a-l destina sfinților.

CAPITOLUL XXV

1. De acolo am fost condus către mijlocul Pământului și am cuprins cu privirea un loc binecuvântat și roditor unde arborilor le cresc, fără încetare, ramuri verzi.

Acolo am văzut încă un munte sacru și dedesupt pe latura de răsărit, am văzut o apă care curgea către miazăzi. Am mai văzut către răsărit și un alt munte, la fel de înalt, așezat în mijlocul unor văi adânci, dar înguste.

2. Apa curgea către munte, pe partea sa de la apus; dedesupt se înălța un alt munte.

3. Și, la picioarele acestui munte se afla o vale îngustă și în mijloc erau alte văi adânci și stâncoase care se întindeau către cei trei munți. Dar toate aceste văi, care erau adânci, dar înguste, mărgineau o stâncă uriașă pe care era plantat un arbore. Și cu uimire am admirat stânca și văile.

CAPITOLUL XXVI

1. Apoi am strigat: Ce înseamnă acest pământ binecuvântat, acești arbori înalți și această vale blestemată care le separă?

2. Și Uriel, unul dintre îngerii sfinți care era cu mine, mi-a răspuns: Această vale este blestemată pentru veșnicie. Aici vor fi adunați toți cei care și-au folosit limbile pentru a-l huli pe Dumnezeu, cei care au deschis gura pentru a blestema gloria sa. Aici vor fi adunați și aici le va fi locuința.

3. În ziua supremă a judecății, El va face din ei un mare exemplu de dreptate în ochii tuturor sfinților; căci aceștia vor obține iertarea în fața lui Dumnezeu, și îl vor binecuvânta în toate zilele vieții lor ca pe Domnul lor și Regele lor.

4. Și ei vor sărbători în ziua de temut a judecății datorită iertării pe care o vor obține pentru ei. Atunci eu m-am întors firește către Dumnezeu și am laudat numele său, măreția și gloria sa.

CAPITOLUL XXVII

1. De acolo, m-am îndreptat către părțile de răsărit, către un munte care se înalță în mijlocul unui deșert și căreia nu i-am putut zări decât fața.

2. El era acoperit de arbori ieșiți din semințele despre care s-a vorbit și o apă cobora de pe el.

3. Din acest loc, o cădere de apă, alcătuită din altele nenumărate, se desprindea către apus și către răsărit. Pe o latură creșteau arborii, pe cealaltă se vedeau apă și rouă.

CAPITOLUL XXVIII

1. Atunci am înaintat către o altă parte a deșertului, către răsăritul muntelui, de care m-am apropiat.

2. Acolo am observat arbori de soi, mai ales din cei din care se fac arome cu mirosuri suave, tămâia, smirna, toți arborii deosebiți unii de ceilalți.

3. Și mai era în acest loc, dominând toți acești arbori, o înălțime către răsărit care nu era departe.

CAPITOLUL XXIX

1. Am mai văzut încă un loc, cu văi prin care se rostogoleau ape care nu secau niciodată.

2. Am văzut un arbore falnic care avea un parfum egalând pe cel al arborilor de mastic.

3. Și pe laturile acestei văi am observat cinamonul, cu un parfum delicat. Am mers apoi către răsărit.

CAPITOLUL XXX

1. Atunci am observat un alt munte, plin de arbori, de unde izvora o apă asemănătoare cu „neketra”. Numele ei era Sarira și Colbanen. Și pe acest munte am văzut un altul pe care creșteau arbori de aloe.

2. Acești arbori erau încărcăți ca migdalii și groși, iar fructele pe care le făceau aveau un parfum care depășea orice alt miros cunoscut.

CAPITOLUL XXXI

1. După aceea, m-am întors la partea de miazănoapte și am văzut intrările pe sub munți, și am observat șapte munți acoperiți de lavandă fină, de arbori parfumați, de scorțișoară și papirus.

2. Apoi am lăsat în urmă mea, culmile acestor munți și am înaintat către răsărit, trecând de marea Eritreei. Și când am fost dincolo de ea, m-am îndreptat către îngerul Zatael, și am ajuns în grădina dreptății. Acolo, am văzut între altele, mulți arbori înalți, acoperiți de flori.

3. Parfumul lor era minunat, formele lor erau deosebite și gingașe. Era, de asemenea acolo pomul înțelepciunii, fructele căruia deschideau mintea celui care se hrănea cu ele.

4. El era asemănător cu un tamarin*, și fructele sale de o frumusețe remarcabilă semănau cu ciorchinii de strugure; parfumul lor înmiresma locul de jur-împrejur. Și am strigat: Ce arbore frumos! Ce spectacol minunat!

5. Atunci îngerul Rafael, care era cu mine, mi-a răspuns; Acesta este pomul înțelepciunii, din care au mâncat stră-străbunicul tău și stră-străbunica ta; aceste fructe le-au deschis ochii; și după ce au văzut că erau goi, au fost izgoniți din Paradisul terestru.

CAPITOLUL XXXII

1. După aceea, am înaintat către marginile Pământului; acolo am văzut animale mari, cu înfățișări diferite, păsări deosebite ca formă și înfățișare și având glasuri diferite.

2. La răsărit de locul unde se găseau aceste animale, am zărit granițele Pământului și locul unde Cerul se sfârșea. Porțile Cerului erau deschise și am văzut ieșind din ele stelele. Atunci am socotit timpul la care au ieșit și am notat exact numărul. Mi-am notat în același timp numele lor, drumul lor mereu reînnoit, încercările prin care trec, toate pe măsură ce Uriel, care era cu mine, mi le deslușea.

3. Deoarece el mi-a arătat totul și despre toate mi-a dat cunoștință.

4. El mi-a făcut cunoscut numele lor, locul lor și înrâuririle pe care le au.

CAPITOLUL XXXIII

1. Apoi m-au condus către miazănoapte, la marginile Pământului.

2. Și acolo, la marginile lumii, am văzut o întinsă și măreață minune.

3. Am văzut porțile Cerului deschise, între ele trei fiind osebite. Prin ele ieșeau vânturile de nord, părinți ai frigului, grindinei, gheții, rouăi și ploii.

4. Pe una dintre aceste porți, vânturile suflau ușor; dar prin celelalte două ele suflau cu violență și suflul lor se răspândea pe Pământ.

* tamarin – arbore exotic din familia leguminoaselor de talie înaltă, cu frunze compuse din foliole alungite și flori galben-roșietice

CAPITOLUL XXXIV

1. De acolo, am fost condus spre apus la marginile Pământului.
2. Și am văzut trei porți, ca și la miazănoapte. Și aceste porți aveau aceeași măreție.

CAPITOLUL XXXV

1. După aceea, am fost condus spre miazăzi, la marginile Pământului. Acolo existau de asemenea trei porți, prin care ieșeau roua, ploaia și vântul.
2. Apoi m-am dus către răsărit, la marginile Pământului, unde am văzut trei porți ale Cerului întoarse către răsărit și a căror deschidere era mai mică. Prin aceste porți ieșeau stelele Cerului, care își urmau drumul lor neabătut către apus; și acest drum strălucitor a fost vizibil în toate timpurile.

3. Când le-am văzut, mi-am ridicat vocea și am lăudat pe Domnul care a făcut aceste corpuri luminoase și strălucitoare, pentru a arăta inteligențelor îngerilor și oamenilor, măreție lucrărilor sale; pentru ca ei să sărbătorească și unii și alții, minunățiile puterii sale, pentru ca ei să glorifice lucrările divine ale mâinilor sale, și pentru ca ei să-l laude în vecii vecilor.

CAPITOLUL XXXVII

1. Iată o altă viziune, a doua viziune a înțeleptului, viziunea avută de Enoh fiul lui Jared, fiul lui Mahalaeel, fiul lui Cainah, fiul lui Enos, fiul lui Seth, fiul lui Adam. Aici este începutul acestei înțelepciuni, care mi s-a dat să o deslușesc și să o fac iubită de cei care locuiesc pe Pământ. Ascultați deci, și înțelegeți lucrurile sfinte pe care am venit să vi le dezvălui în prezența lui Dumnezeu. Cei care au trăit înaintea noastră au văzut în oficierea cuvântului o datorie pentru ei.

2. Iar noi, care am venit după ei, nu am pus nici o piedică propovăduirii înțelepciunii; dar niciodată până în această zi, nu i s-a dat vreunei persoane ceea ce mi s-a dat mie, înțelepciunea pe potrivă înțelegerii mele și pe măsura bunului plac al lui Dumnezeu. Ceea ce am primit de la el este într-adevăr o fărâmbă din viața eternă.

3. Această învățătură a fost înfățișată în 103 parabole, pe care mi-am făcut datoria să le vestesc locuitorilor acestei lumi.

CAPITOLUL XXXVIII

1. Prima parabolă. Când adunarea celor drepti își va arăta puterea pe Pământ, păcătoșii vor fi pedepsiți și-și vor primi răsplata cuvenită pentru fărâdelegile lor, în fața tuturor.

2. Când dreptatea se va manifesta înaintea celor drepti; fie ca lucrările lor să fie măsurate de Domnul spiritelor și meritele lor să primească recompensa promisă; când lumina celor drepti și a celor aleși care trăiesc pe Pământ va străluci de-o străfulgerare nemuritoare, în acel moment, care va fi locuința celor păcătoși? Unde va fi locul de odihnă al celui care l-a respins pe Dumnezeu? Oh! ar fi fost mai bine pentru el dacă n-ar fi existat niciodată!

3. Când vor fi revelate tainele gândite de cei drepti, păcătoșii vor suferi o judecată severă, și nelegiuirile vor fi chinuite în fața lor.

4. Din acel moment, stăpânii pământului vor înceta de a mai avea putere și autoritate. Ei nu vor fi în stare să privească sfinții în față; căci lumina celor drepti și aleși nu poate fi asemuită decât cu cea a Domnului spiritelor.

5. Cu toate acestea puternicii lumii nu vor fi nimiciți, ci ei vor fi predați în mâinile celor drepti și sfinți.

6. Și după acestea nu va mai fi milostivenie pentru ei din partea Domnului, căci odată cu viața, va fi trecut și timpul iertării.

CAPITOLUL XXXIX

1. În acele zile, rasa sfântă și binecuvântată, va coborî din înălțimea Cerului și generația sa va trăi laolaltă cu fiii oamenilor, Enoh a primit cărțile de revoltă și furie, cărțile de frământare și agitație.

2. Ei nu vor căpăta niciodată iertarea spune Domnul spiritelor.

3. Atunci un nor gros m-a ridicat și vântul m-a înălțat deasupra Pământului și m-a dus la marginile Cerului.

4. Acolo am avut o altă viziune. Am văzut locuința și locul de odihnă al sfinților. Da, ochii mei au avut fericirea de a privi locuințele lor împreună cu cele ale îngerilor; locul lor de odihnă cu cel al sfinților. Acolo erau rugăciuni, plângeri ale copiilor oamenilor. Dreptatea curgea în fața lor ca o apă curată și iertarea se răspândea pe Pământ ca o rouă prețioasă. Și astfel este ființarea lor pentru totdeauna.

În acest timp, deci ochii mei nu se mai săturau privind lăcașurile aleșilor, și locul adevărului, al credinței și al dreptății.

6. Numărul sfinților și al aleșilor lui Dumnezeu va fi fără sfârșit în toate secolele.

7. Eu am văzut locuința lor așezată sub protecția Domnului spiritelor. Toți sfinții, toți aleșii cântau în fața lui, strălucind ca focul; gurile lor erau pline de laude pentru Dumnezeu și buzele lor se deschideau pentru a glorifica numele Domnului spiritelor. Dreptatea era la loc de cinste în fața lui.

8. Acolo mi-am dorit să rămân, acolo sufletul meu suspina după aceste lăcașuri. Acolo era partea mea de moștenire, de la începutul lumii, căci aceasta era asupra mea voința Domnului spiritelor.

9. În acest timp, eu preamăream și proslăveam numele lui Dumnezeu, prin binecuvântări și laude. Căci aceasta este spre mulțumirea Domnului spiritelor.

10. Mult timp ochii mei au contemplat aceste bogate locuințe și l-am lăudat pe Dumnezeu zicând: Binecuvântat fie El, binecuvântat pentru totdeauna! De la începuturi, dinainte de facerea lumii și până la sfârșitul veacurilor.

11. Ce este această lume? Da, toate generațiile au datoria să te binecuvânteze, toți aceia care nu au adormit în pulberea pământului, ci care admiră gloria ta, care te sărbătoresc, te preamăresc și te binecuvântează zicând: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul spiritelor, care a umplut cu imensitatea sa întreaga lume a inteligențelor.

12. Acolo, ochii mei au contemplat pe toți aceia care nu au adormit în fața lui, pe cei care au rămas în picioare în fața lui, care l-au glorificat zicând: Binecuvântat să fii tu, Binecuvântat să fie numele Domnului pentru totdeauna! Și fața mea s-a schimbat pe neașteptate, încât nu am mai putut vedea.

CAPITOLUL XL

1. După aceasta am văzut mii de mii, miriade de miriade și un număr fără sfârșit de oameni care stăteau dreți în fața lui Dumnezeu:

2. Sub cele patru aripi ale Domnului spiritelor, pe cele patru părți, am văzut și alții în afară de primii care stăteau în fața lui.

Am învățat în acest timp numele lor, pentru că îngerii care erau cu mine mi le-au lămurit dezvăluindu-mi toate tainele.

3. Atunci am auzit vocea acelor care erau în cele patru laturi; ei preamăreau pe Domnul în toată gloria sa.

4. Prima voce preamărea pe Domnul spiritelor în toate veacurile.

5. A doua voce, pe care am auzit-o preamărea pe cel ales și pe aleșii care se frământau pentru Domnul spiritelor.

6. A treia voce pe care am auzit-o se ruga și implora pentru cei ce sunt pe Pământ și care îl chemau pe Domnul spiritelor.

7. A patra voce, pe care am auzit-o respingea îngerii necredincioși și îi oprea să se arate în fața Domnului spiritelor, pentru ca ei să nu stârnească acuzații contra locuitorilor Pământului.

8. După acestea i-am cerut îngerului păcii care era cu mine, să-mi deslușească toate aceste taine. I-am zis lui: Cine sunt cei pe care i-am văzut pe cele patru laturi în jurul Domnului și cărora le-am auzit și le-am scris vorbele. El mi-a răspuns: Mai întâi este sfântul Mihail, îngerul cel milostiv și răbdător.

9. Apoi este sfântul Rafael, îngerul care veghează asupra durerilor și a vătămarilor oamenilor. Vine apoi Gabriel, care veghează pe toți cei puternici. În sfârșit este Phanuel, care veghează căința și speranța celor care își doresc să moștenească viața veșnică. Aceștia sunt cei patru îngeri ai lui Dumnezeu Prea-Înaltul. Ale lor sunt cele patru voci pe care le-ai auzit.

CAPITOLUL XLI

1. Mai apoi, am văzut tainele Cerului și ale Raiului cu toate părțile lor, și tainele faptelor oamenilor fiecare după importanța și valoarea lor. Am scrutat lăcașurile celor aleși, locurile de ședere ale sfinților. Acolo, de asemenea, ochii mei au văzut toți păcătoșii care au respins și tăgăduit pe Domnul gloriei și care au fost la rândul lor respinși. Căci pedeapsa pentru crimele lor n-a fost încă pronunțată de Domnul spiritelor.

2. Tot acolo, au mai observat ochii mei, tainele trăsnetelor și tunetelor, tainele vânturilor, cum se împart ele atunci când suflă peste Pământ; tainele vânturilor, a picăturilor de rouă și a norilor. Am văzut locul lor de origine, locul de unde se slobozesc pentru a merge să se sature cu pulberea pământului.

3. Acolo am văzut cămările de unde ies vânturile înainte de a se separa; comorile grindinei, comorile zăpezii, comorile norilor și chiar acel nor gros care înaintea facerii lumii, plutise peste fața Pământului.

4. Am văzut în același timp comorile Lunii locul în care se nasc fazele sale, începutul lor, reîntoarcerea lor glorioasă,

strălucirea lor când mai mare, când mai mică, creșterea lor firească, legăturile dintre ele, supunerea lor și ascultarea lor după mersul Soarelui, după porunca Domnului spiritelor. Oh! Numele său fie lăudat în veacul veacurilor!

5. După aceea au fost împlinite cărările Lunii, atât partea sa ascunsă cât și partea sa vizibilă, mergând pe cărările sale cele de zi și cele de noapte, fiecare dintre acestea întorcându-și privirile către Domnul spiritelor, glorificându-l și lăudându-l fără întrerupere, cu atât mai mult cu cât laudele se fac în timpul rezervat odihnei, căci la lumina Soarelui acestea se schimbau adesea, când în binecuvântare, când în blesteme.

6. Lumina Lunii este pentru cei aleși, precum întunericul pentru cei păcătoși; aceasta este voința lui Dumnezeu, care a deosebit lumina de întuneric, cum a deosebit și spiritele oamenilor, întărind pe cele ale dreptilor prin dreptatea sa.

7. Și nici un înger nu va trece înaintea sa căci nici unul dintre ei nu a primit această putere. Cât despre Domnul din înaltul tronului său, El vede toate creaturile sale și este singur stăpân în judecarea lor.

CAPITOLUL XLII

1. Înțelepciunea n-a putut găsi pe Pământ nici un lăcaș unde să-și așeze capul și pentru aceasta s-a mutat în Cer.

2. Înțelepciunea a coborât din Cer pentru a locui cu copiii oamenilor, dar ea n-a putut găsi o locuință. Atunci înțelepciunea s-a întors în locuința sa dumnezeiască printre îngerii cei sfinți. După retragerea sa, s-a ivit nedreptatea și ea a găsit o locuință și a fost primită de copiii oamenilor, la fel cum este ploaia primită de deșert și roua primită de un teren uscat.

CAPITOLUL XLIII

1. Am văzut o altă splendoare, și stelele Cerului. Am cunoscut că toate erau chemate pe numele lor și că ele răspundeau la chemarea lui. Am văzut cine le pune în balanța judecății, după lumina lor, după mărimea drumurilor pe care ele le străbăteau și după ziua în care ele trebuiau să apară sau să dispară. Splendoarea aduce splendoarea și mișcările lor se potrivesc celor ale îngerilor și credincioșilor.

2. Atunci l-am rugat pe îngerul care era cu mine și care mi-a lămurit aceste mistere și l-am întrebat care era numele lor. El mi-a

răspuns: Domnul spiritelor te-a făcut să ai o viziune. Acestea sunt numele celor drepti, care sunt pe Pământ și care cred în numele Domnului spiritelor în toate veacurile.

CAPITOLUL XLIV

Am mai văzut și o altă apariție deosebită prin splendoarea sa; din ea izvorau stele și devenea strălucitoare și totuși nu se împrăștia deloc.

CAPITOLUL XLV

1. A doua parabolă, care se adresează acelor care nu recunosc numele și locuința îngerilor și pe Domnul spiritelor.

2. Ei nu vor putea urca la Cer; ei nu vor putea coborî pe Pământ. Iată care va fi soarta păcătoșilor care reneagă numele Domnului spiritelor; ei vor fi păstrați pentru ziua pedepsei și a răzbunării.

3. În această zi, Alesul se va afla pe un tron al gloriei. El va hotărî soarta lor, și, întărind prin prezența sa spiritele celor sfinți, el va hărăzi câte o locuință tuturor acelor care și-au pus încrederea și iubirea lor în numele său sfânt și glorios.

4. În acea zi, eu îmi voi așeza Alesul în mijlocul lor, și voi schimba fața Cerului, și o voi acoperi de lumină pentru totdeauna.

5. Și voi schimba și fața Pământului, o voi binecuvânta în același fel, precum pe toți aceia pe care i-am ales și pe care îi voi face să locuiască pe Pământ, dar pentru aceia care au făcut nedreptăți nu vor mai exista locuințe, căci eu i-am văzut și i-am însemnat. Dar pe cei drepti îi voi satura cu pacea mea și îi voi așeza înaintea feței mele; păcătoșii vor fi condamnați pentru totdeauna, ei vor fi șterși de pe fața Pământului.

CAPITOLUL XLVI

1. Acolo l-am văzut pe Cel Bătrân de zile, al cărui cap era ca lâna albă și cu el erau și alții, care aveau fețe omenești. Fața lui era plină de bunătate, ca cele ale îngerilor sfinți.

2. Atunci l-am întrebat pe unul dintre îngerii care erau cu mine și care mi-a lămurit toate tainele despre Fiul omului. Eu l-am întrebat cine era, de unde venea și de ce îl însoțea pe cel Bătrân de zile. El mi-a răspuns cu aceste cuvinte: „Acesta este Fiul omului, la care trimit toate justițiile, cu care ele locuiesc și care ține în mâinile sale

cheia tuturor comorilor ascunse; căci Domnul spiritelor l-a ales și i-a hărăzit o strălucire mai presus de toate creaturile”.

3. Acest Fiu al omului pe care tu l-ai văzut, va smulge regii și stăpânitorii din paturile lor pline de desfătări, îi va scoate de pe pământurile lor neclintite, va pune frână puterii lor, va sparge dinții păcătoșilor.

4. El va alunga regii de pe tronul lor și din regatele lor, pentru că au refuzat să-l onoreze, să-i ridice osanale și să se umilească în fața aceluia căruia i-au fost date toate regatele. El va semăna tulburare în rasa celor puternici; el îi va sili să se plece în fața lui. Întunericul va deveni locuința lor și viermii le vor ține tovărășie în paturile lor; nici o speranță pentru ei să iasă din acest loc dezgustător căci ei nu au chemat numele Domnului spiritelor.

5. Ei vor disprețui astrele Cerului, și vor ridica mâinile împotriva Atotputernicului; gândurile lor vor fi întoarse doar către Pământ, pe care vor dori să și-l facă locuința lor veșnică; și lucrările lor nu vor fi decât nelegiuiri. Ei își vor pune bucuriile în averile lor și încrederea în idoli fabricați de propriile lor mâini. Ei vor refuza să-l cheme pe Dumnezeu spiritelor; ei îl vor izgoni din templele sale.

6. Ca și pe credincioșii, care vor fi prizoniți pentru numele Domnului spiritelor.

CAPITOLUL XLVII.

1. În ziua aceea, rugăciunile sfinților vor urca de la Pământ până la piciorul tronului Domnului spiritelor.

2. În acea zi, sfinții care locuiau sub Ceruri se vor aduna, și într-o voce, vor ruga, vor implora, vor celebra, vor lăuda, vor glorifica numele Domnului spiritelor, în numele sângelui celor drepti, vărsat pentru El; și aceste rugi ale dreptilor se vor ridica neîntrerupt către tronul Domnului spiritelor, pentru ca El să facă în sfârșit dreptate, și pentru ca răbdarea sa față de cei răi să nu țină la nesfârșit.

3. În acest timp, l-am văzut pe Cel Bătrân de zile, așezat pe tronul gloriei sale. Cartea vieții era deschisă în fața lui, și toți stăpânii Cerului stăteau în picioare în fața lui și în jurul lui.

4. Atunci, inimile sfinților au fost inundate de bucurie pentru că timpul judecății a sosit; pentru că rugămintile sfinților au fost auzite și pentru că sângele credincioșilor avea să fie prețuit de către Domnul spiritelor.

CAPITOLUL XLVIII

1. În acest timp, am zărit izvorul dreptății, care nu seacă niciodată și de unde se răspândesc o mulțime de râulețe, care sunt râulețele înțelepciunii. Acesta este locul în care veneau să bea toți cei însetați și astfel se încărcau de îndată cu înțelepciune și își făceau casa lor alături de cei dreپți, cei aleși și cei sfinți.

2. Și la acea oră, Fiul omului a fost chemat în fața Domnului spiritelor și numele său în fața Celui Bătrân de zile.

3. Și înainte de facerea Soarelui și a astrelor, înainte ca stelele să fi fost așezate pe bolta cerească, a fost chemat numele Fiul de om în fața Domnului spiritelor.

El va fi bastonul celor dreپți și sfinți, ei se vor sprijini pe el și astfel nu vor putea fi clintiți; el va fi lumina neamurilor.

4. El va fi speranța pentru cei a căror inimă este cuprinsă de neliniște. Toți cei care locuiesc pe Pământ se vor închina în fața lui și îl vor adora; ei îl vor sărbători, îl vor lăuda, ei vor cânta laude Domnului spiritelor.

5. Astfel Alesul și Misteriosul a fost creat, înainte de facerea lumii și ființa sa nu va avea sfârșit.

6. El a fost prezent și a arătat sfinților și dreptcredincioșilor înțelepciunea Domnului spiritelor; căci el este cel care a păstrat partea lor de moștenire. Căci ei au urât și au alungat departe de ei lumea cea nelegiuită, au urât lucrările și drumurile acesteia și n-au vrut să cheme decât numele Domnului spiritelor.

7. Astfel, prin acest nume vor fi ei mântuiți și voința sa va fi viața lor. În ziua aceea, regii și puternicii de pe Pământ, cei care au cucerit lumea prin forța brațelor lor, vor fi umiliți.

8. Căci în acea zi de teamă și frământare, sufletele lor nu vor putea fi salvate, dar ei se vor supune acelor pe care eu i-am ales.

9. Eu mă voi lepăda de ei cum se leapădă paiele în foc, cum se separă plumbul de apă. Ei vor arde în fața celor dreپți, se vor îneca sub ochii sfinților, și nu va fi găsită nici măcar a zecea parte din ei.

10. Dar în ziua frământării lor, pacea se va instala pe Pământ.

11. Ei vor cădea în prezența sa și nu-și vor mai reveni; și nu va fi nimeni să-i poată smulge din mâinile sale și să-i poată apăra căci ei au respins pe Domnul spiritelor și pe al său Mesia. Fie numele Domnului spiritelor binecuvântat.

CAPITOLUL XLVIII

1. Înțelepciunea curge ca apa și gloria sa este de nesecat în vecii vecilor căci ea este puterea în toate tainele dreptății.

2. Dar nelegiuirea trece ca o umbră, pentru că ea nu-și poate găsi lăcaș, căci Alesul se ține drept în fața Domnului spiritelor și gloria sa va dura în veacul veacurilor și puterea sa este veșnică.

3. Cu el locuiește spiritul înțelepciunii și inteligenței, spiritul cunoașterii și puterii, spiritele celor adormiți în dreptate: el judecă și deosebește lucrurile cele mai ascunse.

4. Nimeni nu poate pronunța un singur cuvânt în fața lui; întrucât Alesul este în fața Domnului spiritelor după bunul său plac.

CAPITOLUL XLIX

1. În acele zile, va fi vremea celor sfinți și aleși. Lumina zilei va sălăslui în ei și splendoarea și gloria îi va ilumina.

2. În zilele de frământări, toate relele vor cădea asupra păcătoșilor, iar cei drepti vor triumfa în numele Domnului spiritelor.

3. Ceilalți vor înțelege în sfârșit că a venit vremea căinței și că trebuie să înceteze lucrările cele rele ale mâinilor lor; ei vor înțelege că nu se pot aștepta la laude în fața Domnului spiritelor, dar că ei mai pot fi încă mântuiți prin numele său. Domnul spiritelor va coborî mila sa asupra lor, căci, mare este iertarea sa și dreptate este în judecățile sale, și el nu poate fi nedrept. De asemeni, cine nu se va putea căi, va pieri.

4. Nu, ei nu se vor mai putea aștepta la iertare din partea mea, zice Domnul.

CAPITOLUL L

1. În acele zile, Pământul va înapoia din sânul său, și ladul din al său cele ce au primit, și genunile își vor înapoia datoria.

2. El va separa dreptii și sfinții de cei răi căci acestea vor fi pentru cei dintâi zile ale iertării și salvării.

3. În acele zile, Alesul își va ocupa locul pe tronul său, și toate tainele înțelepciunii și inteligenței vor izvorî din gura sa; căci Domnul Spiritelor i-a dat lui o glorie veșnică.

4. În acele zile, munții se vor cutremura ca berbecii și colinele vor sălta ca niște miei sătui de lapte, și cei drepti vor fi îngeri în Cer.

5. Fețele lor vor străluci de o veselie fermecătoare; căci în acele zile, Alesul va fi glorificat; Pământul se va cutremura de fericire, cei drepți îl vor locui și cei aleși îl vor călca cu picioarele lor nevinovate.

CAPITOLUL LI

1. După acest timp, în chiar locul unde am văzut atâtea mistere, am fost ridicat de un vârtej și dus către apus.

2. Acolo, ochii mei au zărit tainele Cerului și cele ale Pământului; un munte de fier, un munte de bronz, un munte de argint, un munte de aur, un munte de metal lichid și în fine un munte de plumb.

3. Și l-am întrebat pe îngerul care era cu mine și i-am spus: Ce sunt aceste lucruri pe care le-am zărit?

4. Și îngerul mi-a răspuns: Toate aceste lucruri pe care tu le-ai văzut, privesc imperiul lui Mesia, și sunt simbolul domniei sale și al puterii sale pe Pământ.

5. Și acest înger al păcii mi-a răspuns în continuare: Ai răbdare încă puțin timp și tu vei vedea, și ți se vor arăta toate lucrurile pe care le-a hotărât înțelepciunea Domnului spiritelor. Acești munți pe care tu i-ai văzut și care sunt unul de bronz, altul de fier, al treilea de argint, al patrulea de aur, al cincilea din metal lichid și în sfârșit al șaselea de plumb; toți acești munți, îți spun, vor fi în fața Alesului, ca o prăjitură cu miere în fața unui cuptor dogoritor sau ca apa care curge din înălțimea unui munte; ei se vor prăvăli la picioarele sale.

6. În acele zile, oamenii nu-și vor găsi salvarea nici în aur, nici în argint.

7. Ei nu vor putea nici să fugă, nici să se apere.

8. Atunci nu vor mai fi arme de făcut din bronz, nici platoșe care să le apere pieptul.

9. Fierul va fi inutil; el însuși nu va mai servi la nimic care să nu ruginască, ori să se strice, și plumbul nu va mai fi căutat.

10. Totul va fi aruncat, totul va fi șters de pe fața Pământului, când Alesul va apare în prezența Domnului spiritelor.

CAPITOLUL LII

1. Atunci, ochii mei au zărit o vale adâncă a cărei intrare era largă și încăpătoare.

2. Toți acei care locuiesc pe Pământ, în mare și pe insule, își vor aduce aici tributurile lor, darurile lor și totuși nimic nu-i va umple

adâncurile. Măinile lor vor face nelegiuiri. Tot ce munca nobilă a dreptilor va fi făcut, păcătoșii vor devora în mod rușinos. Dar ei vor pieri din fața Domnului spiritelor și chiar de pe fața Pământului. Pe când cei drekți, ei se vor ridica și vor trăi în vecii vecilor.

3. Am văzut îngeri ai pedepselor care sălășluiesc aici și pregătesc uneltele lui Satan.

4. Atunci m-am adresat îngerului păcii, care era cu mine, și l-am întrebat pentru cine sunt aceste unelte?

5. El mi-a răspuns: Ele sunt pregătite pentru regii și puternicii Pământului; prin aceasta va trebui ca ei să piară.

6. După aceea va apărea un templu preamărit în care aleșii și dreptii se vor uni pentru a nu mai fi niciodată despărțiți, prin virtutea numelui Domnului spiritelor.

7. Acești munți nu vor mai dăinui în prezența sa, nici pământul și nici colinele; ci ele se vor surpa în fața lui, precum niște izvoare de apă vie. Dreptii vor fi atunci eliberați de prigoana păcătoșilor.

CAPITOLUL LIII

1. Atunci am văzut o altă parte a Pământului, spre care m-am întors; și am zărit o vale adâncă plină de foc.

2. În această vale erau conduși regii și stăpânii.

3. Acolo, ochii mei au văzut unelte de caznă și lanțuri dintr-un fier lipsit de greutate.

4. Atunci l-am întrebat pe îngerul păcii care era cu mine și i-am spus lui: Pentru cine sunt păstrate aceste lanțuri și aceste unelte de schingiuire?

5. El mi-a răspuns: Toate aceste cazne sunt pregătite pentru armata lui Azazyel; acesta este locul în care oștenii săi nelegiuți vor fi aruncați pe pietre ascuțite; așa a vrut Domnul oștirilor.

6. Cât privește pe Mihail, Gabriel, Rafael, Phanuel, ei vor fi recunoscuți în acea zi; și ei vor primi însărcinarea de a arunca în cuptorul dogoritor îngerii răzvrătiți; astfel va fi răzbunat Domnul spiritelor; în acest fel vor fi pedepsite crimele lor; căci ei s-au făcut uneltele și servitorii lui Satan; ei au fost ademenitorii celor care au locuit pe Pământ.

7. În acea zi, Dumnezeu va da semnalul caznelor; cămările apelor care sunt pe Cer se vor deschide, ca și izvoarele care sunt sub Cer și sub Pământ.

8. Toate apele, atât cele de sus cât și cele de jos se vor amesteca.

9. Apa de sus va îndeplini rolul bărbatului.

10. Apa de jos pe acela al femeii; toți aceia care locuiesc pe Pământ, toți aceia care locuiesc sub hotarele Cerului, toți, spun eu, vor fi nimiciți.

11. Ei vor înțelege, prin mărimea pedepsei, mărimea nelegiuirii lor, și ei vor pieri.

CAPITOLUL LIV

1. Și apoi Cel Bătrân de zile s-a căit și a spus: Este fără rost că am distrus toți locuitorii Pământului.

2. Și el a făcut legământ pe marele său nume, zicând: Nu, eu nu mă voi mai purta așa cu locuitorii Pământului.

3. Ci eu voi așeza un semn pe Cer*, și el va fi o mărturie între ei și mine, pentru veșnicie, pentru toate timpurile cât vor mai dura Cerul și Pământul.

4. Mai mult, iată ce am hotărât: dacă îi voi mai prinde păcătuind, mă voi servi de îngeri ca de niște unelte ale răzbunării, în ziua de durere și de tulburare, și mânia mea va apăsa greu asupra lor, a spus Domnul spiritelor.

5. O! regi, O! puternici ai acestei lumi, voi veți vedea pe Alesul meu așezat pe tronul gloriei mele; el îl va judeca pe Azazyel, pe toți părtașii și toată ceata lui în numele Domnului spiritelor.

6. Acolo am văzut cetele îngerilor în mijlocul caznelor închise în capcane de fier și de bronz. Atunci am întrebat pe îngerul păcii care era cu mine: către ciné merg toți acești prizonieri?

7. El mi-a spus: Către aleșii lor și copiii lor prea iubiți, pentru ca ei să fie cu toții aruncați în adâncurile văii.

8. Și această vale va fi plină de aleșii lor și de iubiții lor, ale căror zile s-au terminat, fără îndoială, dar ale căror zile de ispășire nu vor avea niciodată sfârșit.

9. Atunci prinții se vor aduna și vor unelti împreună. Principii de la răsărit dintre parți și mezi** își vor alunga regii, stăpâniți de gânduri tulburi și de greșeli. Ei îi vor răsturna de pe tronurile lor, sărind ca lei din bârlogul lor și ca lupii înfometați în mijlocul turmei.

* curcubeul (Geneza 9, 12-14)

** popoare ale Persiei

10. Ei se vor năpusti și vor călca sub pașii lor Pământul aleșilor lor. Pământul aleșilor lor se va întinde în fața lor; cuibul, calea și orașul înțeleptului meu va opri caii lor. Ei se vor ridica pentru a se nimici unul pe celălalt; dreapta lor va căpăta putere și nici un om nu va mai recunoaște pe fratele său sau pe prietenul său.

11. Nici pe tatăl său, nici pe mama sa, până când numărul morților va fi împlinit prin moartea lor și pedeapsa lor. Și așa se va face dreptate.

12. În acele zile, genunea își va deschide gura sa mistuitoare, și va înghiți păcătoșii, care vor dispărea astfel din fața celor aleși.

CAPITOLUL LV

1. După aceea, am văzut o altă mulțime de care de luptă, și aceste care erau pline de războinici.

2. Aplecați în bătaia vânturilor, ei veneau dinspre răsărit, apus și miazăzi.

3. Se auzea de departe zgomotul carelor lor în învolburare.

4. Și acest zgomot era atât de mare, încât sfinții l-au auzit din Cer; coloanele și temeliile Pământului s-au zguduit, și zgomotul a răsunat, în același timp, din marginile Pământului și până la acelea ale Cerului.

5. Atunci toți s-au închinat și l-au venerat pe Domnul spiritelor.

6. Așa se sfârșește a doua parabolă.

CAPITOLUL LVI

1. Atunci am început să făuresc a treia parabolă despre cei drepti și cei aleși.

2. Fiți binecuvântați cei drepti și cei aleși, căci destinul vostru este glorios!

3. Dreptii vor sta în lumina Soarelui, și aleșii în lumina vieții veșnice, a acelei vieți în care zilele nu cunosc scădere; zilele sfinților nu vor putea fi numărate; ei au cercetat lumina, ei au găsit dreptatea Domnului spiritelor.

4. Pacea fie deci sfinților prin Domnul lumii.

5. Din acel moment, se va spune că dreptii caută în Cer tainele dreptății și partea din moștenirea care le-a fost promisă prin credință.

Căci ei s-au ridicat precum Soarele peste Pământ și întunericul a dispărut. Acolo, va fi o lumină fără sfârșit și zile nenumărate. Întunericul se va împrăști, și lumina va spori în fața Domnului spiritelor; lumina dreptății va străluci peste ei cu o măreție fără asemănare.

CAPITOLUL LVII

1. În acele zile, ochii mei au luat seama la tainele fulgerelor și tunetelor și la rostul lor.

2. Ele strălucesc când pentru a binecuvânta, când pentru a blestema, urmând voința Domnului spiritelor.

3. Am înțeles, de asemenea, secretele tunetelor, când tună din Cer și răsună pe Pământ.

4. Am mai văzut locuințele de pe Pământ. În ceea ce privește tunetele, dacă uneori el bubuie pentru a anunța pacea și pentru a binecuvânta, el bubuie adesea și pentru a anunța nenorocirea urmând voința Domnului spiritelor.

5. După aceea am înțeles toate secretele trăsnetelor și fulgerelor. Și unul și altul anunță lumii binecuvântarea și rodnicia.

CAPITOLUL LVIII

1. În a paisprezecea zi din cea de a șaptea lună a celui de-al cincisutelea an al vieții lui Enoh, am trăit în această parabolă că Cerul Cerurilor a fost zguduit și că stăpânii prea înalți și mii de mii și miriade de miriade de îngeri erau într-o mare frământare. Și privind, l-am văzut pe Cel Bătrân de zile, așezat pe tronul său de glorie și înconjurat de îngeri și de sfinți. Am fost prins de o mare spaimă, și ca lovit de neputință, picioarele mi s-au muiat și am căzut prosternat cu fața la pământ. Atunci sfântul înger Mihail, unul din îngerii sfinți, a fost trimis pentru a mă ridica.

2. Și când am fost pe picioare, mi-am recăpătat simțurile pe care le pierdusem, neputând suporta această viziune mult prea strașnică pentru nevolnicia mea, și această frământare și tresărire a Cerului.

3. Atunci, Sfântul Mihail mi-a spus: De ce te tulburi de această viziune?

4. Până astăzi, a fost timpul îndurării sale și El a fost milostiv și răbdător față de locuitorii Pământului.

5. Dar când vor veni ziua și puterile, pedeapsa și judecata pe care Domnul spiritelor a pregătit-o pentru aceia care se înclină în fața judecății drepte, ca și pentru aceia care tăgăduiesc judecata dreaptă și pentru aceia care iau în deșert numele Lui.

6. Acea zi va fi pentru aleși o zi de unire, iar pentru păcătoși o zi de pedeapsă.

7. În acea zi, vor fi făcuți să iasă pentru a se hrăni cu cei răi, doi monștri periculoși, unul bărbătesc, unul femeiesc; cel femeiesc se numește Leviathan; el locuiește în măruntaiele mării la izvoarele apelor.

8. Monstrul bărbătesc se numește Behemoth; el se învârte într-un deșert invizibil.

9. Numele său era Dendagin la răsărit de grădina unde vor locui aleșii și dreptii, și unde a fost așezat strămoșul meu, al șaptelea după Adam, primul om creat de Domnul spiritelor.

10. Atunci am întrebat pe celălalt înger care mi-a arătat puterea acestor monștri și cum au fost ei separați chiar în aceeași zi pentru a fi aruncați, unul în fundul mării, celălalt în adâncul unui deșert.

11. Și el mi-a spus: O, fiu de om, tu vrei să știi lucrurile misterioase și ascunse.

12. Și îngerul păcii care era cu mine mi-a spus; acești doi monștri sunt creaturi ale puterii divine, ei îi vor devora pe aceia care vor fi osândiți prin răzbunarea lui Dumnezeu.

13. Atunci copiii vor cădea cu mamele lor, fii cu tații lor.

14. Și ei vor primi pedeapsa pe care ei o merită, și justiția lui Dumnezeu va fi împlinită, dar după această judecată va veni ora milostivirii și a unei mari răbdări.

CAPITOLUL LIX

1. Atunci celălalt înger care era cu mine mi-a vorbit.

2. Și mi-a arătat primele și ultimele taine ale Cerului și ale Pământului.

2. Pe marginile Cerului, și în temeliile sale, în lăcașurile vânturilor;

4. El mi-a arătat cum suflurile lor sunt împărțite și cumpănite, în ce mod vânturile și izvoarele sunt împărțite după tăria lor și abundența lor.

5. El m-a făcut să văd strălucirea luminii Lunii, că aceasta este o putere a dreptății; felul în care stelele se împart între ele, și ce nume este propriu fiecăreia.

6. El mi-a mi-a arătat cum se recunosc tunetele între ele, prin greutatea lor, prin tăria lor și prin puterea lor.

7. Am cunoscut felul în care aceste bice cerești ascultă de voința divină. Am aflat că lumina nu se poate separa de trăsnet și că deși unul și celălalt au fost uniți prin spirite diferite ei nu pot fi totuși despărțiți.

8. Deoarece când trăsnetul străbate norii, tunetul bubuie, dar spiritele lor se opresc la momentul oportun și restabilesc echilibrul corect; tezaurele lor sunt atât de numeroase ca firele de nisip. Și unul și altul se liniștesc când trebuie, și după împrejurări, își adună forța lor sau o dezlănțuie.

9. În același fel spiritul mării este puternic și tare și cu același prisos de putere cu care își retrage apele în sine însăși, ea se aruncă apoi înainte și se năpustește asupra munților.

Spiritul chiciurei este îngerul său, spiritul grindinei este de asemenea un înger bun, la fel ca și cel al zăpezii, din cauza forței sale; și se află în ele în primul rând un alt spirit care le face să se ridice ca un fum și numele său este prospețime.

10. Spiritul norilor nu locuiește laolaltă cu cele despre care am vorbit, ci el are o locuință numai a sa; mersul său se petrece în splendoare.

11. Pe lumină și pe întuneric, în iarnă și în vară, locul unde el se așează este strălucitor și îngerul său este totdeauna luminos.

12. Spiritul picăturilor de rouă își face locuința sa chiar pe marginile Cerului, așezarea sa este învecinată cu aceea a ploii: puterea sa se arată atât în timpul iernii, cât și în timpul verii: Când privește norii, iată originea lor: este creat mai întâi un prim nor gros, lui i se alătură mulți alții; curând ei se adună purtând ploaia în flancurile lor umede; atunci apare îngerul; el deschide cămărilor de sus și ploaia este astfel creată.

13. Același lucru se întâmplă când ploaia se revarsă pe suprafața Pământului, când ea se va uni cu toate apele care curg la sânul său, după ce au fost fecundate; căci apele sunt hrana pământului, aceasta fiind voința Atotputernicului.

14. Iată de ce există măsuri ale ploii și îngerii care o însoțesc, o răspândesc cu măsură dreaptă.

15. Am văzut toate aceste minunății, tot așa ca și grădina celor drepti.

CAPITOLUL LX

1. În acele zile, am văzut îngerii care țineau lungi funii și care purtați pe aripile lor ușoare, zburau către miazănoapte.

2. Și l-am întrebat pe înger de ce aveau în mâini aceste funii lungi și de ce zburau. El mi-a răspuns: Ei se duc să măsoare.

3. Îngerul care era cu mine mi-a mai spus: Acestea sunt măsurile dreptilor; ei vor depune funiile dreptilor pentru ca ei să se sprijine pe numele Domnului spiritelor pentru totdeauna.

4. Aleșii vor începe să locuiască cu Alesul.

5. Iată măsurile care vor fi date credinței și care vor adevăra cuvintele dreptății.

6. Aceste măsuri vor arăta toate secretele din adâncurile Pământului.

7. Și toți cei care au pierit în deșert, care au fost devorați de peștii din mare sau de fiarele sălbatice, vor reveni plini de speranță în ziua celui Ales; căci nimeni nu va pieri în fața Domnului spiritelor, nimeni nu poate pieri.

8. Și toți cei care erau în Cer, au primit vază și bucurie, glorie și splendoare.

9. Ei vor lăuda prin vocea lor Alesul lui Dumnezeu, și-l vor proslăvi și lăuda cu înțelepciune și vor vădi înțelepciunea lor, în vorbe și în spiritul vieții.

10. Atunci Domnul spiritelor va așeza pe Alesul său pe tronul gloriei sale.

11. Pentru ca El să judece toate lucrările sfinților, din înaltul Cerurilor, și să pună acțiunile lor în balanța justiției. Și el își va ridica fața pentru a înțelege drumurile tănuite pe care ei le-au urmat, încrezători în numele Domnului spiritelor, ca și înaintarea lor pe căile dreptății.

12. Toți își vor uni vocile lor, îl vor binecuvânta, îl vor lăuda, îl vor proslăvi, și vor celebra numele Domnului spiritelor.

13. Și El va chema în tribunalul său pe toți puternicii văzduhului, pe toți sfinții, heruvimii, serafimii și ophanimii, pe toți îngerii puterii, toți îngerii dominației, adică îngerii Alesului, și ai celorlalți puternici care în prima zi pluteau deasupra apelor.

14. Cu o voce unanimă ei vor proslăvi, vor lăuda, vor glorifica, vor preamări aceste spirite credincioase, aceste spirite înțelepte și răbdătoare, aceste spirite ale iertării, aceste spirite ale dreptății și

păcii, aceste spirite ale bunăvoinței; toți vor striga laolaltă. Binecuvântat să fie el! Numele Domnului spiritelor, fie binecuvântat! Toți aceia care nu au adormit îl vor lăuda în Ceruri.

15. Toți îl vor lăuda, sfinții din Cer; aleșii care trăiesc în grădină, și toate spiritele luminii, în stare să binecuvânteze, să laude și să proslăvească, să sărbătorească numele său sacru; tot ce e carne și tot ce e putere va lăuda și va sărbători numele său în veacul veacurilor.

16. Căci mila Domnului spiritelor este mare, mare este răbdarea sa, și El a arătat lucrările sale, puterea sa, și tot ce este El, sfinților și aleșilor în numele Domnului spiritelor.

CAPITOLUL LXI

1. Domnul a poruncit regilor, prinților, puternicilor și tuturor celor care locuiesc pe Pământ și le-a spus: Deschideți ochii, ridicați frunțile voastre către Cer și încercați să-l înțelegeți pe cel Ales!

2. Și Domnul spiritelor s-a așezat pe tronul său de glorie.

3. Și spiritul dreptății s-a răspândit în jurul lui.

4. Vorbele din gura sa vor nimici pe toți păcătoșii și pe toți nelegiuții; nici unul dintre ei nu va mai trăi în fața lui.

5. În acea zi regii, principii, cei puternici și cei care stăpânesc Pământul, se vor ridica, vor vedea și vor înțelege; ei îl vor vedea așezat pe tronul de glorie ca și pe sfinții din fața lui care vor fi judecați după dreptatea sa.

6. Și nimic din ce se va spune în fața lui nu va fi zadarnic.

7. Atunci îi va cuprinde tulburarea, ei vor fi asemenea unei femei cuprinsă de durerile facerii, ale cărei munci sunt chinuitoare, a cărei eliberare este grea.

8. Ei se vor uita unii la alții; și în uimirea lor își vor coborî fața.

9. Și ei vor fi zguduiți de groază, când vor vedea Fiul unei femei așezat pe tronul său de glorie.

10. Atunci regii, principii, și toți stăpânii pământului vor sărbători pe acela care îi conduce pe toți, pe acela care era ascuns. Căci de la începuturi Fiul omului a fost ascuns; Prea Înaltul l-a păstrat în apropierea gloriei sale și nu l-a arătat decât aleșilor.

11. Acesta este cel care i-a adunat pe sfinți și pe cei aleși; și toți aleșii vor fi de asemenea în fața lui, în acea zi.

12. Toți regii, principii, cei puternici și acei care conduc pe Pământ se vor prosterna în fața lui și îl vor adora.

13. Ei își vor pune speranțele lor în Fiul omului, îi vor adresa rugăciunile lor și vor invoca mila sa.

14. Atunci Domnul spiritelor se va grăbi să-i gonească din fața ochilor săi. Fețele lor se vor umple atunci de mirare și se vor acoperi de o apăsare întunecată. Apoi îngerii pedepselor divine, îi vor apuca și răzbunarea lui Dumnezeu se va lăsa asupra acelor care i-au prigonit copiii și sfinții. Pildă teribilă pentru sfinți și pentru aleși, care se vor bucura de această dreptate fără limită; căci mânia Domnului spiritelor va stăruia asupra lor.

15. Atunci spada Domnului spiritelor se va sătura de sângele celor răi; dar sfinții și aleșii vor fi salvați în acea zi și nu vor mai avea în fața ochilor jocurile celor răi și nelegiuți.

16. Dumnezeuul spiritelor va pluti singur în viitor asupra lor.

17. Și ei vor locui cu Fiul omului, ei vor mânca, vor dormi, se vor scula cu el în veacul veacurilor.

18. Sfinții și aleșii se vor ridica de la pământ; ei vor înceta să-și mai coboare privirea, în semn de supunere și umilire; ei vor fi îmbrăcați cu un nou veșmânt de viață. Acest veșmânt al vieții lor este comun cu cel al Domnului spiritelor; în prezența sa veșmântul vostru nu se va învechi deloc și faima voastră nu va apune nicicând.

CAPITOLUL LXII

1. În acele zile, regii, cei puternici și cei ce stăpânesc pământurile îi vor implora pe îngerii care le vor împărți pedepsele cerești, să le dea un răgaz, pentru a se prosterna în fața Domnului spiritelor și pentru a-l adora și a-și mărturisi păcatele.

2. Ei îl vor lăuda și sărbători pe Domnul spiritelor zicând: Fie binecuvântat Domnul spiritelor, Regele regilor, Prințul prinților, Domnul domnilor, Domnul gloriei, Domnul înțelepciunii!

3. El va dezvălui toate secretele.

4. Puterea ta este în veacul veacurilor, ca și gloria ta.

5. Tainele tale sunt adânci și nenumărate, și dreptatea ta este fără margini.

6. Ah! Noi vedem acum că trebuie să sărbătorim și să lăudăm pe Regele regilor, cel care este stăpânul deplin al tuturor lucrurilor.

7. Și ei vor spune: Cine ne-a dat nouă o ușurare a relelor noastre pentru a sărbători, pentru a lăuda, pentru a binecuvânta, pentru a mărturisi păcatele noastre și crimele noastre în prezența gloriei sale?

8. Ușurarea pe care noi o cerem este doar de câteva clipe și totuși noi nu o putem obține; luminile noastre s-au stins pe veci și bezna ne va învălui pentru totdeauna.

9. Căci noi nu ne-am destăinuit lui, nu am sărbătorit numele Regelui regilor, nu l-am glorificat pe Domnul în toate lucrările sale ci noi ne-am încrezut în puterea noastră și în sceptrul gloriei noastre.

10. De asemenea, în ziua durerii și spaimei, el nu ne va salva, și noi nu ne vom găsi niciodată odihna. Noi înțelegem acum, Domnul este credincios în toate lucrările sale, în toate judecățile sale, în dreptatea sa.

11. În judecățile sale, el nu ține cont de absolutul nimeni; și iată că suntem îndepărtați din preajma sa din cauza lucrărilor noastre rele.

12. Păcatele noastre sunt prea bine cântărite!

13. Apoi ei și-au spus unii altora: Sufletele noastre sunt săturate de bogățiile nedreptății.

14. Și iată că ele nu ne sunt de nici un folos în acest moment în care noi coborâm în flăcările infernului.

15. Atunci fețele lor se vor acoperi de umbre și de buimăceală în prezența Fiului omului, și ei vor fi alungați departe de el, căci în fața lui spada justiției s-a ridicat pentru a-i nimici.

16. Și Dumnezeu a zis: Iată, aceasta a hotărât judecata mea împotriva prinților, regilor, celor puternici și celor care au stăpânit Pământul.

CAPITOLUL LXIII

1. Am mai avut și alte viziuni în acest loc pustiu. Am auzit vocea îngerului care mi-a zis: Iată îngerii care au coborât din Cer pe Pământ, care au arătat secretele lor fiilor oamenilor și i-au învățat să cunoască nedreptatea.

CAPITOLUL LXIV

1. În timpul acela, Noe a văzut Pământul stricându-se și amenințat de ruină.

2. Din această cauză el a pornit la drum și s-a îndreptat către marginile Pământului, în partea locuinței strămoșului său Enoh.

3. Și Noe strigă de trei ori cu o voce amară: Ascultă-mă, ascultă-mă, ascultă-mă! Și el i-a mai zis: Spune-mi ce se petrece

pe Pământ, căci el suferă și este rău zbuciumat; sigur eu voi pieri odată cu el.

4. Într-adevăr, era o mare tulburare pe Pământ și o voce s-a făcut auzită din Cer. Am căzut cu fața la pământ; atunci strămoșul meu Enoh apără și se așeză în fața mea.

5. Și el mi-a zis: De ce m-ai strigat cu o voce așa amară și atât de jalnică?

6. Domnul a hotărât prin judecata sa ca toți locuitorii Pământului să piară, pentru că ei cunoșteau toate tainele îngerilor, pentru că ei aveau în mâinile lor puterea răufăcătoare a demonilor, puterea magiei și ei au creat idoli peste tot Pământul.

7. Ei au învățat, cum se trage argintul din pulberea pământului, cum se găsesc în pământ filoane metalice; căci plumbul și cositorul nu sunt fructe ale pământului; ci trebuie să mergi să le cauți până în măruntaiele sale.

8. Și un înger a fost pus să-i păzească, iar el s-a lăsat ademenit.

9. Atunci strămoșul meu Enoh m-a prins de mână și ridicându-mă, mi-a spus: Du-te! Căci eu l-am întrebat pe Domnul despre această tulburare a Pământului și el mi-a răspuns: Ei au umplut paharul nelegiuirilor și dreptatea mea cere răzbunare! Ei au cercetat astrele și au cunoscut că Pământul va pieri cu toți locuitorii săi. Ei nu vor găsi deloc refugiu, în vecii vecilor.

10. Ei au dezvăluit taine pe care ei nu trebuiau să le cunoască; iată pentru ce vor fi judecați; dar pentru tine, fiul meu, Domnul spiritelor cunoaște curățenia ta și nevinovăția ta; el știe că tu condamni dezvăluirea acestor taine.

11. Domnul, primul dintre sfinți a păstrat numele tău între cele ale sfinților; el te va păstra curat între decăzuții locuitori ai Pământului. El îți va da pentru urmașii tăi regate și o mare glorie, și el va naște din tine o rasă de drepți și de sfinți al căror număr va fi fără sfârșit.

CAPITOLUL LXV

1. După aceea, el mi-a arătat îngerii pedepselor cerești care se pregăteau să vină să dea apelor Pământului toată violența lor;

2. Pentru ca ei să servească dreptății lui Dumnezeu și ca ei să aducă osânda meritată de toți acei ce locuiesc pe Pământ.

3. Și Dumnezeuul spiritelor le-a interzis îngerilor să vină vreunul în ajutorul oamenilor.

4. Căci acești îngeri conduceau forța apelor. Atunci eu m-am retras din preajma lui Enoh.

CAPITOLUL LXVI

1. În acele zile, cuvintele lui Dumnezeu s-au făcut auzite în urechile mele; ele spuneau: Noe iată: viața s-a ridicat până la mine, o viață fără crime, o viață plină de iubire și dreptate.

2. Deja îngerii zidesc închisori și îndată ce ei își vor termina lucrul lor, eu îți voi întinde mâna mea și te voi păstra;

3. Din tine va răsări un sămbure de viață care va reface Pământul, pentru ca el să nu rămână gol. Eu voi adevăra rasa ta înaintea mea, și rasa acelora care vor locui cu tine va fi binecuvântată și se va înmulți pe fața Pământului prin virtutea numelui Domnului.

4. Cât privește acei îngeri care au săvârșit nelegiuiri, ei vor fi închiși și azvârliți în această vale arzătoare, pe care strămoșul meu Enoh mi-a arătat-o către apus, unde se află munții de aur, argint, fier, metal lichid și cositor.

5. Eu am văzut această vale și acolo se află o mare răvășeală; și apele se involburează.

6. Și după ce s-au făcut toate acestea, s-a răspândit o masă curgătoare de foc, un miros puternic de pucioasă, cu ape involburate și valea îngerilor vinovați de ispită ardea în adâncul acestui Pământ.

7. În această vale s-au scurs și fluviile de foc, în care erau aruncați îngerii, care i-au dus în greșeală pe locuitorii Pământului.

8. În acele zile, ele vor ajuta tămăduirea sufletelor și corpurilor regilor, puternicilor, celor mari și a celor care locuiesc pe Pământ, iar pe de altă parte, ele vor ajuta la pedepsirea spiritelor.

9. Spiritele lor vor fi la bunul plac, pentru ca ei să fie judecați în corpurile lor, dat fiindcă l-au tăgăduit pe Domnul spiritelor, și că deși au știut de pedepsele care îi amenințau, totuși nu au chemat numele său sfânt.

10. Și așa cum corpurile lor vor fi supuse unor cazne groaznice, în același fel, sufletele lor vor suporta o pedeapsă veșnică.

11. Căci cuvântul Domnului spiritelor a fost totdeauna împlinit.

12. Judecata sa va cădea pe ei, pentru că ei s-au încrezut în desfătarea corpurilor lor și pentru că l-au tăgăduit pe Domnul spiritelor.

13. În acele zile apele acestei văi vor fi schimbate; când îngerii vor fi judecați, focul din aceste izvoare va dobândi o nouă tărie.

14. Și când îngerii vor urca, apele din aceste izvoare se vor răci după ce au fost înfierbântate. Atunci l-am auzit pe sfântul Mihail care mi-a spus: „Judecata pe care o vor îndura îngerii îi amenință la fel pe regi, pe principi și pe toți cei care stăpânesc Pământul.”

15. Căci aceste ape, dând viață spiritelor îngerilor, vor da moarte trupurilor lor. Dar ei nu vor înțelege, ei nu vor crede că aceste ape răcoritoare se pot schimba într-un jărat dogoritor care va arde pe veci.

CAPITOLUL LXVII

1. După aceea strămoșul meu Enoh mi-a dat de știre asupra tuturor tainelor cuprinse în cartea sa, și mi-a deslușit pildele care i-au fost arătate în mijlocul cuvintelor cărții.

2. În acest timp sfântul Mihail a răspuns și a spus lui Rafael: Spiritul meu se ridică și se tulbură contra asprimii judecății secrete împotriva îngerilor; cine va putea să suporte oare o judecată atât de aspră, care nu va fi niciodată schimbată, care trebuie să-i piardă pentru totdeauna?

3. Sentința a fost pronunțată contra lor de către cei care i-au făcut să iasă în felul acesta. Și stând înaintea Domnului spiritelor, sfântul Mihail a răspuns și a spus către sfântul Rafael: Ce inimă n-ar fi deloc tulburată, ce spirit nu ar avea milă?

4. Apoi sfântul Mihail i-a spus lui Rafael: Eu nu-i apăr deloc în fața Domnului; căci ei l-au jignit pe Domnul spiritelor, purtându-se ca zeii; de aceea justiția supremă va coborî asupra lor pentru vecie.

5. Nici un înger nevinovat, nici un om nu-i va simți asprimea; doar aceia singuri care sunt vinovați și care vor fi pedepsiți pentru totdeauna.

CAPITOLUL LXVIII

1. După aceasta ei vor fi izbiți de uimire și de groază din cauza judecății pronunțate asupra lor, ca pedeapsă pentru cele arătate locuitorilor Pământului.

2. Iată numele vinovaților: Primul dintre toți este Semiâzâ, al II-lea Arstikifâ, al III-lea Armên, al IV-lea Kakabâel; al V-lea Tur-êl, al VI-lea Rumiât, al VII-lea Dan-êl, al VIII-lea Nukael, al IX-lea Barûq-êl, al X-lea Azaz-êl, al XI-lea Armers, al XII-lea Batar-iâl, al XIII-lea

Basasaël, al XIV-lea Auân-êl, al XV-lea Tur-iâl, al XVI-lea Simâtisiël, al XVII-lea Ietar-êl, al XVIII-lea Tumâël, al XIX-lea Tar-êl, al XX-lea Rumâël, al XXI-lea Izêzéel.

3. Acestea sunt numele prinților îngerilor vinovați. Iată acum numele căpeteniilor peste o sută, ale căpeteniilor peste cincizeci și ale căpeteniilor peste zece.

4. Numele primului este Yekum, acesta este cel care a ademenit pe toți fii îngerilor sfinți, cel care i-a pus să coboare pe Pământ pentru a procrea copii cu ființele umane.

5. Numele celui de-al doilea este Kesabel, care a inspirat gânduri rele fiilor îngerilor și îi va pune să-și întineze corpurile lor împerechindu-se cu fiicele oamenilor.

6. Numele celui de-al treilea este Gadrel; acesta este cel care a arătat fiilor de oameni căile de a da moartea.

7. Acesta este cel care a ispitit-o pe Eva, și le-a arătat fiilor oamenilor uneltele care dau moartea, platoșa, scutul, spada, și tot ce poate da sau poate ocoli moartea.

8. Aceste unelte au trecut din mâinile sale în cele ale locuitorilor Pământului și acolo au rămas pentru totdeauna.

9. Numele celui de-al patrulea este Ténémue; acesta este cel care i-a învățat pe fii oamenilor ce-i amărăciunea și desfătarea.

10. Și care le-a dezvăluit toate secretele unei false înțelepciuni.

11. El i-a învățat să scrie și le-a arătat cum să folosească cerneala și hârtia.

12. De asemenea, prin el s-au văzut înmulțindu-se cei care s-au rătăcit, în ciuda falsei lor înțelepciuni, de la facerea lumii și până în această zi.

13. Căci oamenii nu au fost creați pentru a-și înscrie credința lor pe hârtie cu ajutorul cernelii.

14. Ei au fost făcuți pentru a fi în curățenie și dreptate deopotrivă cu îngerii.

15. Ei nu ar fi cunoscut moartea, care nimicește totul; aceasta pentru că puterea devorează.

16. Ei nu vor pieri decât din cauza prea marii lor științe.

17. Numele celui de-al cincilea este Kasyade; acesta este cel care a arătat copiilor oamenilor toate artele diavolești și răufăcătoare.

18. Aceste mijloace infame de a omorî un copil în pântecele mamei sale, aceste arte care se practică prin mușcătură de șarpe, prin puterea, în mijlocul zilei, din sămânța șarpelui ce se numește Tabaet.

19. Astfel este numărul lui Kesbel, principalul jurământ pe care Atotputernicul, din sânul gloriei sale, l-a arătat sfinților.

20. Numele său este Beka. Acesta i-a cerut sfântului Mihail să-i dezvăluie numele secret, pentru a avea inteligență și pentru a ține minte legământul de temut al lui Dumnezeu; și să-i facă să tremure la auzul acestui nume și al acestui legământ, pe aceia care au arătat oamenilor toate secretele primejdioase.

21. Aceasta este, într-adevăr, misiunea magică a acestui legământ, el este de temut și fără milă.

22. Și el a dat acest legământ al lui Aka, în mâinile sfântului Mihail.

23. Iată rezultatele acestui legământ:

24. Prin puterea sa magică, Cerul a fost despărțit de ape înainte de crearea lumii.

25. Prin el, Pământul s-a ridicat deasupra apelor și din părțile ascunse ale colinelor țâșnesc izvoare limpezi, de la crearea lumii și pentru totdeauna.

26. Prin acest legământ, marea a fost așezată între granițele sale și pe fundamentele sale.

27. El a pus fire de nisip pentru a o opri la vreme de furie și niciodată ea nu va putea depăși această limită. Prin acest legământ de temut, a fost scobită genunea, și ea își păstrează locul pentru vecie.

28. Prin acest legământ, Soarele și Luna își fac fiecare drumul lor mereu reînnoit, fără a se abate niciodată de la calea care le-a fost hărăzită.

29. Prin acest legământ, stelele își urmează calea lor eternă.

30. Și când ele sunt strigate pe numele lor, ele răspund: lată-mă!

31. Prin acest legământ, vânturile conduc apele; toate au spiritul lor propriu, care stabilește între ele o fericită armonie.

32. Acolo se păstrează izvoarele tunetelor și fulgerarea trăsnetelor.

33. Acolo sunt păstrate izvoarele grindinei și gheții, izvoarele zăpezii, ploii și ale picăturilor de rouă.

34. Toți acești îngeri vor păstra și vor binecuvânta numele Domnului spiritelor.

35. Ei îl vor sărbători prin toate felurile de laude și Domnul spiritelor îi va sprijini, îi va încuraja în aceste fapte de mulțumire, și ei vor proslăvi, vor sărbători și vor glorifica numele Domnului spiritelor în vecii vecilor.

36. Și acest legământ va fi adevărat pentru ei și drumul lor va fi arătat și nimic nu îi va putea împiedica să-l urmeze.

37. Mare va fi bucuria lor.

38. Ei îl proslăvesc, îl sărbătoresc și îl glorifică pentru că taina Fiului omului le-a fost arătată.

39. Și el va fi așezat pe un tron de glorie, și lui i-a fost păstrată partea cea mare a judecății.

Păcătoșii vor dispărea și vor fi nimiciți de pe fața Pământului, iar aceia care i-au ademenit vor fi legați în lanțuri pentru totdeauna.

40. După gradele lor de vinovăție, ei vor fi dați diferitelor cazne; în ceea ce privește lucrările lor, ele vor dispărea de pe fața Pământului, și din acel moment nu va mai fi cine să ispitească pentru că s-a ivit Fiul omului, așezat pe tronul său de glorie.

41. Toate nedreptățile vor înceta, tot răul va dispărea din fața sa, și cuvântul Fiul omului va fi singur în fața Domnului spiritelor.

42. Iată a treia parabolă a lui Enoh.

CAPITOLUL LXIX

1. După acestea, numele Fiului omului, trăind cu Domnul spiritelor, a fost preaslăvit de locuitorii Pământului.

2. El a fost lăudat în carele lor și a fost sărbătorit în mijlocul lor.

3. De la acest moment, eu nu m-am mai văzut în mijlocul copiilor oamenilor, ci am fost așezat între două spirite, între miazănoapte și apus unde îngerii au primit funii pentru a măsura locul hărăzit dreptilor și aleșilor.

4. Acolo am văzut pe primii patriarhi, sfinții care locuiau în aceste locuri frumoase, pentru eternitate.

CAPITOLUL LXX

1. După aceea, spiritul meu s-a ascuns și și-a luat zborul spre Ceruri. Am văzut fii de îngeri sfinți mergând pe un foc arzător; veșmintele lor erau albe și fețele lor transparente precum cristalul.

2. Am văzut două râuri de foc strălucind ca hiacintul*.

3. Atunci m-am prosternat în fața Domnului spiritelor.

4. Și Mihail, unul dintre arhangheli m-a prins de mână, m-a lămurit și m-a condus în sanctuarul secret al iertării și dreptății.

5. El mi-a arătat toate lucrurile ascunse ale marginilor Cerului, locașurile stelelor, razele luminoase care veneau să ilumineze fețele sfinților.

* hiacint – piatră semiprețioasă de culoare galben roșiatică

6. Și el a ascuns spiritul lui Enoh în Cêrul Cerurilor.

7. Acolo, am văzut în mijlocul luminii, un palat construit din pietre de cristal.

8. Și în mijlocul acestor pietre, străluceau limbi de foc; spiritul meu a văzut un cerc care înconjura lăcașul, arzând în cele patru laturi și fluvii de foc erau primprejur.

9. Serafimii, heruvimii și ophanimii, stăteau în picioare de jur împrejur. Ei nu dormeau niciodată; ei păzeau tronul gloriei.

10. Și am văzut îngeri nenumărați: mii de mii și miriade de miriade care înconjurau acest palat.

11. Mihail, Rafael, Gabriel, Phanuel și îngerii sfinți, care erau în Cerurile superioare, intrau și ieșeau. Rafael și Gabriel ieșeau din acest palat laolaltă cu o mulțime fără număr de îngeri sfinți.

12. Cu ei, a apărut atunci și Cel Bătrân de zile, al cărui cap era alb și curat ca o lână și ale cărui veșminte sunt cu neputință de descris.

13. Atunci m-am prosternat și toată carnea mi-a fost zguduită de un tremur convulsiv și spiritul meu s-a topit.

14. Am ridicat vocea pentru a binecuvânta, a lăuda și a glorifica

15. Și laudele care mi-au ieșit din gură era plăcute Celui Bătrân de zile.

16. Cel Bătrân de zile a venit cu Mihail și Gabriel, Rafael și Phanuel, cu mii de mii și miriade de miriade care nu puteau fi socotiți.

17. Atunci acest înger s-a apropiat de mine și m-a salutat în acest fel: „Tu ești Fiul omului, tu te-ai născut pentru dreptatea noastră și dreptatea se află în tine”.

18. „Dreptatea Celui Bătrân de zile nu te va părăsi”.

19. El a spus: „Voi coborî peste tine pacea, căci pacea vine de la cel care a creat lumea”.

20. „Și ea va rămâne în tine pentru totdeauna”.

21. „Toți cei care vor trăi și care vor merge pe calea dreptății, vor forma cortegiul tău pentru eternitate”.

22. „Și casa lor va fi lângă tine, destinul lor va fi același cu al tău, și ele nu vor fi niciodată separate”.

23. „Și astfel li se va da lor, un lung șir de zile împreună cu Fiul omului”.

24. „Pacea va fi pentru cei drepti, drumul înțelepciunii pentru cei sfinți, în numele Domnului spiritelor, în toate veacurile”.

CAPITOLUL LXXI

1. Cartea mersului astrelor cerești, după regulile lor, epocile lor, numele lor, locul unde își încep drumul lor, și a diferitelor lor poziții, toate lucrurile pe care Uriel, îngerul sfânt care era cu mine și care le conduce, mi le-a lămurit rând pe rând.

2. Iată prima lege a astrelor. Soarele, lumina zilei, iese pe porțile Cerului, aflate la răsărit și apune în partea opusă intrând pe porțile Cerului care sunt la apus.

3. Am observat șase porți, prin care Soarele își începe drumul și șase alte porți prin care el îl termină.

4. Prin aceleași porți iese și intră și Luna, și am văzut acești prinți ai luminătorilor cerești cu astrele care îi devansează, cele șase porți pe unde răsar și cele șase porți pe unde apun.

5. Toate aceste porți sunt aliniate una după alta, și la dreapta și la stânga sunt făcute ferestre.

6. În primul rând, se vede înaintând luminătorul cel mare care se numește Soare, al cărui drum este cât crugul Cerului și care strălucește de foc și de flăcări.

7. Vântul împinge carul pe care este el ridicat.

8. Dar de îndată el se îndreaptă către miazănoapte pentru a înainta apoi către răsărit; el se întoarce trecând prin această poartă, și luminează această parte a Cerului.

9. Astfel se arată el în prima lună a drumului său.

10. El pleacă din a patra dintre aceste porți care este la răsărit.

11. Și la această a patra poartă prin care el trece în prima lună, sunt douăsprezece ferestre deschise pe unde ies torente de flăcări, când ele se deschid la timpul care le este hotărât.

12. Atunci când Soarele se ridică pe Cer, el trece prin a patra poartă în timp de treizeci de zile și prin a patra poartă din partea de apus el coboară în linie dreaptă.

13. După acest timp, zilele se măresc, nopțile se micșorează timp de treizeci de zile. Atunci ziua este cu două părți mai lungă ca noaptea.

14. Într-adevăr, ziua are zece părți, în timp ce noaptea are opt părți.

15. În acest timp Soarele trece prin această a patra poartă și apune trecând prin poarta corespunzătoare, după aceea el se apropie de a cincea poartă care este la răsărit timp de treizeci de zile și apune de asemenea trecând prin poarta corespunzătoare.

16. Atunci ziua se mărește cu încă o parte, în acest fel ziua are unsprezece părți, noaptea descrește și nu are decât șapte.

17. Atunci Soarele înaintează către răsărit pentru a trece prin a șasea poartă, și el se ridică și apune la trecerea prin aceste porți la fel în timp de treizeci de zile.

18. În acest timp, ziua este de două ori mai lungă decât noaptea și are douăsprezece părți.

19. Cât privește noaptea, ea se micșorează în aceeași măsură și nu conține decât șase părți. În sfârșit Soarele coboară, astfel încât ziua se micșorează, pe când noaptea se mărește.

20. Căci Soarele revine către răsărit trecând prin a șasea poartă prin care el iese și intră timp de treizeci de zile.

21. După această perioadă ziua se micșorează treptat, așadar ea nu are mai mult de unsprezece părți, în timp ce noaptea are șapte.

22. Soarele părăsește apusul trecând prin poarta a șasea și înaintează către răsărit, răsărind prin a cincea poartă timp de 30 de zile și apunând în același fel la apus la trecerea prin a cincea poartă.

23. În acest moment ziua este micșorată cu două douăsprezecimi în așa fel încât are zece părți în timp ce noaptea are opt.

24. Ci Soarele trece la răsărit ca și la apus prin a cincea poartă. În sfârșit el răsare prin a patra poartă timp de treizeci și una de zile și apune la apus.

25. În această perioadă ziua este egală cu noaptea, astfel încât și una și alta au în mod egal câte nouă părți.

26. Atunci Soarele părăsește această poartă și înaintează către apus, trecând prin a treia poartă unde răsare și apune.

27. În această perioadă noaptea crește timp de treizeci de zile, în așa fel încât noaptea va avea zece părți în timp ce ziua va avea numai opt.

28. Atunci Soarele va răsări prin a treia poartă și va apune în același fel prin a treia poartă de la apus timp de treizeci de zile.

29. Apoi el trece prin a doua, atât la răsărit cât și la apus.

30. În acest timp, noaptea are unsprezece părți și ziua numai șapte.

31. Acesta este timpul în care Soarele trece prin a doua poartă atât la răsăritul cât și la apusul său. Apoi el coboară și ajunge la prima poartă, ceea ce se întâmplă timp de treizeci de zile.

32. El apune la fel prin prima poartă.

33. Atunci noaptea este dublă față de zi.

34. Astfel ea are douăsprezece părți, în timp ce ziua nu are decât șase.

35. Și când Soarele ajunge la această poartă el își reîncepe crugul său.

36. El trece prin această poartă, timp de treizeci de zile și apune în aceeași poartă la apus.

37. În acest timp noaptea se micșorează, cu o parte, având astfel unsprezece părți.

38. Cât privește ziua, ea nu are decât șapte părți.

39. Atunci Soarele trece prin cea de a doua poartă la răsărit.

40. Revine prin cea pe care înainte o evitase timp de treizeci de zile, răsare și apune prin două părți asemănătoare.

41. Noaptea se micșorează în continuare, ea mai are zece părți și ziua opt. Soarele trece prin a doua poartă atât la răsăritul său, cât și la apusul său, apoi el înaintează către răsărit, răsare prin a treia poartă timp de treizeci și una de zile, și apune prin poarta corespunzătoare de la apus.

42. Noaptea continuă să se micșoreze, ea nu mai are decât nouă părți, la fel ca și ziua, căci este egalitate între una și cealaltă; anul este în cea de a trei sute șaiszeci și patra zi a sa.

43. Astfel acesta este crugul Soarelui însuși, care duce la lungimea sau scurtimea zilelor și a nopților.

44. Căci el face ca ziua să crească treptat și ca noaptea să scadă în același fel.

45. Aceasta este legea crugului Soarelui, el înaintează și se retrage rând pe rând. Astfel i-a fost scris acestui astru hărăzit să lumineze Pământul.

46. Acesta este astrul căruia Dumnezeu încă din genuni i-a dat numele de Soare.

47. Ci astfel el răsare și apune, fără a avea odihnă niciodată, despărțind ziua și noaptea în carul său întinderile diafane. Lumina sa luminează șapte părți ale Lunii, dar mărimile lor, la amândouă, sunt egale.

CAPITOLUL LXXII

1. După această primă lege, am observat acelea care privesc astrul inferior, care se numește Lună și al cărui drum este cât crugul Cerului.

2. Există un vânt care împinge carul pe care este ea ridicată dar lumina sa este împărțită cu măsură.

3. În fiecare lună apusul său și răsăritul său diferă și zilele sale sunt ca zilele Soarelui, și când lumina sa e plină, ea conține șapte părți de Soare.

4. Ea răsare și pornește în drumul său către apus timp de treizeci de zile.

5. În acest timp, ea apare și aceasta înseamnă pentru voi începutul lunii. Timp de treizeci de zile ea trece prin poarta prin care trece și Soarele.

6. Atunci ea este aproape invizibilă, astfel încât nu apare nici o lumină, cu excepția unei șeptimi din lumina sa totală, care crește zilnic cu o parte, dar răsărind și apunând mereu odată cu Soarele.

7. Când Soarele răsare, Luna răsare cu el, și primește de la el o parte firavă de lumină.

8. În această noapte, prima zi înaintea zilei lunii, Luna apune odată cu Soarele.

9. Și în timpul acestei nopți, Luna este întunecată, dar ea răsare cu a șaptea parte din lumina sa îndepărtându-se de răsăritul Soarelui.

10. Dar puțin câte puțin ea se luminează până când lumina sa ajunge deplină.

CAPITOLUL LXXIII

1. Atunci am aflat o altă lege, care arată cum se stabilește luna lunară: Uriel, îngerul meu sfânt și îndrumătorul meu, nu mi-a lăsat nimic necunoscut.

2. Așadar am scris totul așa cum mi-a fost arătat.

3. Am notat lunile anului în ordinea în care ele sosesc, apariția și fazele Lunii în timpul a cincisprezece zile.

4. Am notat în care vreme Luna pierde cu desăvârșire lumina sa și în care vreme ea strălucește cu toată lumina sa.

5. În anumite luni, Luna trece pe Cer singură și în timpul altor două luni, ea apune odată cu Soarele prin cele două porți care se află în mijloc, adică, prin a treia și a patra. Ea răsare timp de șapte zile și își împlinește drumul său.

6. Apoi ea se apropie de poarta prin care a trecut Soarele și timp de opt zile ea trece prin a doua poartă, la fel ca și Soarele.

7. Și în timp ce Soarele răsare prin poarta a patra, Luna răsare timp de șapte zile până când Soarele trece prin poarta a cincea.

8. Încă din timpul celor șapte zile, ea coboară către poarta a patra; ea este atunci în toată lumina sa; dar ea se micșorează curând și înaintează prin prima poartă timp de opt zile.

9. Apoi ea se îndreaptă din nou către a patra poartă, de unde răsare Soarele.

10. Am aflat deci locurile lor ca și răsăritul și apusul Soarelui, urmând ordinea lunilor anului.

11. Și în aceste zile la fiecare cinci ani se adaugă treizeci de zile pentru că ele sunt în plus în anul solar. Și toate zilele care vor aparține unuia dintre acești cinci ani vor fi în număr de trei sute șaizeci și patru. Vor fi mai mult cu șase zile pentru fiecare dintre ele, astfel încât să se alcătuiască o lună suplimentară de treizeci de zile.

12. Luna lunară este mai scurtă decât luna solară și stelară.

13. În rest, ea este cea care potrivește anii, în așa fel încât ei să nu difere cu nici o zi și să fie tot timpul de trei sute șaizeci și patru de zile. În trei ani sunt o mie nouzeci și două de zile; în cinci ani o mie opt sute douăzeci de zile; în opt ani două mii nouă sute douăsprezece zile.

14. Cât privește anii lunari, trei ani conțin o mie șaizeci și două de zile; cinci ani mai scurți ca cei ai Soarelui, cu cincizeci de zile nu cuprind decât o mie șapte sute șaptezeci și două de zile, iar opt ani lunari cuprind două mii opt sute treizeci și două de zile.

15. Astfel opt ani lunari sunt mai scurți decât opt ani solari cu optzeci de zile.

16. Anii se socotesc deci prin crugul Soarelui sau al Lunii, ei sunt mai lungi sau mai scurți după cum ne luăm după unul sau altul dintre acești aștri.

CAPITOLUL LXXIV

1. Iată acum conducătorii și prinții care hotărăsc peste toată creația, peste toate stelele, ca și peste cele patru zile adăugate pentru împlinirea anului.

2. Ei au nevoie de aceste patru zile deși ele nu fac parte din an.

3. Oamenii s-au înșelat asupra acestor zile; căci trebuie ținut cont de acești luminători pentru a se face socoteala, știind că una este adăugată la prima poartă, a doua, la a treia, alta la a patra și ultima la a șasea.

4. Acesta este felul în care se împlinește numărul de trei sute șaizeci și patru de poziții care formează tot atâtea zile. Iată semnele:

5. Anotimpurile

6. Anii

7. Și zilele, așa precum Uriel mi le-a făcut cunoscute. Uriel este îngerul pe care Domnul gloriei l-a așezat peste toți aștri,

8. Care strălucesc în Cer și luminează Pământul. Aceștia sunt:

9. Cei ce împart zilele și nopțile altfel spus: Soarele, Luna, astrele întregii armate cerești care străbat Cerul pe carele lor în toate direcțiile.

10. Astfel Uriel mi-a arătat douăsprezece porți care se deschid pentru carul Soarelui, de unde izvorăsc raze fără număr.

11. Prin ele vine pe Pământ, atunci când aceste porți se deschid la timpul hotărât, prin ele izbucnesc de asemenea vânturile și spiritele picăturilor de rouă, când ferestrele de la marginea Cerului se deschid la timpul hotărât prin voința divină.

12. Am văzut douăsprezece porți în Cer la marginile Pământului, prin care ies Soarele și Luna și stelele și toate lucrările Cerului la răsărit și la apus.

13. Și alte ferestre se deschid încă la dreapta și la stânga.

14. Una dintre aceste ferestre mărește căldura verii, ca și porțile prin care pleacă și unde se reîntorc fără încetare aceste stele într-o rotire fără de sfârșit.

15. Și am văzut în Cer carul pe care se află aceste stele rotindu-se deasupra lumii fără a obosi niciodată. Una dintre ele este mai strălucitoare decât celelalte; aceasta face crugul lumii întregii.

CAPITOLUL LXXV

1. Și către marginile Pământului, am văzut douăsprezece porți pentru toate vânturile, care ies din timp în timp pentru a se răspândi pe Pământ.

2. Trei dintre aceste porți se deschid în partea opusă a Cerului, celelalte trei la apus, trei spre dreapta și trei spre stânga. Primele trei privesc spre răsărit, ultimele trei spre miazănoapte. Cele care sunt așezate la dreapta și la stânga privesc spre miazăzi și spre apus.

3. Prin patru porți ies vânturile de binecuvântare și de mântuire și prin celelalte opt, vânturile de jale. Când ele suflă ele aduc stricăciune Pământului și locuitorilor săi, apelor și tuturor celor ce trăiesc în ele.

4. Prințul vânturilor iese prin poarta așezată la răsărit și prin prima poartă de la răsărit care se apleacă spre miazăzi. Acest vânt aduce distrugerea, seceta, căldura înăbușitoare și stricăciunea.

5. De la a doua poartă, care este la mijloc, se răspândește egalitatea sau măsura dreaptă pentru toate lucrurile, ploaia, fertilitatea,

curăţenia şi forţa; de la ultima poartă, întoarsă către miazănoapte vine frigul şi seceta.

6. După aceste vânturi vin vânturile lui Notus, care suflă prin trei porţi principale, prin prima, întoarsă către răsărit iese un vânt cald.

7. Dar prin poarta din mijloc se împrăştie un miros plăcut, picături de rouă, ploaia, mântuirea şi viaţa.

8. De la a treia poartă, către apus, vin roua, ploaia, tăciunea şi stricăciunea.

9. Vântul din nord suflă prin trei porţi. De la a şaptea aşezată lângă aceea care priveşte la miazăzi ies roua, ploaia, tăciunea şi stricăciunea. De la cel de mijloc vine ploaia, roua, viaţa şi mântuirea. De la a treia poartă, întoarsă spre apus, dar apropiată de miazănoapte, vin grindina, gheaţa, zăpada, ploaia şi roua.

10. Vin în sfârşit, din a patra regiune, vânturile de apus. De la prima poartă ies roua, ploaia, gheaţa, frigul, zăpada şi gerul; de la poarta din mijlocul, ploaia, roua, liniştea şi abundenţa.

11. De la ultima, din partea de miazăzi, uscăciunea, dezastrul, seceta şi moartea.

12. Astfel se încheie descrierea celor douăsprezece porţi aşezate în patru colţuri ale Cerului.

13. Toate legile lor, toate înrâuririle lor bune sau rele, eu ţi le-am lămurit, O! fiul meu Matusala!

CAPITOLUL LXXVI

1. Primul vânt se numeşte de răsărit pentru că este primul.

2. Al doilea, se numeşte vântul de miazăzi, pentru că acesta este momentul când coboară cel veşnic, cel Binecuvântat pe veci.

3. Vântul din apus, se mai numeşte şi, vântul scăderii pentru că aceasta este partea în care toate astrele cereşti se micşorează şi coboară:

4. Al patrulea vânt, vântul de miazănoapte se împarte în trei părţi; una este destinată locuinţelor oamenilor, cealaltă e ocupată de lacuri, de văi, de păduri, de râuri, de locuri acoperite de întuneric sau de zăpadă; în sfârşit a treia este raiul.

5. Am văzut şapte munţi mai înalţi decât toţi munţii de pe Pământ, de acolo se împarte chiciura; zilele, anotimpurile, şi anii vin şi trec peste ele.

6. Am văzut șapte fluvii pe Pământ, mai mari decât toate celelalte fluvii; unul curge de la apus spre răsărit și merge să se verse în Marea cel Mare.

7. Celelalte două curg din miazănoapte spre mare, și vin să se verse în marea Eritreei, către răsărit.

Cât le privește pe celelalte patru, două curg din nord către marea Eritreei, ultimile două venind să se verse în Marea cea Mare, acolo unde se găsește un pustiu foarte mare.

8. Am văzut șapte insule mari pe această mare, două în apropierea țarmului; cinci în Marea cea Mare.

CAPITOLUL LXXVII

1. Numele Soarelui sunt: Oz-iâres și Tomâs.

2. Luna are patru nume: primul este Asonia, al doilea Ebla; al treilea Benaces, și al patrulea Erae.

3. Aceștia sunt cei doi mari luminători, drumurile cărora sunt cât crugul Cerului și care au mărimile egale.

4. În drumul Soarelui, există șapte părți de lumină care sunt reflectate de Lună. Aceste șapte părți vor lumina Luna până la sfârșit. Ele ies prin poarta de la apus, după ce au luminat în miazănoapte și revin pe Cer prin poarta de la răsărit.

5. Când Luna răsare, ea apare în Cer; și ea este luminată de jumătate din a șaptea parte a Lunii.

6. Această lumină se întregeste la capătul a paisprezece zile.

7. Curând se vor întregi de trei ori cinci părți de lumină, astfel încât după cincisprezece zile, ea ajunge la mărimea sa întreagă.

8. Atunci Luna reflectă toată lumina pe care ea o primește de la Soare.

9. Ea descrește apoi, și urmează în descreșterea sa același drum pe care l-a avut și la creșterea sa.

10. În unele luni, luna are douăzeci și nouă de zile.

11. Există alte luni când ea are douăzeci și opt zile.

12. Uriel mi-a arătat încă o lege. Acesta este felul în care lumina dată de Soare vine și se împrăștie pe Lună.

13. În tot timpul în care Luna crește în lumina sa, ea înaintează în fața Soarelui, până când la terminarea a paisprezece zile lumina sa ajunge plină în Cer.

14. Dar când ea descrește, sau când această lumină este absorbită puțin câte puțin în Cer, prima zi se numește lună nouă, pentru că în această zi ea reîncepe să primească lumina de la Soare.

15. Ea este completă, în ziua când Soarele coboară la apus, pe când Luna urcă la răsărit.

16. Atunci Luna strălucește toată noaptea până când Soarele răsare înaintea ei; atunci Luna se șterge în fața Soarelui.

17. Când lumina se apropie de Lună, ea descrește încă, până când ea este complet acoperită; atunci timpul său este terminat.

18. Atunci crugul său gol este fără nici o lumină.

19. În timpul a trei luni ea face drumul său în treizeci de zile și în timpul altor trei luni, ea îl face în douăzeci și nouă de zile.

20. Și în timpul a trei luni ea are un drum de treizeci de zile și în timp de trei luni un drum de douăzeci și nouă de zile.

21. Noaptea ea apare timp de douăzeci de zile ca o figură de om și ziua ea se confundă cu Cerul.

CAPITOLUL LXXVIII

1. Și acum fiul meu Matusala, eu ți-am făcut ție cunoscut totul; și descrierea Cerului este terminată.

2. Te-am făcut să vezi cursa tuturor astrelor luminoase care stăpânesc anotimpurile, diferitele perioade ale anului și diversele lor influențe, formarea lunilor, a săptămânilor și a zilelor.

De asemenea, te-am făcut să vezi descreșterile Lunii, care se petrec la a șasea poartă, căci aceasta este poarta la care Luna își pierde lumina.

3. Acesta este locul în care începe luna; acesta este și locul unde ea se termină la vremea hărăzită, după ce ea a parcurs o sută șaptezeci și șapte de zile, adică douăzeci și cinci de săptămâni și două zile.

4. Drumul său este mai scurt decât cel al Soarelui; el are cinci zile mai puțin pe semestru.

5. Când ea este plină, prezintă o față de om. Acestea mi le-a făcut cunoscute Uriel, marele înger care le guvernează.

CAPITOLUL LXXIX

1. În acele zile, Uriel mi-a spus: Iată, te-am făcut să știi totul, O, Enoh!

2. Eu ți-am relevat totul. Tu vezi Soarele, Luna, și îngerii care dirijează stelele din Cer, care conduc mișcările lor, fazele lor, și schimbările lor.

3. Zilele păcătoșilor nu vor fi împlinite.

4. Sămânța lor nu le va ajunge în șesuri și câmpii; muncile pământului vor fi răvășite, nimic nu le va veni la timpul său. Ploaia va rămâne în aer și Cerul va fi de bronz.

În acele timpuri roadele pământului vor fi întârziate; ele nu vor înflori la timpul lor și pomii își vor opri fructele.

6. Luna își va schimba drumul său, ea nu va mai apare la timpul său; Cerul va dogori și nici un nor nu se va vedea, și uscăciunea se va întinde pe fața pământului. Stele căzătoare vor brăzda Cerul; căci multe stele se vor întoarce din drumul lor obișnuit, rătăcind prin genuni.

7. Și îngerii care le conduc nu vor putea face nimic ca să le întoarcă pe drumul lor; și toate stelele se vor răzvrăti împotriva păcătoșilor.

8. Locuitorii Pământului vor fi buimaci în gândurile lor; ei își vor strica toate căile lor.

9. Ei vor călca poruncile Domnului și se vor crede zei; în acest timp răul se va tot înmulți în sânul lor.

10. Dar pedeapsa Cerului nu se va lăsa așteptată: ei vor pieri cu toții.

CAPITOLUL LXXX

1. Și el mi-a zis: „O Enoh, privește această carte care este coborâtă din Ceruri; citește ce este în ea, și încearcă să înțelegi tot ce cuprinde ea”.

2. Atunci am văzut tot ce a venit din Cer și am înțeles tot ce era scris în carte. Citindu-le, am cunoscut toate lucrările oamenilor;

3. Toate lucrările copiilor cămii, de la începuturi și până la sfârșit.

4. Și am lăudat pe Domnul, Regele gloriei, Făuritorul tuturor acestor minunății.

5. Și l-am preamărit pentru marea sa răbdare, pentru milostivenia sa față de copiii lumii.

6. Și am strigat: Preafericit este omul care moare în dreptate și în bine și căruia nu i se poate pune în față nici o carte a fărădelegii; care nu a cunoscut nedreptatea!

7. Atunci cei trei sfinți m-au apucat și m-au dus pe Pământ, lăsându-mă în fața ușii casei mele.

8. Și ei mi-au spus: Explică toate aceste lucruri fiului tău Matusala; anunță-i pe toți copiii tăi că nici o ființă nu va rămâne fără a fi judecată în fața lui Dumnezeu, căci el este Creatorul.

9. Timp de un an întreg, noi te vom lăsa cu copiii tăi, pentru ca să-ți găsești puterile dintâi și ca tu să poți să-ți înveți familia, să scrii toate lucrurile pe care le-ai văzut și să le deslușești copiilor tăi. Dar, în mijlocul anului viitor, te vom ridica din mijlocul alor tăi și inima ta se va întoarce la puterea sa dintâi; căci Alesul va dezvălui alesului secretele dreptății, cel drept se va înveseli cu cel drept; ei vor mărturisi pe Dumnezeu laolaltă. Cât privește păcătoșii, ei vor pieri cu păcătoșii.

10. Și depravații cu depravații.

11. Și chiar aceia care au trăit în dreptate vor muri din cauza faptelor rele ale oamenilor și ei își vor da sufletul din cauza faptelor celor răi.

12. În acele zile, ei vor înceta să-mi mai vorbească.

13. Și am revenit la frații mei, lăudând și binecuvântând pe Domnul.

CAPITOLUL LXXXI

1. Deci, fiul meu Matusala, eu ți-am spus totul, am scris totul; ți-am dezvăluit totul și ți-am dat o carte pentru fiecare lucru.

2. Păstrează, fiul meu, cărțile scrise de mâinile tatălui tău și transmite-le generațiilor viitoare!

3. Ți-am dat înțelepciune, ție, copiilor tăi și urmașilor tăi, pentru ca ei să dea mai departe această înaltă înțelepciune în toate gândurile lor, urmașilor lor. Și cei care vor înțelege nu vor mai putea dormi; dar ei vor deschide urechile lor pentru a le primi, pentru ca să se facă vrednici de această înțelepciune, care va fi pentru ei ca o hrană cerească.

4. Fericiți sunt cei drepti, fericiți cei care merg în dreptate, cei care nu cunosc deloc nedreptatea, și care nu se aseamănă deloc cu păcătoșii ale căror zile sunt numărate.

5. Cât privește drumul Soarelui în Cer, el intră și iese prin diferitele porți timp de câte treizeci de zile, cu conducătorii a mii de specii de stele, cu cei patru care le sunt alăturați și care sunt legați de cele patru zile suplimentare.

6. Oamenii sunt într-o mare greșeală cu privire la aceste zile; ei nu țin cont de ele în calculele lor. Dar aceste zile suplimentare există: una la prima poartă, a doua la a treia, a treia la a patra și ultima la a șasea poartă.

7. Anul se compune, astfel din trei sute șaiszeci și patru de zile.

8. Astfel, calculul este exact. Căci acești aștri, aceste luni, aceste perioade, acești ani și aceste zile, Uriel mi le-a arătat și lămurit, el care, din partea lui Dumnezeu, are putere asupra tuturor acestor aștri, și care potrivește înrâuririle lor.

9. Iată ordinea astrelor, fiecare după locul din Cer unde răsare și apune, după anotimpuri, perioade, zile și luni.

10. Iată numele celor care le conduc, care veghează asupra drumurilor lor, perioadelor lor, înrâuririlor lor.

11. Patru dintre ei deschid drumul; ei împart anul în patru părți. Alți doisprezece vin după aceea, cei care formează cele douăsprezece luni ale anului, împărțite în trei sute șaiszeci și patru de zile, cu conducătorii de câte o mie care deosebesc zilele, zilele obișnuite ca și zilele suplimentare; cei care, ca primii conducători, împart anul în patru părți.

12. Conducătorii miilor sunt așezați în mijlocul celorlalți și fiecare dintre ei este așezat la locul său. Ci, iată numele celor care conduc cele patru părți ale anului, anume: Melkel, Helammelak.

13. Meleyal și Marel.

14. Cât privește numele celorlalți, acestea sunt: Adnarel, Jyasural și Jeyeluineal.

15. Aceștia trei din urmă merg după comandantii claselor de stele; fiecare merge de fiecare dată după aceia care împart anul în patru părți.

16. În prima parte a anului apare Melkel, care se mai numește și Tamaâ și Zahaia.

17. Zilele supuse influenței sale sunt în număr de nouăzeci și una.

18. Și iată ce se întâmplă pe Pământ în timpul acestor zile: sudoare, căldură și muncă. Toți arborii devin fertili, frunzele cresc, recolta de cereale îi bucură pe agricultori, trandafirii și toate florile împodobesc câmpiile, iar copacii morți în iarnă, acum se usucă.

19. Iată-i pe cei care conduc în al doilea rând: Barkel, Zahabel și Heloyalel, pe care îl ajută și Helammelak, numit și Soare sau preastrălucitorul.

20. Zilele supuse influenței lor sunt în număr de nouăzeci și una.

21. Iată ce se întâmplă pe Pământ în acest timp: căldură și secetă; pomii își dau fructele lor, și fructele sunt bune de uscat.

22. Turmele merg la pășunile lor și oile se așează jos. Se recoltează toate darurile pământului; se îngrămădesc grânele în hambare și se pun strugurii în prese.

23. Numele celorlalți sunt: Gédael, Keel, Héel;

24. Cărora trebuie să-l adăugăm pe Asphael.

25. Și zilele autorității sale sunt împlinite și terminate.

CAPITOLUL LXXXII

1. Și acum, fiul meu Matusala, ți-am împărtășit toate viziunile pe care le-am avut înaintea ta. Am avut altele două înainte de căsătoria mea, și una dintre ele nu seamănă cu cealaltă.

2. Prima mi-a apărut în timpul când eram ocupat să citesc; și a doua cu câțva timp înainte de căsătoria cu mama ta. Acestea au fost două viziuni importante.

3. În legătură cu ele l-am întrebat pe Domnul.

4. M-am odihnit în casa bunicului meu Mahalaleel, și am văzut Cerul strălucitor și luminos.

5. Și m-am prosternat, și am văzut Pământul mistuit de o mare genune și munții agățați deasupra munților.

6. Coline cădeau peste coline, copacii cei mai înalți se despicau pe toată lungimea lor, și erau aruncați în adânc și cădeau până la fund.

7. Văzând acest prăpăd, vocea mea s-a împleticit. Am strigat: Gata, s-a sfârșit cu Pământul. Atunci bunicul meu Mahalaleel mă ridică și îmi spuse: Pentru ce strigi, fiul meu, de ce jelești?

8. Îi povestii viziunea pe care am avut-o și el îmi spuse: Ce ai văzut tu este grav, fiul meu.

9. Și viziunea pe care tu ai avut-o este izbitoare; ea se referă bineînțeles la păcatele Pământului, pe care trebuie să-l înghită adâncurile. Da, va veni o mare pustiire.

10. Pentru aceasta, O! fiul meu, ridică-te și roagă-l pe Dumnezeu gloriei, căci tu ești credincios, și pentru ca el să lase câteva persoane pe Pământ și pentru ca oamenii să nu piară cu toții. Fiul meu, pustiirea va veni din Cer pe Pământ; și acesta va fi o mare ruină.

11. Atunci mă ridicai și îl implorai pe Domnul; mi-am scris rugile mele pentru generațiile din lume, dându-i fiului meu Matusala toate lămuririle pe care el putea să le dorească.

12. Și când am ieșit și am văzut Soarele ridicându-se la răsărit, Luna coborând la apus, toate stelele pe care Dumnezeu le-a creat înaintând falnic pe Cer, atunci l-am preamărit pe Domnul a toată dreptatea, am slăvit numele său sfânt, pentru că el a făcut ca Soarele să se ivească prin ferestrele de la răsărit; el urcă și se ridică pe bolta Cerului și-și împlinește calea sa strălucitoare.

CAPITOLUL LXXXIII

1. Și ridicai mâinile spre Cer și lăudai sfinții și Cel Prea-Înalt. Și deschisei gura și mă folosii de limba pe care Dumnezeu a dat-o tuturor copiilor oamenilor, pentru a folosi ca unealtă pentru gândurile lor, și l-am slăvit în acești termeni:

2. Tu ești binecuvântat, Doamne, rege puternic și desăvârșit, Domnul tuturor creaturilor din Cer, Rege al regilor, Domn al întregului Univers, a cărei domnie, stăpânire și măreție nu se va termina niciodată.

3. Din veac în veac domnia ta va dăinui. Cerurile sunt tronul tău pentru totdeauna, și Pământul este scara ta din veșnicie în veșnicie.

4. Căci tu le-ai făcut, și tu ești cel ce le conduci. Nimic nu poate ocoli puterea ta fără sfârșit. Cu tine înțelepciunea rămâne veșnic aceeași; ea veghează fără încetare lângă tronul tău. Tu cunoști, tu vezi, tu auzi tot, nimic nu poate scăpa privirii tale puternice, căci ochiul tău este pretutindeni.

5. Iată îngerii care au călcat ordinele tale; și furia ta planează asupra trupurilor omenești, până în marea zi a judecății.

6. Ci, Domnul Dumnezeul meu, rege puternic și indulgent, te implor, te rog insistent, ascultă rugile mele; fă ca urmașii mei să dăinuiască pe Pământ; și ca neamul omenesc să nu piară cu totul!

7. Nu părăsi Pământul devastat și fă ca el să nu fie distrus niciodată!

8. O, Doamne, înlătură de pe fața Pământului ființele care te-au jignit. Dar păstrează rasa celor drepti pentru a dăinui pentru totdeauna. O, Doamne nu-ți întoarce fața de la servitorul tău!

CAPITOLUL LXXXIV

1. După aceea avui o altă viziune pe care vreau să ți-o lămuresc, O! fiul meu. Și Enoh se ridică și spuse către fiul său Matusala: Lasă-mă să-ți povestesc, o, fiul meu. Ascultă vorba din gura mea și pleacă-ți urechea la viziunea și visul tatălui tău. Înainte de a o lua în căsătorie pe mama ta, avui o viziune în patul meu.

2. Iată un taur ieșind din pământ.

3. Și acest taur era alb.

4. După aceea ieși o juncă și cu ea doi viței tineri dintre care unul era negru și unul roșu.

5. Cel negru îl lovea pe cel roșu și îl urmărea pe tot Pământul.

6. Din acel moment nu-l mai observai pe vițelul cel roșu; dar cel negru deveni deodată foarte bătrân și avea cu el o juncă.

7. După aceea văzui mai mulți tauri născuți de acest cuplu, care le semănau și care îi urmăreau.

8. Și prima juncă se îndepărtă din apropierea primului taur; și ea căută vițelul roșu; dar nu-l găsi.

9. Și ea scotea gemete jalnice căutându-l.

10. Și ea continuă țipetele sale până când taurul se apropie de ea; din acel moment ea încetă să plângă și să geamă.

11. Și apoi ea aduse pe lume un taur alb.

12. Și după acesta, mulți alți tauri și alte junci.

13. Mai văzui în visul meu un bou alb, care crescuseră la fel și sfârși prin a deveni un mare bou alb.

14. Și din el ieșiră mulți boi care erau asemănători cu el.

15. Și ei începură să facă alți boi albi, asemănători, și ei urmau unii după alții.

CAPITOLUL LXXXV

1. Îmi ridicai privirea și văzui Cerul deasupra capului meu.

2. Și iată că o stea căzu din Cer.

3. Și ea se înălță în mijlocul acestor tauri și păru că paște împreună cu ei.

4. După aceea văzui alți tauri mari și negri; și iată că ei schimbă fără încetare pășunile și staulele, în timp ce tinerii lor viței încep să se jelească împreună cu ei; și uitându-mă încă o dată la Cer, văzui mai multe alte astre care coborau și se îndreptau către această stea unică.

5. În mijlocul vițeilor tineri, taurii erau cu ei și pășteau cu ei.

6. Privii și admirai aceste lucruri și iată că taurii au început să intre în călduri și să se suie peste juninci; acestea primind sămânța lor au adus pe lume elefanți, cămile și măgari.

7. Și taurii erau înspăimântați de această generație monstruoasă, și imediat ei i-au mușcat și i-au lovit cu coarnele lor.

8. Și elefanții i-au devorat pe tauri și iată că toți copiii Pământului s-au cutremurat de cele ce au văzut și au rămas îngroziți.

CAPITOLUL LXXXVI

1. Privii în continuare și îi văzui cum se loveau unii pe alții, se mâncau între ei și auzii Pământul care gemea. Atunci întorsei a doua oară privirile mele către Cer și într-o a doua viziune, văzui ieșind oameni asemănători cu oamenii albi. Era unul și alți trei care-l însoțeau.

2. Acești trei oameni care au ieșit la urmă, m-au luat de mână și ridicându-mă deasupra Pământului și a locuitorilor săi, m-au condus într-un loc deosebit.

3. Și de acolo m-au urcat pe un turn înalt înconjurat de coline mai joase; și ei mi-au spus: Rămâi aici, până când tu vei vedea ce se va întâmpla cu acești elefanți, aceste cămile și acești măgari, aceste stele și toate aceste vite.

CAPITOLUL LXXXVII

1. Atunci observai pe acela dintre cei patru oameni albi care ieșise primul.

2. Și el apucă prima stea care căzuse din Cer,

3. Și el îi legă picioarele și mâinile și o aruncă într-o vale, o vale îngustă, adâncă, dezgustătoare și întunecată.

4. Atunci unul din cei patru trase o sabie și o întinse elefanților, cămilelor și măgarilor, care au început să se lovească cu ea unii pe alții; și tot Pământul se cutremură.

5. Și în viziunea mea, iată: văzui pe unul din cei patru oameni coborâți din Cer cum adună și apucă toate stelele mari, ale căror părți sexuale erau asemănătoare cu părțile sexuale ale cailor, și le aruncă pe toate, cu picioarele și mâinile legate, în peșterile Pământului.

CAPITOLUL LXXXVIII

1. Atunci unul din cei patru oameni se apropie de ceilalți tauri și le arată lor anumite mistere la care ei s-au cutremurat. Și se nascu un om care construi o mare corabie. El locui în această corabie, și cu el trei tauri și s-a făcut o învelitoare pe deasupra lor.

2. Îmi ridikai din nou privirea către Cer și observai o mare boltire; și avea deasupra șapte cascade care vărsau torente de ploaie peste un sat.

3. Privii iarăși și iată că izvoarele Pământului se răspândiră peste pământ în acest sat.

4. Și apa începu să se învoldureze și să crească peste pământ, în așa fel încât nu mai putui zări acel sat, pentru că era tot acoperit cu apă.

5. Era într-adevăr multă apă, întuneric și nori; și iată că înălțimea apei depăși înălțimea tuturor satelor.

6. Apele au acoperit în întregime și au învâluit Pământul.

7. Și toți taurii care erau adunați fură înecați și pieiră în ape.

8. Dar nava plutea peste suprafața acestor ape. În acest timp toți taurii, elefanții, cămilele și măgarii și cirezile pieiră în această inundație imensă; ei dispărură înghițiți și nu i-am mai putut vedea în adâncurile din care nu au mai putut să scape.

9. Mai privii încă și iată cascadele încetară să mai cadă din înalt, izvoarele Pământului să mai curgă, iar adâncurile se întredeschiseră.

10. Și apele se retrăgeau în ele și apăru Pământul.

11. Și corabia se așeză pe pământ, întunericul se împrăștie și apăru lumina.

12. Atunci, boul alb, care s-a făcut om, ieși din arcă și cu el trei tauri.

13. Și unul din cei trei tauri era alb, și semăna cu acest bou; un altul era roșu ca sângele, și al treilea era negru; și taurul alb se retrase dintre ceilalți.

14. Și animalele câmpului, și păsările începură să se înmulțească.

15. Și diferitele specii ale acestor animale se grupară, lei, tigri, lupi, câini, mistreți, vulpi, cămile și porci.

16. Canari, ulii, vulturi, și corbi.

17. Și printre ei se nascu un bou alb.

18. Și ei începură să se muște unii pe ceilalți; și boul alb, care a fost născut între ei, va zămisli un catâr și un bou alb, și după aceea mai mulți catâri. Și boul alb care a fost zămislit din el, născu la rândul său un mistreț negru și o oaie albă.

19. Mistrețul zămisli mulți alți mistreți.

20. Și oaia zămisli alte douăsprezece oi.

21. Când aceste douăsprezece oi s-au făcut mari ele vândură una dintre ele măgarilor.

22. Și măgarii vândură oaia lupilor.

23. Și ea creșcu printre ei.

24. Atunci Domnul aduse celelalte oi pentru a locui cu prima și să pască cu ea în mijlocul lupilor.

25. Și ele se înmulțiră și pășunile lor erau din abundență.

26. Dar lupii începură să le înspăimânte și să le prigonească și le omorau mieii.

27. Și ei îi aruncau în adâncurile unui mare fluviu.

28. Atunci oile au început a se jeli din cauza pierderii micuților lor și a se întoarce către Domnul lor; una dintre ele reuși să scape și se întoarse printre catâri.

29. Și văzui oile gemând, rugându-se și implorând pe Domnul.

30. Din toate puterile lor, până când Domnul a coborât la strigătele lor, din înălțimea locuinței sale cerești și binevoi să le viziteze.

31. Și el chemă oaia scăpată din colții lupilor și i-a comandat să meargă să-i găsească pe lupii ucigași și să le spună să nu le mai supere pe oi.

32. Atunci oaia merse să ducă lupilor forța cuvântului lui Dumnezeu și o altă oaie a venit în întâmpinarea primei și merse cu ea.

33. Și amândouă intrară în locuința lupilor și le-au spus să nu mai persecute oile.

34. După aceea văzui lupii năpăstuind tot mai mult turmele de oi. Și oile strigară iarăși către Domnul și Domnul coborî în mijlocul lor.

35. Și el începu să omoare lupii care urlau; dar oile au păstrat liniștea și n-au strigat.

36. Și iată că văzui cum ele ieșiră din țara lupilor. Ochii acestor lupi au orbit și ei au ieșit și au urmărit oile cu toate forțele lor. Dar Domnul oilor mergea cu ele și le conducea.

37. Și toate oile l-au urmat.

38. Fața sa era înfricoșătoare, înfățișarea sa era strălucitoare și măreață. În acest timp lupii au început să urmărească oile până când au ajuns la marginea unei mări întinse.

39. Atunci marea a fost împărțită, și apele se traseră în părți ca un zid.

40. Și Domnul oilor, care le conducea, se așeză între ele și lupi.

41. În acest timp lupii nu puteau vedea deloc oile, dar ei le-au urmărit până în mijlocul mării și atunci apele s-au închis în spatele lor.

42. Dar când l-au văzut pe Domnul, ei s-au întors pentru a fugi dinaintea feței lui.

43. Dar atunci apele s-au reunit după legile firești; și ele i-au înghițit pe lupi. Și eu văzui pe toți aceia care au urmărit oile, înecându-se în valuri.

44. Cât pentru oi, ele trecură marea și au mers în acel pustiu care n-avea nici un copac, nici apă, nici verdeață. Și ele vor începe să deschidă ochii și să vadă.

45. Și-l văzui pe Domnul acestor oi trăind împreună cu ele și dându-le lor apa necesară.

46. Cu oaia care le conducea pe celelalte.

47. Și această oaie se sui pe culmea unei stânci înalte și Domnul oilor a trimis-o către celelalte.

48. Și-l văzui pe Domnul acestor oi în mijlocul lor; și fața sa era aspră și înfricoșătoare.

49. Și când l-au observat, oile s-au înspăimântat.

50. Și tremurând toate au înconjurat-o pe oaia care le conducea și pe cea care era cu ea și ele i-au zis: Noi nu putem nici să rămânem în fața Domnului, nici să-l privim în față.

51. Atunci oaia care le conducea se sui din nou pe piscul muntelui.

52. Și celelalte oi au început să fie orbite și să se depărteze de drumul pe care le-a arătat oaia. Dar aceasta nu știa nimic.

53. Și Domnul s-a mâniat contra lor; și când oaia a înțeles ce se întâmplă la poalele muntelui,

54. Ea coborî în grabă și când se apropie de ele, ea găsi multe,

55. Care erau oarbe,

56. Și care și-au părăsit drumul. Și când celelalte oi au văzut-o, ele strigară și tremurară în prezența sa.

57. Și ele îi cerură să revină la staulul lor.

58. Atunci această oaie, conducând pe celelalte oi cu ea, s-a apropiat de cele care erau rătăcite.

59. Și ea începu să le lovească; și ele erau înspăimântate de prezența ei. Atunci ea a adus înapoi la stână pe cele care erau rătăcite.

60. Și mai văzui într-o viziune, că această oaie se făcu om și el construi pentru Domnul, o stână și el a adus oile în ea.

61. Văzui încă cum a căzut o oaie care era venită în fața celui care era conducătorul celorlalte. Văzui în sfârșit pierind un mare număr din celelalte oi, micuții lor crescând în locul lor, intrând într-o nouă pășune și venind la malul unui fluviu.

62. Și oaia care le-a condus și care a devenit om, se despărți de ele și muri.

63. Și toate oile au căutat-o și au strigat-o cu țipete jalnice.

64. Văzui și că ele se opriră din plâns și că ele trecură peste apele unui fluviu.

65. Acolo crescură alte oi, pentru a le înlocui pe cele care muriseră și care le-au condus mai înainte.

66. În sfârșit, le văzui intrând în acest loc norocos, pe un pământ al binefacerii și bucuriei.

67. Ele și-au potolit foamea; și stânele lor se ridicară pe acest pământ preafericit, și ochii lor erau când deschiși când orbiți, până când una dintre oi s-a ridicat din mijlocul lor și le-a condus în așa fel încât le-a readus pe toate și le-a deschis ochii.

68. Dar câinii, vulpile și mistreții au început să le mănânce, până când o altă oaie a ajuns ruina turmei, și berbecul care le condusesese. Acest berbec începu de fapt să lovească cu coarnele sale câinii, vulpile și mistreții și i-a omorât pe toți.

69. Dar când prima oaie deschise ochii, a văzut fala berbecului pălind și stingându-se.

70. Căci el începuse să lovească și oile, să le năpăstuiască, și să-și uite toată onoarea.

71. Atunci Domnul trimise pe această primă oaie la o altă oaie pentru a o face berbec și conducător al turmei în locul celui care și-a mânjit gloria sa.

72. Ea a mers și i-a vorbit și a așezat-o ca berbec; și câinii nu încetau să le supere pe oi.

73. Și primul berbec l-a năpăstuit pe al doilea.

74. Atunci acesta se sculă și fugi din fața primului berbec. Văzui câinii care l-au chinuit pe acest prim berbec.

75. Dar al doilea se ridică și conduse tinerele oi.

76. Și el zămislă mai multe oi, dar în cele din urmă muri.

77. Și el a pus ca urmaș un berbec tânăr care deveni comandantul și conducătorul turmei.

78. Și sub el, oile crescură și se înmulțiră.
79. Și toți câinii, vulpile și mistreții se temeau și fugeau din fața lui.
80. Căci acest berbec lovea și ținea la distanță toate fiarele sălbatice, în așa fel că lor le era peste putință să mai prigonească oile sau să răpească măcar una singură.

81. Și stâna deveni mare și minunată, și se ridică un turn înalt cu ajutorul acestor oi.

82. Stâna era puțin ridicată, dar turnul era foarte înalt.

83. Și Domnul oilor se așeză în acest turn și voi să i se ridice o masă măreață.

84. Dar văzui curând că oile au început să greșească din nou, să urmeze drumuri diferite și să părăsească stâna lor.

85. Și Domnul chema pe unele și le trimitea la celelalte.

86. Dar acestea începură să le omoare pe primele. Cu toate acestea, una dintre ele a reușit să ocolească năpasta care o amenința și fugind, predica împotriva celor care au vrut s-o ucidă.

87. Și Domnul oilor a scăpat-o din mâinile lor, a urcat-o și a așezat-o lângă mine și rămase aici.

88. El trimise atunci la aceste oi nelegiuite alte oi pentru a avea un martor contra lor.

89. Mai văzui că aceste oi care l-au abandonat pe Domnul, și turnul înălțat în onoarea sa, rătăceau orbecăind în regiuni necunoscute.

90. În sfârșit îl văzui pe Domnul însuși răzbunându-se, căci el făcu un mare masacru; dar ele strigară împotriva lui; atunci el abandonează templul său și îl lăasă în puterea leilor, tigrilor, lupilor, vulpilor și tuturor soiurilor de animale.

91. Și aceste animale vor începe să le sfâșie.

92. Văzui de asemenea, că Domnul pe care ele îl abandonaseră, le părăsi pradă leilor răi și cruzi și la toate soiurile de fiare sălbatice.

93. Atunci țipai din toate puterile mele, și îl implorai pe Dumnezeu pentru aceste oi care erau sfâșiate de toate soiurile de animale sălbatice.

94. Dar el n-a răspuns deloc, și privea cu un ochi mulțumit aceste oi care erau sfâșiate și nimicite. În sfârșit el chemă șaptezeci de păstori și dădu lor în grijă să vegheze asupra turmei.

95. Și el le-a spus lor: Fiecare dintre voi să vegheze asupra oilor și să facă ceea ce eu îi voi porunci; eu vă voi da fiecăruia un anumit număr să le conduceți.

96. Și acelea pe care vă voi spune să le omorâți, voi le veți omorî; și el le dădu lor.

97. Apoi el chemă un altul și îi spuse: Privește și fii atent la tot ce păstorii vor face cu aceste oi; pentru că ei vor face să piară mult mai multe decât le voi arăta eu.

98. Și orice încălcare a ordinelor mele, toate omorurile pe care păstorii le vor face, vor fi notate; adică vor fi însemnate cele pe care el le vor omorî din ordinele mele și cele care vor pieri din propria lor autoritate.

99. Toate omorurile comise de păstori le vor fi socotite. Nu uita deci să scrii câte oi le-au făcut să piară din propria lor viață, câte le-au dat ei chinurilor, pentru ca această socoteală să fie o mărturie împotriva lor, ca să știu tot ce au făcut; dacă ei mi-au ascultat ordinele sau dacă ei au uitat să le îndeplinească.

100. Dar ei să nu știe ce ți-am poruncit; nu le deschide lor câtuși de puțin ochii, nu le da nici un avertisment; ci socotește cu grijă toate omorurile pe care le vor face și dă-mi mie o socoteală bună a lor. Și văzui cum acești păstori conduseră turma fiecare la timpul său. Și ei au început să omoare mai multe oi decât trebuiau ei să facă să piară.

101. Și ei și-au abandonat oile în puterea leilor, astfel încât multe dintre ele au fost mâncate de lei și de tigri; și mistreții s-au aruncat asupra lor, au dat foc turnului închinat Domnului și au distrus stâna.

102. Și am fost mult întristat de arderea acestui turn și de distrugerea stânei.

103. Căci după aceea nu am mai putut-o vedea.

104. Cât privește păstorii și complicii lor, ei înșiși au dat oile tuturor fiarelor sălbatice, pentru a le mânca. Fiecare dintre ele le-a fost dată la rândul său și la timpul său. Ci fiecare era înscrisă într-o carte; și toate cele care piereau erau notate cu grijă.

105. Căci fiecare păstor făcea să piară mult mai multe decât ar fi trebuit.

106. Atunci începui să plâng și să mă revolt pentru soarta nenorocită a acestor oi.

107. Și văzui în viziunea mea cum cel care scria, nota zi de zi omorurile comise de păstori; cum el urca, și prezenta Domnului oilor și îi dădea lui cartea în care era socoteala exactă a tot ce făcuseră păstorii, cu toți aceia pe care aceștia i-au făcut să dispară.

108. Și tot răul pe care ei l-au făcut.

109. Și cartea a fost dusă în fața Domnului spiritelor care întinse mâna, semnă și apoi și o puse deoparte.

110. După aceea văzui cum păstorii au căpătat autoritate timp de douăsprezece ore.

111. Și iată că trei din aceste oi revenite din captivitate, s-au reîntors și au intrat în locul stânei și au început să ridice tot ce a fost distrus.

112. Dar mistreții îi împiedicau, însă eforturile lor erau zadarnice.

113. Și oile au continuat să clădească, întocmai ca mai înainte și ridicară un turn care se numea turnul înalt.

114. Și ei au început să așeze o masă în fața turnului, dar pâinea pe care ei o puneau pe ea era murdară și stricăta.

115. În plus, toate oile erau orbite, ele nu puteau vedea mai mult ca păstorii.

116. Păstorii le-au dat, de asemenea, pentru a fi omorâte în număr mare.

117. Dar Domnul oilor a tăcut și toate oile s-au lăsat târate. Păstorii și oile, toți s-au amestecat și nimeni nu le-a mai apărat de atacul animalelor sălbatice.

118. Atunci cel care scria cartea, urcă și i-o dădu Domnului oilor. Dar în același timp el se rugă pentru ele, aducând mărturie împotriva păstorilor care le-au făcut să piară. Și după ce depuse cartea, el plecă.

CAPITOLUL LXXXIX

1. Și observai cum treizeci și șapte de păstori au reînceput să aibă grijă de cireadă până când fiecare dispăru la rândul său, ca și primii. Atunci oile au fost lăsate în grija celorlalți păstori care le-au păzit fiecare câte un timp anume.

2. Apoi observai în viziunea mea toate oile din Cer care erau fugărite de vulturi, ulii și corbi. Si vulturii îi conduceau pe toți ceilalți.

3. Și ei au început să mănânce oile, să le crape ochii cu ciocurile lor și să se hrănească cu carnea lor.

4. Și oile scoaseră strigăte jalnice simțindu-se mâncate în felul acesta.

5. Și eu strigai, de asemenea și gemui în somnul meu împotriva păstorului care și-a luat asupra sa paza turmelor.

6. Și văzui oi sfâșiate de câini, de vulturi și de corbi. Carnea lor, pielea lor, mușchii lor, totul a fost mâncat; nu le-au rămas decât oasele care au căzut pe pământ. Și numărul oilor a scăzut mult.

7. Și văzui după aceea douăzeci și trei de păstori așezați în capul turmelor. Și al căror timp, adunat, făcea cincizeci și opt de ani.

8. Atunci mieii au fost aduși pe lume de către oile albe și ei au început să deschidă ochii și să vadă și să-și cheme mamele.

9. Dar oile nu i-au privit, nu au ascultat deloc plânsetul lor; căci ele erau surde, oarbe și împietrite.

10. Și am văzut în viziunea mea cum corbii se aruncau asupra acestor miei.

11. Care le înhățau, și mâncau oile după ce le sfâșiau.

12. Văzui de asemenea cornițele acestor miei crescând, dar corbii încercau să le smulgă.

13. Iată că, în sfârșit, un corn mare a crescut pe capul uneia din aceste oi și ochii tuturor celorlalte s-au deschis.

14. Și prima le privi și ochii lor au fost deschiși și ele l-au chemat.

15. Boii prezicători se grăbiră către ea.

16. În acest timp, acvilele, ulii, corbii și vulturii continuau să năpăstuiască oile, zburând peste ele și mâncându-le. Și oile au tăcut, dar boii se jeleau și gemeau.

17. Atunci corbii s-au luptat cu ea.

18. Căutând să-i zdrobească cornul, dar eforturile lor au fost zadarnice.

19. Și privii până când veniră păstorii, acvilele, ulii și vulturii.

20. Care puseră pe corbi să rupă cornul acestei vite și ale celor care se luptau cu ea. Dar ea suportă atacul lor și ceru ajutoare.

21. Atunci văzui venind omul care avea înscris numele păstorilor și care era ridicat în prezența Domnului oilor.

22. El veni să aducă ajutoare vitei, și-i anunță pe toți că el este venit pentru a aduce ajutoare vitei.

23. Și iată că Domnul oilor coborî, înflăcărat de mânie și toți cei care l-au zărit au rupt-o la fugă. Ceilalți s-au închinat în tabernacol, iar acvilele, ulii, corbii și vulturii s-au unit și au adus cu ei toate oile de pe câmp.

24. Se uniră cu toții încercând să rupă cornul vitei.

25. Atunci văzui omul care a scris la ordinele Domnului, luând cartea distrugerilor împlinită cu ultimii doisprezece păstori și aduse dovada că ei au făcut să piară mai multă lume decât de către cei care au fost înaintea lor.

26. Văzui încă venind la ei pe Domnul oilor ținând în mână sceptrul mâinii sale, lovi pământul care se întredeschise și animalele

și păsările Cerului încetară să mai năpăstuiască pe oi și căzură în prăpăstiile căscate în pământ, care s-au închis apoi deasupra lor.

27. Mai văzui apoi dându-se o sabie mare oilor, cu care acestea au urmărit la rândul lor pe fiarele sălbatice și le-au ucis.

28. Ci toate animalele și toate păsările Cerului s-au retras din fața lor.

29. Și văzui un tron ridicat într-o regiune norocoasă.

30. Pe care stătea Domnul spiritelor care primi toate cărțile,

31. Și le deschise.

32. Atunci Domnul chemă primii șapte oameni albi și le ordonă să aducă prima stea, cea care a fost înaintea tuturor celorlalte, ale cărei părți sexuale erau asemănătoare cu părțile sexuale ale cailor, care în sfârșit a căzut prima; și l-au adus cu toții în fața lui.

33. Și el zise omului care scria în prezența sa și care era unul din cei șapte oameni albi: Aduceți acești șaptezeci de păstori, cărora le-am încredințat oile, și care au făcut să piară mult mai multe decât le-am dat ordin. Si iată: îi văzui înlănțuiți și în picioare în fața lui. Și se începu prin a se judeca astrele și ele au fost găsite vinovate, și au fost aduse la locul de judecată; și le-au aruncat într-un loc adânc și plin de flăcări. După aceea, au fost judecați cei șaptezeci de păstori și au fost găsiți vinovați; ei au fost, la fel, aruncați într-o prăpastie în flăcări.

34. În același timp, văzui în mijlocul Pământului o genune plină cu foc.

35. Acesta era locul în care au fost duse oile orbite care au fost judecate ca vinovate; toate au fost aruncate în prăpastia de foc.

36. Și prăpastia era așezată la dreapta acestei stâne.

37. Și văzui oile arzând și oasele lor mistuite de foc.

38. Și am socotit în sinea mea că această străveche stână era distrusă; dar mai înainte au fost luate coloanele, fildeşul și toate bogățiile pe care le conținea și acestea au fost îngămădite într-un loc aflat la răsărit.

39. Văzui, de asemenea și pe Domnul oilor ridicând o casă mai mare și mai înaltă ca prima și clădită în același loc unde fusese prima. Toate aceste coloane erau noi, fildeşul era nou și era mai mult ca mai înainte.

40. Și Domnul oilor locuia în interior. Si toate fiarele sălbatice, toate păsările Cerului s-au închinat în fața oilor care rămăseseră și le adorau, le adresau rugăciuni, supunându-se lor în toate lucrurile.

41. Atunci cei trei oameni, care erau îmbrăcați în alb, și care m-au prins de mână făcându-mă să urc, mă ridicară din nou, și mă așezară în mijlocul oilor, înainte de începutul judecății.

42. Oile erau toate albe, lâna lungă și curățată de toate petele. Și toate celelalte care au pierit sau care au fost omorâte, toate fiarele sălbatice, toate păsările Cerului s-au adunat în această casă și Domnul oilor tresărea de bucuria de a vedea oile intrând în stână.

43. Și văzui că ele așezară jos sabia care le-a fost dată, pe care ele au adus-o la stână, și au pecetluit-o în prezența Domnului.

44. Oile erau închise în casa care se străduia să le cuprindă pe toate. Și ochii lor erau deschiși și ele îl priveau pe Cel Bun și nu era nici una printre ele care să nu-l vadă.

45. Mai văzui că această casă era mare și încăpătoare și plină de lume. Și iată că se născu un vițel alb ale cărui coarne erau mari și toate animalele sălbatice, toate păsările Cerului îl adorau și îl implorau fără încetare.

346. Atunci văzui cum se preschimbau cu toții și ei deveneau vaci albe.

47. Și prima dintre ele a fost făcut Cuvântul și Cuvântul deveni un animal mare și el purta pe capul său coarne mari negre.

48. Și Domnul oilor se bucură să vadă toate aceste vaci.

49. Și eu care m-am prosternat, m-am trezit, dar am păstrat în minte tot ceea ce am văzut. Aceasta este viziunea care mi-a apărut în timpul somnului meu. Eu am sărbătorit la trezirea mea pe Domnul a toată dreptatea și i-am adus lui toată slăvirea.

50. După aceea, am vărsat multe lacrimi și ele curgeau fără întrerupere amintindu-mi de cele ce am văzut. Căci toate aceste lucruri se vor împlini și toate lucrările celor fericiți se vor vădi la timpul lor.

51. Și mă gândii noaptea la visul pe care l-am avut și plânsei amar, tulburat încă de viziunile pe care le-am avut.

CAPITOLUL XC

1. Și acum, O, fiul meu Matusala! fă-i să vină la mine pe toți frații tăi și strânge în fața mea pe toți copiii mamei tale. Căci mă frământă o voce interioară, spiritul din înalt m-a acaparat; vreau să vă arăt ceea ce se va întâmpla în vremurile ce vor veni.

2. Atunci Matusala se duse și adună în fața lui Enoh pe toți frații săi și pe toate rubedeniile sale.

3. Atunci Enoh, se adresă tuturor copiilor săi:

4. Ascultați, zise el, copiii mei, ascultați vorbele tatălui vostru, și deschideți urechile la ceea ce vreau să vă spun; căci voi trebuie să fiți atenți când am să vă vorbesc. Iubiții mei, urmați căile dreptății și nu vă depărtați de ele deloc.

5. Să nu aveți inima îndoită și nu vă însoțiți cu oamenii înșelători, ci mergeți pe căile dreptății, urmați drumul cel bun și adevărul să fie tovarășul vostru.

6. Căci vă anunț: prigoana va domni într-o zi pe Pământ; dar la sfârșit Dumnezeu va face o mare judecată; când nedreptatea va fi alungată, ea va fi stârpită din rădăcină. Ea se va ridica totuși din nou; dar zadarnice eforturi! Lucrările sale vor fi din nou nimicite; toate asupririle, toate nelegiuirile vor fi din nou pedepsite.

7. Pentru aceasta, atunci când nedreptățile, păcatele, blasfemiile, tirania, toate soiurile rele, într-un cuvânt, se vor întinde peste Pământ; când neascultarea, nedreptatea și nepedepsirea vor predomina, atunci va veni din Cer o osândă înspăimântătoare.

8. Domnul în toată sfințenia sa, va apare plin de mânie și va pedepsi pe vinovați cu pedepse teribile.

9. Domnul în toată sfințenia sa, va apare plin de mânie și va veni să judece Pământul.

10. Atunci prigoana va fi stârpită din rădăcină și nedreptatea va fi nimicită.

11. Toate locurile Pământului vor fi distruse de foc cu locuitorii lor. Toți, de oriunde ar veni, vor fi judecați și pedepsiți după lucrările lor, și pedepsele lor vor fi veșnice.

12. Atunci cei dreți se vor trezi din somnul lor și Domnul se va ridica împotriva celor răi.

13. Atunci rădăcinile nedreptății vor fi nimicite, păcătoșii vor pieri în foc și cei care hulesc vor fi stârpiți.

14. Cei care își asupresc frații, ca și cei care hulesc vor pieri prin sabie.

15. Și acum lăsați-mă, copiii mei, să vă arăt căile dreptății și cele ale nedreptății.

16. Apoi vă voi spune ce trebuie să se mai întâmple.

17. Ascultați-mă deci, O, copiii mei! mergeți pe calea dreptății, ocoliți calea nedreptății; căci toți aceia care vor urma această cale vor pieri pentru totdeauna.

CAPITOLUL XCI

1. Iată ceea ce a fost scris de Enoh: El a scris acest tratat de înțelepciune pentru toți oamenii chemați să-i conducă sau să-i judece pe ceilalți oameni. El l-a mai scris pentru toți copiii mei care vor trebui să locuiască pe Pământ în vremurile ce vor veni și să meargă pe căile dreptății și păcii.

2. Fie ca spiritele voastre să nu se îndurereze pentru cele ce vor veni. Căci Prea-Sfântul și Prea-Înaltul a stabilit fiecăruia timpul său.

3. Fie ca omul drept să se trezească din somnul său; fie ca el să se ridice și să meargă pe căile dreptății, ale bunăătății și ale iertării. Mila va coborî peste omul drept și el va fi investit pentru totdeauna cu putere și sfințenie. El va trăi în bine și în dreptate și calea sa va merge prin lumina veșnică; dar pentru păcătoși, ea nu va merge decât în întuneric.

CAPITOLUL XCII

1. În sfârșit Enoh începu să vorbească după o carte.

2. Și el zise: Despre copiii dreptății, despre aleșii lumii, despre plantele dreptății și ale nevinovăției.

3. Despre toate aceste lucruri am vrut să vă vorbesc; vi le voi lămuri pe toate, copiii mei, eu care sunt Enoh. Căci prin viziunile pe care le-am avut, eu am obținut o mare cunoaștere; și mi-a fost dat să citesc chiar tablele din Cer.

4. Atunci Enoh începu să vorbească după o carte și zise: Sunt născut în a șaptea zi din prima săptămână în timp ce judecata și dreptatea așteptau cu răbdare.

5. Dar după mine, în a doua săptămână, se va arăta o mare nedreptate și înșelătoria se va înmulți rapid pe Pământ.

6. Și va fi atunci un prim sfârșit și un singur om va fi salvat.

7. Dar de când prima săptămână va fi terminată, nedreptatea, va spori și Domnul va pune să se împlinească cele ce a hotărât împotriva păcătoșilor.

8. După aceea, în timpul săptămânii a treia, un om va fi ales pentru a fi tulpina unui popor puternic și drept și după el planta dreptății va crește pentru totdeauna.

9. După aceea, în timpul celei de-a patra săptămâni, sfinții și dreptii vor avea viziuni; ordinea generațiilor va fi stabilită și se va construi pentru ele o locuință; în a cincea săptămână se va ridica pentru ele o casă glorioasă și puternică.

10. Apoi, în timpul celei de-a șasea săptămâni, toți cei care vor exista vor fi învăluiți de întuneric; și inimile lor vor uita înțelepciunea și om va fi ridicat din mijlocul lor.

11. Chiar în timpul acestei perioade, casa puternică și măreață va fi prada flăcărilor și rasa celor aleși va fi risipită pe tot Pământul.

12. După aceea, în timpul celei de-a șaptea săptămâni se va ridica o rasă coruptă, ale cărei numeroase lucrări vor fi lucrări ale nedreptății. Atunci dreptii și aleșii vor fi răsplătiți și lor li se va da o cunoaștere de șapte ori mai mare asupra tuturor părților creației.

13. Va veni, după aceea o altă săptămână, săptămâna dreptății care va avea sabia judecății și a dreptății, pentru a lovi pe toți cei ce asupresc.

14. Atunci păcătoșii vor fi dați în mâinile celor drepti, care, în timpul acestei săptămâni, vor binemerita o locuință pentru dreptatea lor, și vor clădi un palat pentru marele Rege. După această săptămână va veni a noua în timpul căreia va veni judecata universală.

15. Lucrările necredincioșilor se vor șterge de pe fața Pământului. Lumea va fi condamnată la distrugere și toți oamenii vor merge pe calea dreptății.

16. Apoi, în a șaptea parte a săptămânii a zecea, va fi judecata de veci, care va fi aplicată contra veghetorilor și tot Cerul va renaște în mijlocul îngerilor.

17. Primul Cer va fi înlăturat și va dispărea, va apărea cel de al doilea, și toate puterile cerești vor străluci într-o splendoare de șapte ori mai mare. Apoi vor veni multe alte săptămâni, al cărui număr este de nesocotit care se vor petrece în sfințenie și dreptate.

18. Atunci nu vor mai exista păcate.

19. Cine dintre copiii oamenilor va auzi vocea Sfântului și nu va fi impresionat?

20. Cine va putea socoti gândurile lui? Cine va putea privi lucrarea prin care a fost creat Cerul și să înțeleagă aceste minuni?

21. Se va putea, poate, vedea sufletul său, dar niciodată spiritul său. Nu se va putea vorbi despre ea cu înțelepciune nici să se ridice până la înălțimea sa. Cine privește spre limitele Cerului va vedea că îi este imposibil să atingă imensitatea acestuia.

22. Cine dintre copiii oamenilor va putea cerceta lungimea și lățimea Pământului?

23. Cui i-au fost oare dezvăluite dimensiunile tuturor lucrurilor? Există oare măcar un singur om care să poată prin inteligența sa, să cuprindă Cerul, să cerceteze adâncimea lui, să coboare până la temelii sale?

24. Cine știe oare numărul stelelor și cunoaște locul de odihnă al tuturor astrelor?

CAPITOLUL XCIII

1. Și acum, copiii mei, eu vă îndemn să iubiți dreptatea, să mergeți pe căile sale. Căci căile dreptății merită să fie urmate; în timp ce cele ale nedreptății se curmă dintr-odată și se termină într-o prăpastie.

2. Căile nedreptății și ale morții vor fi arătate oamenilor vestiți; dar ei se vor ține departe de ele și nu vor merge pe ele niciodată.

3. Mă adresez acum vouă, O, cei drepti! nu urmați niciodată căile răutății și ale asupririi. Feriți-vă de căile morții, nu vă apropiați de ele câtuși de puțin, căci veți pieri!

4. Alegeți, mai bine dreptatea și viața sfântă și curată.

5. Mergeți pe calea păcii, și veți fi vrednici de viața veșnică. Păstrați amintirea vorbelor mele, nu le lăsați niciodată să se șteargă din inima voastră, căci eu știu că păcătoșii îmboldesc cu încredințare omul să facă rău. Dar ei nu vor reuși în nici un loc și încercările lor vor fi fără rezultat.

6. Nenorocire celor care înalță nedreptatea și părtinirea și care susțin înșelătoria căci ei vor fi răsturnați și nu vor obține niciodată pacea.

7. Nenorocire celor care își construiesc locuința în păcat; căci fundamentele acestei locuințe vor fi răsturnate, iar ei vor pieri prin fier. Nenorocire încă și acelor care au aur și argint căci și ei vor pieri; nenorocire deci vouă, bogaților, care aveți încredere în bogății; dar voi veți pierde aceste bogății, pentru că voi l-ați uitat pe Atot-Înaltul în ziua îmbelșugării voastre.

8. Voi ați hulit și ați făcut nelegiuiri; vouă vă este destinată o zi de masacru, o zi a întinericului, o zi a marii judecăți.

9. Eu v-am spus adevărul, v-am spus vouă: cel care v-a creat vă va pierde!

10. Lui nu-i va fi deloc milă de soarta voastră; din contră, el se va bucura de pieirea voastră.

11. Și dreptii care sunt în mijlocul vostru sunt în zilele acestea bătaia de joc a păcătoșilor și nelegiuitorilor.

CAPITOLUL XCIV

1. Plăcu lui Dumnezeu ca ochii mei să fie doi nori de apă pentru a-mi plânge stricăciunile și să vărs puhoaie de lacrimi și să-mi potolesc astfel neliniștea din inima mea.

2. Cine v-a dat voie vouă să faceți astfel de nedreptăți și nelegiuiri? Nenorocire vouă, păcătoșilor, iată judecata!

3. Dreptii nu se vor teme de cei răi; căci Dumnezeu îi va supune într-o zi puterilor voastre pentru ca voi să vă răzbunați pe ei după bunul vostru plac.

4. Nenorocire vouă care blestemați, veți pieri din cauza păcatului vostru! Nenorocire vouă care faceți rău vecinului vostru pentru că veți avea răsplata pe care o merită lucrările voastre.

5. Nenorocire vouă, martori ai minciunii care sporiți nedreptatea, căci veți pieri!

6. Nenorocirea vouă! păcătoșilor, care respingeți pe cei drepti care primiți sau respingeți după pofta voastră, cei care faceți nedreptăți căci veți fi aduși sub jugul lor.

CAPITOLUL XCV

1. Aveți deci speranțe de bine O, dreptilor! căci păcătoșii vor pieri în fața voastră; voi veți deveni stăpânii lor și le veți porunci cum veți vrea.

2. În ziua judecății păcătoșilor, rasa voastră va fi slăvită și se va ridica precum cea a vulturilor. Cuibul vostru va fi purtat la o înălțime mai mare decât zborul uliului; voi veți urca, veți intra în măruntaiele Pământului și în peșterile de piatră pentru a scăpa de păcătoși.

3. Și vă vor crede pierduți și vor fi gemete și plânsete.

4. Dar nu vă fie teamă de cei care vă chinuiesc; căci voi veți fi salvați și o lumină strălucitoare vă va învălui și un cuvânt de pace se va auzi din Cer. Nenorocire vouă, păcătoșilor! căci bogățiile vă vor face să treceți drept sfinți; dar conștiința voastră va mărturisi că voi nu sunteți decât niște păcătoși. Și această învinuire interioară va fi condamnarea voastră.

5. Nenorocirea vouă care vă hrăniți cu cel mai bun grâu și beți cele mai bune lichioruri și care, în marea voastră îngâmfare, îi împovărați pe săraci.

6. Nenorocire vouă care beți apă în toate timpurile! căci voi veți avea curând răsplata voastră; veți fi nimiciți; veci fi masacrați pentru că voi nu v-ați potolit câtuși de puțin setea din izvoarele vieții.

7. Nenorocire vouă care faceți nelegiuiri, înșelătorii și blestemății! voi veți lăsa în urma voastră o amintire rea.

8. Nenorocire vouă, puternicilor, care călcați în picioare dreptatea! căci iată vine ziua pedepsirii voastre. Atunci, în timp ce veți suferi pedepsele meritate pentru crimele voastre, cei drepti se vor bucura de zile numeroase și norocoase.

CAPITOLUL XCVI

1. Cei drepti au încredințare; dar păcătoșii vor fi răvășiți și vor pieri în ziua fărădelegii.

2. Voi înșivă veți fi conștienți de aceasta; căci Prea-Înaltul își va aminti de pieirea voastră și îngerii se vor bucura. Ce veți face voi atunci, păcătoșilor și unde veți fugi în ziua judecății, când veți auzi vocea rugăciunii celor drepti?

3. Voi nu vă asemenați deloc cu ei, căci se va rosti împotriva voastră un cuvânt înspăimântător: Sunteți însoțitorii păcătoșilor.

4. În acele zile, rugăciunile celor drepti se vor ridica spre Dumnezeu; dar ziua judecății voastre va sosi și toate fărădelegile voastre vor fi arătate în fața Celui Mare și Sfânt.

5. Fața voastră se va acoperi de rușine; toți cei care au făcut crime vor fi respinși.

6. Nenoricire, vouă, păcătoșilor! chiar dacă ați fi în mijlocul mării sau pe o câmpie uscată, căci o mărturie de rea-credință este îndreptată contra voastră. Nenorocire vouă care aveți argint și aur, bogății pe care nu le-ați strâns câtuși de puțin pe căi cinstite! Voi vă ziceți: Noi suntem bogați, noi trăim în belșug și avem strâns tot ce ne putem dori.

7. Noi vom face prin urmare tot ce ne place, căci noi avem grămezi de argint; grânarele noastre sunt pline și familiile fermierilor noștri sunt tot atât de numeroase ca apa dintr-un izvor îmbelșugat.

8. Aceste false bogății se scurg ca apa și comorile voastre se vor topi și vă vor fi luate, pentru că le-ați strâns pe căi necinstite; și veți fi copleșiți de blestemul divin.

9. Eu vă blestem de asemenea, prudenții veacului, voi, adevărați smintiți care cu ochii pironiți în pământ, ați încercat să vă acoperiți cu veșminte mai elegante ca o tânără logodnică și mai bogate ca cele ale fecioarelor. Voi ați arătat peste tot măreția, generozitatea, strălucirea și norocul; dar aurul vostru, măreția și bogăția voastră se vor topi ca o umbră.

10. Căci nu aceasta este înțelepciunea. Așa că vor pieri și ei, cu bogățiile lor, cu falsa lor glorie, cu onoarea lor zadarnică.

11. Ei vor pieri în rușine și dispreț și sufletele lor vor fi azvârlite în cuptoare dogoritoare.

12. Eu vă jur, o, păcătoșilor! nici un munte, nici o culme nu a fost creată pentru a folosi ca găteală unui moleșit.

13. Păcatele nu vin niciodată de sus; ci oamenii au găsit secretul de a face răul; dar nenorocire, celor care îl fac!

14. Femeia nu a fost creată ca să nu facă copii, dar cele care nu vor copii fac aceasta cu propriile lor mâini.

15. Dar eu jur pe Cel Mare și Sfânt; toate lucrările voastre rele vor fi vădite și nimeni nu se va putea feri în ziua cea mare.

16. Nu vă gândiți și nu spuneți: Crima mea este ascunsă, păcatul meu nu este cunoscut de nimeni; căci, în Cer, se notează întocmai, în fața Atot-Înaltului, tot ce se face pe Pământ și toate gândurile oamenilor. Se știu, în fiecare zi, nedreptățile de care vă faceți vinovați.

17. Nenorocire vouă, smintiților, căci veți pieri în nebunia voastră. Voi nu vreți deloc să-i ascultați pe cei înțelepți, voi nu veți obține răsplata celor drepți.

18. Aflați așadar, că sunteți hărăziți zilei judecății; nu sperați să trăiți dacă ați fost păcătoși; veți muri, căci voi nu v-ați folosit de prețul izbăvirii.

19. Da, voi sunteți destinați pentru ziua mâniei divine, pentru ziua de doliu și de rușine a sufletelor voastre.

20. Nenorocire vouă, a căror inimă este împietrită, care ați făcut atât de ușor crima și v-ați hrănit cu sânge! Cine v-a dat bunătățile de care vă bucurați? Nu este acesta cumva Atot-Înaltul, care le-a răspândit pe Pământ pentru a le folosi voi? Voi l-ați uitat: deci nici o fărâmbă de pace pentru voi!

21. Nenorocire vouă, celor care iubiți nedreptatea. Cu ce drept primiți voi vreo răsplată? Aflați că veți fi dați pe mâna celor drepți, care vă vor sparge capetele, care nu vor avea pentru voi nici o milă!

22. Nenorocire vouă, care vă bucurați în prigonirea celor drepti, căci nu veți avea nici un mormânt.

23. Nenorocire vouă care faceți să fie fără rost cuvintele Domnului, căci pentru voi nu există deloc speranța vieții.

24. Nenorocire vouă, care scrieți cuvinte amăgitoare, cuvinte nedrepte; căci minciunile voastre, nelegiuirile voastre sunt și ele scrise și niciuna nu va fi uitată.

25. Nici o pace pentru păcătoși! Moartea, doar moartea pentru păcătoși!

CAPITOLUL XCVII

1. Nenorocire celor care se poartă fără credință, care laudă și linguesc minciuna. Voi sunteți niște stricați și viața voastră este o viață dezgustătoare.

2. Nenorocire vouă, care stricați cuvintele adevărului; ei păcătuiesc împotriva hotărârii de veci.

3. Și ei au făcut să fie condamnat cel nevinovat.

4. În acele zile, O, dreptilor, voi meritați ca rugăciunile voastre să fie îndeplinite; ele vor urca și vor fi așezate în fața îngerilor ca o mărturie acuzatoare împotriva crimelor celor păcătoși.

5. În acele zile, popoarele vor fi înspăimântate și neamurile îngrozite se vor ridica pentru ziua celei mai înalte judecăți.

6. În acele zile femeile gravide vor aduce pe lume și vor lepăda fructul măruntaiei lor. Copiii vor muri sub ochii mamelor lor; și în timp ce ei le vor suga laptele, ele îi vor respinge și vor fi fără milă pentru fructele iubirii lor.

7. Eu vă mai anunț, O păcătoșilor, pedeapsa vă așteaptă în ziua judecății care nu se va sfârși.

8. Ei iubesc pietrele, icoanele de aur, argint și lemn, spiritele josnice, demonii și toți idolii din temple; dar ei nu vor obține nici o mântuire. Inima lor va deveni nesimțitoare din cauza necredinței; și ochii lor vor fi orbiți de superstiții. În visele și viziunile lor, ei vor fi necredincioși și superstițioși, ei vor fi mincinoși și păgâni. De asemenea ei vor pieri cu toții.

9. Dar în acele zile, preafericiți vor fi cei care vor fi primit vorba înțelepciunii, care vor fi căutat și urmat căile Celui Prea-Înalt, care vor fi mers pe căile dreptății și nu pe cele ale necredinței.

10. Da, ei vor fi mântuiți!

11. Dar, nenorocire vouă care veți fi răi cu aproapele vostru; veți cădea în abis.

12. Nenorocire vouă, care așezați temelia păcatului și înșelătoriei; care sunteți răi și batjocoritori cu semenii voștri: voi veți fi nimiciți.

13. Nenorocire vouă, care înălțați cu sudoarea altora palate pentru voi; fiecare din pietrele care le alcătuiesc, fiecare fărâmbă de mortar care le leagă este pentru voi un păcat. Așadar, eu vă spun vouă, nu veți avea pace deloc.

14. Nenorocire vouă, care disprețuiți cocioaba și moștenirea părinților voștri și care purtați o credință nelegiuită în idoli. Nu, nici o pace pentru voi!

15. Nenorocire acelor care fac nedreptăți, care sunt unelte asupra, care ucid pe aproapele lor. Căci Dumnezeu însuși va ofili măreția voastră, el va împietri inimile voastre și va stârni focul mâniei sale și vă va nimici pe toți.

16. Atunci dreptii și sfinții, martori ai consecințelor răzbunării sale, își vor reaminti crimele voastre și vă vor blestema.

CAPITOLUL XCVIII

1. În acea zi părinții vor fi măcelăriți împreună cu copiii lor, și frații împreună cu frații lor; sângele va curge ca valurile unui fluviu.

2. Căci omul nu va opri brațul său să-l lovească pe fiul său și copiii pe copiii săi; el va crede că se poartă cu milostivire, și nu-i va cruța.

3. Păcătosul nu se va teme să-l ucidă pe fratele mai cinstit ca el. Omorurile vor continua fără lânzezeală de la răsăritul Soarelui și până la apus. Calul va fi în sânge până la piept, iar carul său până la osii.

CAPITOLUL XCIX

1. În acest timp îngerii vor coborî în locurile ascunse, și toți aceia care au înlesnit crimele vor fi adunați în același loc.

2. Atunci Prea-Înaltul va coborî pentru a face dreptate peste toți păcătoșii și el va da îngerilor sfinți paza dreptilor și sfinților și ei îi vor apăra ca pe lumina ochilor până când tot răul și toată nedreptatea va fi nimicită.

3. Când dreptii vor fi scufundați în cel mai adânc somn, ei nu vor avea de ce se teme, înțelepții vor vedea adevărul.

4. Și copiii Pământului vor avea deșteptăciunea tuturor cuvintelor din această carte, știind de acum că bogățiile nu vor putea să-i mântuiască de pedeapsa pe care o vor merita pentru crimele lor.

5. Nenorocire vouă, păcătoșilor, care îi chinuiți pe cei drepti și îi faceți să ardă în foc; în ziua marii frământări, voi veți primi răsplata pentru lucrările voastre.

6. Nenorocire vouă, stricători de inimi, care căutați să aveți asupra răului o cunoaștere totală; frica o să vă cuprindă. Nimeni nu va veni în ajutorul vostru.

7. Nenorocire vouă, păcătoșilor, căci cuvintele din gura voastră și lucrările mâinilor voastre au fost rele; așadar veți cădea în flăcările veșnice.

8. Aflați că îngerii din Cer vor cerceta cu grijă toate lucrările voastre; ei vor întreba Soarele, Luna și stelele, despre păcatele voastre, pentru că voi ați îndrăznit să-i judecați pe cei drepti.

9. Toate vor da mărturie împotriva voastră: norii, zăpada, roua și ploaia; căci din cauza voastră, toate aceste creații vor fi oprite, ca vouă să nu vă mai fie de folos.

10. Aduceți prin urmare jertfe ploii pentru ca ea să cadă în sfârșit, și rugați roua pentru ca ea să primească de la voi aur și argint. Dar, în zadar! Gheața, frigul, vântul furtunos și toată chiciura se vor năpusti peste voi; și voi nu veți putea îndura înverșunarea lor.

CAPITOLUL C

1. Priviți Cerul, copii ai Cerului, gândiți asupra lucrărilor Celui Prea-Înalt și temeți-vă de ele și nu faceți nimic rău în prezența Sa.

2. Dacă el închide ferestrele Cerului și oprește ploaia și roua, lăsând pământul uscat și neroditor, ce veți face?

3. Când el își coboară mânia sa asupra voastră și peste lucrările voastre, voi nu știți să-i cereți mila; voi blestemați contra judecății sale și vorbele voastre sunt pline de trufie și semeție. Deci nu va fi pace pentru voi!

4. Priviți aceste corăbii, cum plutesc în voia vântului și amenințate fără încetare de o nenorocire înfricoșătoare.

5. Și cârmaciul tremură pentru că duce cu el pe Ocean bogățiile sale, el tremură să nu se scufunde și să piară.

6. Or, marea, valurile sale furtunoase, genunile sale adânci nu sunt ele făcute de Atot-Puternicul? Nu este el cel care i-a pus hotare și i-a așezat malurile?

7. La vocea sa valurile se retrag înfricoșate, și peștii care trăiesc în interiorul lor, sunt loviți de moarte. Și voi, păcătoșilor, care trăiți pe Pământ, nu vă temeți deloc? Nu este el creatorul a tot ce se află pe el?

8. Și deci cine, dacă nu el, a dat cunoașterea și înțelepciunea pentru toți cei care trăiesc pe Pământ și celor care sunt pe mare?

9. Or, navigatorii nu se tem oare de Ocean? Voi singuri, păcătoșilor nu aveți nici o teamă de Atot-Înaltul?

CAPITOLUL CI

1. În acele zile când veți fi învăluiți de flăcări arzând, unde veți fugi, unde veți căuta un adăpost?

2. Și când cuvântul se va ridica împotriva voastră, nu veți tremura, nu vă veți îngrozi?

3. Toate marile astre se cutremură de teamă; Pământul se cutremură de spaimă și groază.

4. Toți îngerii își vor îndeplini datoria lor aspră și vor încerca să stea deoparte înaintea maiestății supreme; în ce privește fiii Pământului ei vor fi loviți de buimăceală.

5. Dar voi, păcătoșilor, dezgustători pentru vecie, nu va fi salvare pentru voi.

6. Nu vă temeți deloc, suflete ale celor drepti, ci așteptați în pace și siguranță ziua în care veți muri, ca o zi a judecății. Nu plângeți deloc pentru că sufletele voastre vor coborî cu tristețe și amărăciune în mormânt, ori pentru că în această viață nu ați primit răsplata pe care o meritau lucrările voastre bune, și că, din contră, păcătoșii au fost mai presus în zilele vieții voastre; căci iată va veni pentru ei ziua groazei și a caznelor.

7. Când veți muri, păcătoșii vă vor zice vouă: Iată, dreptii mor ca și noi! Ce au avut ei din lucrările lor? Iată că ei părăsesc viața în același fel ca noi, tulburați și înfricoșați. Cu ce sunt ei mai bine tratați ca noi? Noi suntem deci egali. Iată, ei sunt morți și nu vor mai reveni niciodată la lumină! Dar eu, vă spun, O! păcătoșilor, voi v-ați săturat de carne și băutură; despuindu-i pe frații voștri, prădându-i, păcătuind în toate felurile, nu ați precupețit nimic pentru a câștiga averi; zilele

voastre au fost zile de veselie și fericire. Dar voi nu ați văzut sfârșitul celor drepti, felul în care ei vor avea pace și liniște. Aceștia nu au cunoscut nelegiuirea până în ziua morții lor. Ei sunt morți și sunt ca și cum, n-ar fi fost niciodată, și sufletele lor sunt coborâte în lăcașul morții.

CAPITOLUL CII

1. Or, vă jur, O! dreptilor, pe măreția și pe gloria sa, pe regatul și pe maiestatea sa; vă jur că eu am căpătat cunoștință de aceste mistere, căci mi-a fost dat să citesc înscrisurile Cerului; am văzut scrierile sfinților, am descoperit ce era înscris despre voi.

2. Am văzut fericirea, bucuria și gloria care vă este pregătită și îi așteaptă pe cei care vor muri în dreptate și în sfințenie. Voi veți căpăta atunci răsplata pentru suferințele voastre, și pentru partea voastră de rău pe care ați primit-o pe Pământ.

3. Da, spiritele celor care vor muri în dreptate, vor trăi și se vor odihni pentru totdeauna; ele vor fi glorificate și amintirea lor va fi veșnică în fața tronului Atotputernicului. Și ei nu se vor mai teme niciodată de rușine.

4. Nenorocire vouă, păcătoșilor, dacă veți muri în păcat; și cei care vă seamănă vă vor spune vouă: Fericiți sunt păcătoșii! Ei și-au săvârșit zilele și viața lor, și ei mor acum în fericire și abundență. Ei n-au cunoscut în timpul vieții lor nici tristețea, nici îngrijorarea; ei mor acoperiți de onoare și ei nu au fost supuși nici unei judecăți.

5. Dar nu li s-a dovedit oare că sufletele lor vor fi silite să coboare în târâmurile morții unde îi așteaptă relele și chinurile de tot felul? Ba da, spiritele lor vor coborî în întuneric, în capcane, în acele flăcări care nu se vor stinge niciodată; și osânda primită la judecata lor va fi veșnică.

6. Nenorocire vouă, căci voi nu veți mai avea pace deloc; și veți încerca zadarnic să vă cereți iertare în fața dreptilor și sfinților, zicând: Noi am cunoscut și noi zile de durere adâncă și am îndurat și noi numeroase răutăți.

7. Spiritele noastre au fost chinuite, supuse, strivite.

8. Noi suntem pierduți și nimeni nu ne vine în ajutor și nimeni nu ne încurajează, nici măcar cu vorba; ci am fost lăsați pradă nefericirii și ne este teamă pentru noi.

9. Noi nu sperăm să ne mai bucurăm de viață.

10. Și totuși noi ne vedem într-o zi ca ființe de prim rang.

11. Și iată-ne la ultima. Noi am devenit prada păcătoșilor și nelegiuitorilor; ei au făcut să apese jugul lor asupra noastră.

12. Și aceia care ne-au disprețuit și ne-au asuprit erau mai puternici decât noi și noi am plecat capul în fața celor care ne urau și ei au fost fără milă față de noi.

13. Noi voiam să fugim de ei pentru a ne bucura de pace; dar n-am găsit nici un loc pe care să-l folosim ca adăpost împotriva prigoanei lor. Noi am mers cu plângerile noastre la prinți, și n-am ridicat vocea împotriva acelor care ne sfâșiau; dar țipetele noastre au fost zadarnice și ei nu au vrut să ne asculte.

14. Din contră, ei au protejat pe cei care ne-au dezbrăcat și ne-au sfâșiat, cei care ne-au istovit și ascuns asuprirea lor, cei care ne-au necăjit și ne-au măcelărit și au ascuns moartea noastră și nu-și aminteau că ar fi ridicat vreodată mâna împotriva noastră.

CAPITOLUL CIII

1. Cât vă privește pe voi, O! dreptilor, eu vă jur că în Cer îngerii arată în fața tronului Atotputernicului dreptatea voastră și numele voastre sunt scrise în fața Prea-Înaltului.

2. Aveți deci o bună speranță; căci întrucât ați îndurat răutatea și durerea în această viață, veți străluci în Cer ca astrele și obstacolele cerești vor fi înlăturate în fața voastră. Strigătele voastre cer dreptate și veți fi răzbunați de toate relele pe care le-ați suferit încă de la început și de la toți cei care v-au asuprit sau care au fost uneltele asupritorilor voștri.

3. Așteptați, deci, și nu vă lăsați doborâți; căci voi veți avea parte de o bucurie egală cu însăși bucuria îngerilor; și în ziua judecății voi nu veți avea a vă fi teamă de nici o condamnare.

4. Nu vă descurajați deci, O! dreptilor, când veți vedea păcătoșii fericiți și înflorind în căile lor.

5. Nu deveniți părtașii lor; stați deoparte de tagma asupritorilor; voi sunteți părtași cu armatele cerești. Pentru voi păcătoșilor, care spuneți: Toate fărădelegile noastre vor fi uitate; să știți că din contră, toate crimele voastre sunt înscrise cu grijă în cartea din Cer.

6. De aceea, vă mai spun că lumina și întunecimile, ziua și noaptea vor fi martori împotriva voastră și a greșelilor voastre. Nu mai făptuiți deci nelegiuiri, nici minciuni; nu mai strâmbați adevărul, nu vă mai ridicați împotriva cuvântului Sfântului și Puternicului. Nu

vă mai închinați în fața idolilor fără rost căci păcatele voastre, nelegiuirile voastre vor fi judecate ca niște crime foarte grele.

7. Acum, ascultați taina care vă privește: Mulți păcătoși vor strica și vor strâmba cuvântul adevărului.

8. Ei vor folosi cuvinte nepotrivite, vor spune minciuni, vor alcătui cărți în care vor spune gândurile lor înfumurate. Dar dacă ei mi-au folosit cuvintele,

9. Ei nu le vor schimba, nici nu le vor strica; ci ei vor scrie întocmai, tot ce am spus eu despre ei de la început.

10. Vreau să vă dezvălui încă o taină: Cărți de bucurie vor fi date dreptilor și înțelepților; și ei vor crede în aceste cărți care cuprind regulile înțelepciunii.

11. Și ei se vor bucura și toți cei drepti vor fi răsplătiți pentru că au învățat să cunoască toate căile dreptății.

CAPITOLUL CIV

1. În acel timp Domnul le va ordona să adune copiii Pământului pentru ca ei să aplece urechea la cuvintele înțelepciunii sale; el le va spune: Arătați-le această înțelepciune, căci voi sunteți conducătorii și stăpânii lor;

2. Arătați-le lor răsplata care va trebui să o primească toți cei care au urmat cuvântul; căci Eu și Fiul meu, vom face cu ei un neam etern în numele dreptății. Pace vouă, copii ai dreptății, bucurie și fericire!

CAPITOLUL CV

1. După câțva timp, Matusala, fiul meu, dădu o femeie fiului său Lameh.

2. Aceasta, rămase gravidă, aduse pe lume un copil care avea pielea albă ca zăpada și roză ca un trandafir; și un păr alb și lung ca lâna și ochii de o mare frumusețe. De abia i-a deschis, că ei au inundat cu lumină toată casa ca strălucirea Soarelui.

3. Și de abia a fost primit de mâinile moașei, că el a deschis gura ca să proslăvească minunile lui Dumnezeu. Atunci Lameh, tatăl său, plin de uimire, alergă să-l găsească pe Matusala, și l-a anunțat că el are un fiu care nu se poartă ca ceilalți copii. Acesta nu este un om, a zis el, acesta este înger din Cer; fără îndoială, el nu este din neamul nostru.

4. Ochii săi sunt strălucitori ca razele Soarelui, figura sa este inspirată; el nu pare să fie din mine, mai curând dintr-un înger.

5. Mi-e teamă că această minune prevestește niște evenimente de pe Pământ.

6. Și acum, O! tată, te rog, mergi și găsește-l pe Enoh, bunicul meu, și cere-i lui o lămurire, căci el locuiește cu îngerii.

7. După ce a ascultat vorbele fiului său, Matusala veni să mă găsească la marginile Pământului, căci el știa că eu eram acolo și mă strigă.

8. La glasul lui, am alergat la el, și i-am spus: Iată-mă, fiul meu; de ce ai venit să mă găsești?

9. Și el mi-a răspuns: Un mare eveniment m-a adus la tine; o minune greu de înțeles, despre care am venit să-ți cer o lămurire.

10. Ascultă deci, O! tată, și află că fiul meu Lameh are un fiu care nu-i seamănă deloc și care nu pare să țină de neamul omenesc. El este mai alb ca zăpada, mai roz ca trandafirul; părul său este mai alb ca lâna și ochii lui aruncă raze ca Soarele; când îi deschide, umple casa de lumină.

11. Și de îndată ce el a ieșit din mâinile moașei, el a deschis gura și l-a binecuvântat pe Domnul.

12. Tatăl său Lameh, îngrozit de această minune, a alergat la mine, necrezând că acest copil este al lui, ci că el este născut dintr-un înger din Cer; și iată, eu am venit la tine, pentru ca tu să-mi dezvălui adevărul despre acest mister.

13. Atunci, eu, Enoh, i-am răspuns: Domnul este pe cale să facă o nouă lucrare pe Pământ. Eu am văzut-o într-o viziune. Eu ți-am vorbit de timpurile tatălui meu Jared, de aceia care născuți din Cer au călcat, în acest timp cuvântul Domnului. Iată: Ei au făcut nedreptăți și au călcat ordinele și au locuit cu femeile oamenilor și au procreat cu ele urmași josnici.

14. Pentru aceste crime, un mare prăpăd va veni pe neașteptate asupra Pământului; un potop îl va inunda și îl va pustii, timp de un an.

15. Acest copil care vi s-a născut va fi singurul care va supraviețui acestui mare dezastru împreună cu cei trei fii ai săi. Când toate ființele umane vor fi nimicite, el singur va fi salvat.

16. Și urmașii lui vor face copii, pe Pământul uriașilor care nu s-au născut din spirit ci din carne. Pământul va fi deci pedepsit și toată depravarea va fi spălată. Din acest motiv arată-i fiului tău Lameh,

că fiul care i s-a născut este într-adevăr fiul său; dați-i numele de Noe, pentru că el va supraviețui. El, și fiii lui nu vor fi părtași la desfrâu și se vor păzi de păcatele care vor acoperi fața Pământului. Din nefericire, după potop, nedreptatea va fi încă și mai mare ca înainte; căci eu știu ce trebuie să vină; însuși Domnul mi-a arătat toate tainele despre acestea și am putut citi în scrisurile din Cer.

17. Am citit că neamurile vor urma unul după altul până când se va ridica o rasă sfântă, până când crima și nedreptatea vor dispărea de pe fața Pământului, până când toți vor fi părtași la dreptate.

18. Și acum, O!, fiul meu, mergi și anunță-l pe fiul tău Lameh

19. Că, copilul care i s-a născut este într-adevăr fiul său, și că nu este nici o înșelătorie legată de nașterea sa.

20. Și când Matusala a auzit cuvintele tatălui său Enoh, care i-a arătat lui toate secretele, s-a întors plin de încredere și i-a pus copilului numele de Noe, pentru că el va deveni ființa care va fi alinătorul Pământului după marele prăpăd.

21. Iată o altă carte pe care Enoh a scris-o pentru fiul său Matusala și pentru cei care vor trebui să vină după el și să păstreze la fel ca și el cuvântul și simplitatea obiceiurilor lor. Voi cei care suferiți, așteptați cu răbdare vremea când păcătoșii vor dispărea și forța răului va fi nimicită; așteptați ca păcatul să dispară de pe Pământ; căci numele lor vor fi șterse din cărțile sfinte, rasa lor va fi distrusă, și spiritele lor vor fi supuse caznelor. Ei vor țipa, se vor jeli într-un pustiu nevăzut, și vor arde într-un foc care nu va înceta niciodată. Acolo, am mai observat ca un nor gros, prin care ochii mei nu puteau trece; căci din partea sa de jos nu se putea vedea partea sa de sus. Am mai văzut și flăcările unui foc aprins, asemănător cu niște munți strălucitori, clătinați de un vârtej și împinși la dreapta și la stânga.

22. Și i-am întrebat pe sfinții îngeri care erau cu mine și le-am spus: Ce este această frumusețe? Nu poate să fie Cerul, ceea ce văd eu, acestea trebuie să fie flăcările unui cuptor întins; aud strigăte de durere, strigăte de disperare.

23. Și el mi-a răspuns: Acolo, în locul la care te uiți, sunt supuse la cazne sufletele păcătoșilor și ale celor care au hulit, ale celor care au fost rău îndrumați, care au stricat ceea ce Domnul le-a spus prin gura profeților săi. Căci se păstrează în Cer listele cu numele lor și cu lucrările lor rele; și îngerii au luat cunoștință de ele și ei cunosc și pedepsele ce le sunt cuvenite; ei știu și ce-i așteaptă pe cei care și-au crucificat trupul lor, și care au fost prigonii de oamenii răi; pe cei care l-au iubit pe Dumnezeu, care nu și-au pus iubirea în aur și

argint, care departe de a-și da corpul desfătărilor acestei lumi, și-au chinuit de bunăvoie trupul cu cazne.

24. La cei care, din ziua nașterii lor, nu au căutat să strângă bogății pământești, ci s-au privit ca un spirit călător pe Pământ.

25. Așa se purtau ei și totuși Dumnezeu l-a pus la numeroase încercări, dar spiritele lor au fost găsite totdeauna curate și nevinovate, și pregătite să-l binecuvânteze pe Domnul; am însemnat în cărțile mele toată răsplata pe care o vor merita ei pentru că au iubit lucrările cerești mai mult decât pe ei înșiși. Iată ce a zis Domnul: Când erau asupriți de oamenii răi, acoperiți de rușine și jigniri ei nu au încetat să mă laude. Acum eu voi ridica spiritele lor până la lăcașul luminii; îi voi schimba pe cei care sunt născuți în întuneric și care nu le-au oferit onoarea la care le dădea dreptul credința lor.

26. Eu îi voi conduce în lăcașul splendorilor pe cei care au iubit numele meu, îi voi face să se așeze pe tronul gloriei și îi voi face să simtă o bucurie veșnică; căci judecata lui Dumnezeu este plină de dreptate.

27. El va da credincioșilor săi o casă fericită; cât privește pe cei care s-au născut în întuneric, ei se vor adânci și mai mult în întuneric pentru că dreptii se vor bucura de o fericire fără margini. Păcătoșii, văzându-i vor scoate strigăte de disperare, în timp ce dreptii vor trăi în splendoare și onoare și vor cunoaște pe veci adevărul celor promise de un Dumnezeu pe care ei l-au iubit.

Sfârșitul viziunii profetului Enoh. Fie ca binecuvântarea și mila Domnului să coboare printre cei care îl iubesc. Așa să fie!

CARTEA LUI ENOH ȘI FENOMENUL OZN DIN ZILELE NOASTRE

— comentariu de Dan D. Farcaș —

1. FENOMENUL OZN MODERN - O PROBLEMĂ SERIOASĂ

Cartea patriarhului Enoh intră în corespondență, peste timp, cu un fenomen extrem de controversat al zilelor noastre: **răpirile de oameni** efectuate de „*obiecte zburătoare neidentificate*” (OZN-uri). Fenomenul este încă puțin cunoscut cititorilor români; pentru acest motiv cerem permisiunea să trecem în revistă, în cele ce urmează, datele sale esențiale.

Oamenii de știință tradiționali au niște convingeri ferme: distanțele dintre stele sunt prea mari, iar navele cosmice nu pot depăși viteza luminii, deci o călătorie până la cea mai apropiată civilizație ar dura zeci, sute, dacă nu chiar mii de ani. Rezultă prin urmare că OZN-urile *nu pot fi* nave ale unor vizitatori din alte lumi, ci *trebuie să fie* niște fenomene naturale, sau psiho-sociale, încă nu prea bine cunoscute. O mostră de gândire exact ca în celebra anecdotă: un țăran, care vede, la grădina zoologică, pentru prima oară în viața lui, o girafă, declară, cu superioritatea celui care știe totul în materie de zootehnie, că „*animalul acesta nu poate exista*”.

Cât despre omul de pe stradă, acesta preferă să considere că fie este vorba de niște iluzii, fir pur și simplu de farsele unor ziariști aflați în lipsă de subiecte „tari”. Mai ales când vine vorba de OZN-uri care răpesc oameni sau care efectuează experimente genetice...

Și totuși lucrurile trebuie luate **mult mai în serios** decât pare la prima vedere.

În octombrie 1988 în SUA, Canada, Australia și Noua Zeelandă s-a difuzat o emisiune televizată despre OZN-uri. În timpul emisiunii, ca și după aceea, s-a efectuat o anchetă prin telefon. Răspunsurile primite au întrecut orice așteptări. 30.835 persoane au afirmat că au văzut OZN-uri la o distanță mai mică de 150 metri, 2482 că după o atare „vizită” au rămas urme care examinate ulterior au putut constitui dovada fizică a observației, 1477 persoane afirmau că au văzut nu numai OZN-ul ci și pe ocupanții acestuia, străni ființe nepământene, în sfârșit, alți 2969 au declarat că după ce au văzut astfel de „entități” acestea i-au răpit, determinându-i să intre în interiorul OZN-ului, unde au fost supuși unui soi de examinare medicală sau la alte manipulări de același tip. Există și sondaje ulterioare care par să indice că proporția fenomenului ar putea fi mult mai mare.

La 24 iunie 1947 **Kenneth Arnold** un respectabil om de afaceri american și în același timp pilot experimentat, abilitat pentru operații de salvare în zone montane, zbura cu avionul său în zona munților Rainier (statul Washington, S.U.A.) El a zărit timp de trei minute două formații, una de patru, cealaltă de cinci obiecte zburătoare argintii, având forma discoidală. Viteza estimată a acestora era de 2800 kilometri pe oră, de peste trei ori mai mare decât a celor mai rapide avioane cunoscute în vremea aceea. În declarația pe care a făcut-o ziaristilor, el a menționat că obiectele înaintau săltând, așa cum face o farfurioară pe care o arunci razant cu suprafața apei. A doua zi, ziarele erau pline de termenul „*farfurii zburătoare*”. Se născuse un nou mit. Merită să menționăm că ironiile pe care K.Arnold le-a suportat ulterior l-au făcut să declare la un moment dat că „Sunt absolut sigur de cele ce am văzut! Dar, credeți-mă, dacă mi-ar fi dat să mai văd vreodată pe cer un fenomen se soiul acesta, chiar și o casă cu etaj, nu aș mai sufla o vorbă despre asta”. De altfel, s-a dovedit ulterior că mulți piloți văzuseră apariții asemănătoare, dar s-au temut să le raporteze de teamă să nu-și piardă pâinea.

Între 1947 și 1953 fenomenul OZN a fost considerat ceva tipic american. Din 1952 un număr de americani încep să afirme că au fost invitați să urce la bordul unor OZN-uri unde li s-ar fi transmis mesaje, în general reflectând grija față de viitorul omenirii. Din 1954 fenomenul invadează Europa și mai cu seamă Franța. La început, aparițiile erau însă destul de timide. Abia din 1966 încep să fie semnalate și aici răpiri. În continuare numărul acestora nu va înceta să crească.

Fenomenul *răpirilor OZN*, avea la început o prezență marginală și bizară, dar în ultimii ani ea a ajuns în prim-planul întregului complex al investigației OZN. Tot mai mulți cercetători afirmă că probabil *răpirile constituie cheia întregului fenomen OZN*.

Prima răpire investigată cu scrupulozitate, în primul rând din punct de vedere medical, este cea a lui *Antonio Villas Boas*, din noaptea de 15 octombrie 1957, în câmpia braziliană. Istoria e picantă și pitorească și vom mai reveni asupra ei. Urmează dubla răpire a soților *Betty și Barney Hill*, din noaptea de 19 septembrie 1961, pe o șosea din *White Mountains*. Ei nu-și vor aminti răpirea decât fragmentar, dar starea de rău și coșmarurile pe care le aveau în perioada care a urmat îi va conduce la medic. Investigațiile, în bună parte prin **regresie hipnotică**, s-au făcut de către un psihiatru care a luat toate precauțiile pentru a evita eventualele contaminări cu alte

povești, ca și pentru a fi sigur de sinceritatea și sănătatea psihică a victimelor răpirii. Istoria a fost larg mediatizată, inclusiv prin cartea dedicată ei: *The Interrupted Journey*. Metoda regresiei hipnotice se bazează pe faptul că sub hipnoză oamenii își pot reaminti, cu lux de amănunte, întâmplări care în stare trează par șterse complet din memorie. Voința subiectului hipnotizat fiind în bună măsură abolită, în această situație el nici nu va putea minți intenționat.

Herbert Schimmer, un polițist din *Ashland*, Nebraska, patrulând în noaptea de 3 decembrie 1967, la ora 2.00, a văzut un obiect luminos, ovoidal, așezat pe șosea. Când s-a apropiat, obiectul a decolat și a dispărut. Întors la post, a constatat că era cu jumătate de oră mai târziu decât ar fi trebuit să fie. Supus regresiei hipnotice de către *Loring G. Williams* (al doilea caz de utilizare a metodei după familia Hill), va rezulta că a fost obligat de niște omuleți coborâți din OZN să urca în „navă” unde a fost supus unor examinări. După acestea, amintirea evenimentului i-a fost pare-se ștearsă din memoria conștientă.

În ciuda acestor cazuri, la începutul anilor 70, problema răpirilor era considerată încă prea bizară și exotică pentru a fi luată în serios. Primul caz care a atras atenția opiniei publice a fost cel de la **Pascagoula**. La 11 octombrie 1973, *Charles Hickson* (45 ani) și *Calvin Parker* (19 ani), contramaistru respectiv muncitor la un șantier naval, pleacă la pescuit pe malul fluviului Pascagoula, în apropiere de vărsarea sa în Golfului Mexic, în sud-estul statului Mississippi. În jurul orei 19.00, coboară la 10 metri de ei un obiect oval cu diametrul cam de 30 de metri, din care țâșnesc lumini albastre. Niște arătări ies plutind din obiect, îi paralizează și îi duc la bord unde sunt supuși unor examinări de tip medical, după care sunt transportați înapoi. Nava își ia zborul și dispare. Terorizați, cei doi merg direct la șeriful local să-i spună cele întâmplate. Se efectuează o anchetă polițienească în toată regula. Un anchetator, fără știrea martorilor, înregistrează totul pe bandă, inclusiv discuțiile când cei doi sunt lăsați singuri pentru un timp; cei doi nu pot fi însă făcuți să se contrazică. Prof.Dr. *James Harder* de la Universitatea Berkeley (California) și Prof.Dr.*J.Allen Hynek* de la Universitatea din *Evanston* (Illinois) vin special să-i ancheteze pe cei doi ca și pe polițiștii care i-au interogat. Cele două victime ale răpirii au fost hipnotizate, fiecare separat, fără prezența celeilalte, și sub hipnoză au repovestit întâmplarea. Mărturiile au coincis în mod remarcabil.

Lângă localitatea Heber (comitatul Navajo, Arizona - S.U.A.) în seara zilei de 5 noiembrie 1975 șapte muncitori forestieri se întorceau spre casele lor din Snowflake într-o camionetă. Pe la ora 18.15, în timp ce treceau printr-o pădure, au zărit într-un luminiș, la circa 20 de metri, plutind la vreo cinci metri de sol, un obiect discoidal, având un mic dom în vârf; obiectul era auriu, luminos, aparent metalic, cu diametrul de 5-6 metri și grosimea de 3 metri. Șoferul oprește camioneta iar unul dintre muncitori, **Travis Walton**, de 22 ani, coboară și se apropie de straniul disc. O rază verde-albăstruie tășnită din partea de jos a OZN-ului îl izbește peste față și piept, făcându-l să-și piardă cunoștința.

Colegii îl văd din mașină aruncat la pământ și, îngroziți, pornesc camioneta și se îndepărtează în viteză. Apoi, cuprinși de remușcări, se întorc, dar nici Walton nici OZN-ul nu mai erau năcăieri. Este alertat șeriful local, se declanșează o acțiune de căutare la care a doua zi se asociază cincizeci de oameni, unii călări, sau în automobile de teren iar în final și un elicopter. Nici un succes. Între timp poliția ajunge la concluzia că cea mai plauzibilă ipoteză este că cei în cauză s-au încăierat și l-au ucis pe Walton. Se aduce detectorul de minciuni, care nu reușește să demonstreze însă că cineva ar minți.

În seara zilei de 10 noiembrie Walton reapare. Este confuz și înfricoșat. Supus interogatoriului, atât de către oficialități cât și de de cercetători ai fenomenului OZN, povestește și repovestește aceeași istorie. După izbitură și-a pierdut cunoștința. Când și-a revenit zăcea pe spate, cuprins de sfârșeală, întins pe un soi de masă. În jur se mișcau trei arătări, ca niște embrioni umani înalți de vreun metru și jumătate. Aveau picioare foarte scurte, două mâini cu câte cinci degete cilindrice și moi. Purtau un soi de salopete fără cusături de culoare brun-portocalie. Păreau extrem de fragili, cu oase subțiri și musculatură slabă. N-aveau păr de loc iar pielea le era fină, aproape străvezie, de culoarea fildeșului. Capul le era disproporționat de mare, cu un craniu imens, maxilare mici, fine, buze aproape inexistente. Cei mai impresionanți erau ochii. Cu un iris de doi-trei centimetri diametru aminteau ca formă de ochiul pisicilor...

Walton, isterizat, încearcă să-i lovească, reușind în cele din urmă să-i determine să dispară. Eroul nostru înțelege că se află probabil în interiorul OZN-ului și încearcă să scape. Peste puțin timp se întâlnește însă cu un bărbat înalt de circa 1,90 metri, cu o constituție athletică; părul aspru, drept, de culoarea nisipului, îi acoperea urechile; ochii erau strălucitori, de culoare căprui-aurie; pe

fața smeadă nu se vedea nici o urmă de barbă sau mustață. Purta pe cap o cască străvezie ca un glob ușor turtit, iar restul corpului îi era acoperit de un combinezon ca de astronaut. Walton a încercat să-i vorbească dar străinul nu răspunse și nu părea să-l înțeleagă, l-a luat în schimb pe Walton de braț și l-a scos din OZN pe o rampă. Erau într-un soi de hangar uriaș iar în jur mai erau vreo două sau trei „farfurii zburătoare” ceva mai mici. Apoi intră într-o cameră dreptunghiulară în care se mai aflau trei indivizi, doi bărbați și o femeie, asemănători cu însoțitorul său doar fără cască. Păreau cu toții gemeni. Walton este din nou întins pe o masă și i se pune o mască peste obraz...

Următorul lucru de care își amintea a fost că zăcea pe burtă, noaptea, pe marginea unei șosele în apropiere de Heber. Întorcând capul, a mai apucat să zărească, foarte aproape, un OZN plutind deasupra carosabilului și țâșnind apoi vertical și fără zgomot spre cer.

A fost supus și el, chiar de două ori, testului detectorului de minciuni și apoi regresiei hipnotice. În urma acesteia, Walton și-a mai reamintit unele detalii ale întâmplării dar acestea nu au fost în măsură să umple lacuna în timp până la cele cinci zile și șase ore cât a lipsit. Dr. Rosenbaum unul dintre cei trei psihiatri care l-au examinat pe Walton declara că are convingerea absolută că tânărul nu minte și nu încearcă să facă vreo farsă. Lamont McConnell, utilizând un aparat de testare a personalității spunea și el că nu a descoperit vreo deviație care să indice o boală psihică. Mai mulți investigatori cunoscuți și serioși ai fenomenului OZN, între care Jaques Vallee și Timothy Good, au stat de vorbă cu Walton personal, separat, ajungând la concluzia că, poate cu excepția unor amănunte, istoria trebuie acceptată ca reală. Întâmplarea a făcut obiectul mai multor cărți.

Cazurile de mai sus au determinat o schimbare treptată de optică asupra fenomenului răpirilor, în rândurile americanului de rând, dar nu numai. Fie că numărul de cazuri a crescut în următorii ani, fie că martorii erau mai dispuși să le raporteze, fapt e că numărul rapoartelor de răpire înregistrate, care era în jur de zece în anii 1973-74, ajunge la 25 în 1976, ceva mai puține dar de o stranietate crescândă în 1977-78, după care creșterea e reluată cu 27 rapoarte în 1979, 49 în 1980, 41 în 1981. Acestor mărturii li se adaugă „răpirile retroactive”, parte ținute secrete până atunci, parte readuse în conștiință prin metoda regresiei hipnotice. S-au descoperit astfel

numeroase cazuri petrecute chiar înainte de 1947 sau între 1947 și 1957.

Anii optzeci sunt marcați de câteva cazuri cheie și câțiva autori de mare notorietate. Unul dintre acestea este cazul **Betty Andreasson Luca** investigat de **Raymond Fowler**, căruia acesta îi va consacra, în timp, patru cărți, devenite de referință, intitulate: *The Andreasson Affair* (1979), *The Andreasson Affair - Phase Two* (1982), *The Watchers: The Secret Design Behind UFO Abduction* (1990) și *The Watchers II: Exploring UFOs and the Near-Death Experience* (1995). Aceste cărți pun treptat problema argumentării legăturii dintre trei mari probleme: *răpirile OZN*, *extracorporalitatea*, capacitatea raportată de sute de persoane de a-și părăsi aparent corpul fizic și de a pluti nevăzut și, în sfârșit, *viața de după moarte*, inclusiv în contextul religios. Cel de al patrulea volum are referiri copioase la *Cartea lui Enoh*,

Betty Aho, s-a născut în 1937 și s-a măritat **Andreasson** imediat după terminarea liceului. În seara de 25 ianuarie 1967 era acasă, cu părinții și cei șapte copii ai ei, având între 3 și 11 ani. În jurul orei 18.35 luminile din casă au început să pâlpâie puternic, sfârșind prin a se stinge. Pe geamul care dădea spre un câmp larg pătrunde o lumină roșie-portocalie care pulsează. Betty roagă pe mama ei ca și pe copii să rămână în camera de zi iar tatăl ei merge la fereastră să vadă ce se întâmplă. El va declara ulterior în scris că a văzut patru arătări înalte de 1,10 la 1,30 metri, cu pielea cenușie, capete mari având forma de pară întoarsă, care veneau spre ei sărind ca niște lăcuste. Când îl zăresc, arăturile se opresc. Tatăl simte un soi de amețelă, după care nu-și va mai aminti nimic. Betty în schimb va vedea arăturile intrând în casă, trecând *prin* ușa de lemn ca și când aceasta nici n-ar fi fost acolo. Făpturile erau identice, cu excepția celui care părea șef și care era ceva mai înalt. Ochii mari, ca de pisică, contrastau cu lipsa nasului, înlocuit cu două găuri în locul nărilor și cu gura care semăna cu o cicatrice orizontală. Purtau un soi de uniforme lucioase, albastru închis, mulate pe corp, cu o emblemă pe brațul stâng, înfățișând o pasăre cu aripile desfăcute.

Cam atât își aminteau conștient. Betty, foarte religioasă, este convinsă tot mai mult, pe măsura trecerii timpului, că a asistat la **vizita unor îngeri**, ea își va instrui membrii de familie să nu povestească nimănui întâmplarea. Abia în 1975, citind în ziar o invitație făcută de **Dr. J. Allen Hynek**, adresată celor care au văzut OZN-uri, se hotărăște să-și descrie pățania. Peste un timp o echipă de specialiști va începe

investigațiile, incluzând regresii hipnotice asupra ei și a celei mai mari dintre fetele sale, pe nume Becky...

Sub hipnoză Betty va relata o răpire în scop de *însămânțare artificială*, pentru a folosi termenii tehnici care încep să se încetățenească între investigatorii domeniului. În timp ce unul dintre vizitatori rămâne să supravegheze familia, transpusă într-o stare de *animație suspendată*,

Regresiile succesive la care a fost supusă *Betty Andreasson*, remăritată în 1977 și devenită *Luca*, au sugerat că ea a suferit în cursul vieții cel puțin douăzeci de răpiri. Prima răpire regăsită și reconstituită prin regresie hipnotică s-a petrecut în 1944 (!) când ea avea 7 ani, următoarea la 12, apoi la 13 ani. Cu această ocazie a fost dusă aparent într-un complex subteran. În 1961, când avea 24 de ani, are loc o altă răpire. Urmează răpirea din 1967 pe care am menționat-o în episodul trecut, apoi, în 1973, o răpire de o mare stranietate asupra căreia vom mai reveni. În octombrie 1978 Betty, de acum doamna Luca, aude un vâjâit puternic deasupra acoperișului, în dreptul camerei de baie. Întorcându-se, vede pe soțul său Bob *dedublându-se*. Regresiile hipnotice efectuate asupra ambilor soți, până după 1992, vor evidenția o răpire la care au participat împreună, amândoi. În răpirlile ei predomină *făpturi de 2.10-2.20 metri, cu înfățișare perfect umană, plete blonde și robe lungi albe*. Există și omuleți cenușii, aceștia însă par a fi subordonații lor.

În 1986, 1987, 1988 și 1989 Betty a avut parte de alte răpiri. Într-una dintre acestea își vede fiica Becky (aparent răpită și ea) la pupitrul unor complexe aparate. Se dovedește că Becky a fost și ea permanent urmărită, începând din copilărie. Cazul ei, care este încă în curs de explorare și va constitui obiectul cărții următoare anunțată de Raymond Fowler. Alte posibile răpiri ale soților Betty și Bob s-au petrecut în 1992.

Menționăm că făpturile având 2-2,50 metri înălțime, plete blonde și robe lungi albe, sunt prezente, în mod independent, și în rapoartele altor victime ale unor răpiri. Este surprinzătoare **asemănarea lor cu îngerii biblici** și în particular cu cei menționați de Enoh.

Răpirlile multiple ale aceleiași persoane sunt semnalate la un număr relativ mare de martori, ceea ce din nou concordă cu aparenta multiplicitate a „viziunilor” respectiv răpirilor lui Enoh sau ale altor personalități mitologice.

O altă personalitate cheie care a format opinia publică americană în privința răpirilor efectuate de OZN-uri, este **Leo Sprinkle**, până în 1989 profesor de psihologie la universitatea statului Wyoming din Laramie (S.U.A.). El a fost printre primii universitari care s-a aplecat, încă de la început, cu instrumente cu adevărat științifice asupra fenomenului răpirilor. În 1984 avea deja la activ peste 200 de cazuri studiate, care ulterior s-au înmulțit considerabil. Așa cum scria în 1981, convingerea sa este că *aceste fenomene fac parte dintr-un plan a cărui finalitate este transformarea pământenilor în cetățeni ai Cosmosului*, plan pus în practică de ființe în esență binevoitoare.

Budd Hopkins, este un artist din New-York, ale cărui sculpturi abstracte pot fi admirate la faimosul Muzeu Whitney și la și mai faimoasele Galerii Guggenheim. Neinteresat inițial în fenomenul OZN, el va fi ulterior primul care va sublinia faptul că majoritatea răpirilor par să fie șterse din memoria victimei. Aceasta rămâne doar cu imaginea întâlnirii cu un OZN, după care nu va înțelege cum de s-a scurs „atât de repede” o oră sau mai mult. Regresia hipnotică va scoate de regulă la iveală că în această *lacună de timp* a avut loc o răpire, terminată prin ștergerea memoriei. El și-a publicat aceste idei în cartea *Missing Time* (1981). Reacția publicului a fost promptă și concretizată în scrisori de la 400 de persoane care aveau impresia că au trăit un incident asemănător.

Budd Hopkins, în cea de a doua carte a sa: *Intruders: The Incredible Visitations at Copley Woods* (1987), are drept personaj principal pe *Kathie Davis* (nume schimbat), născută în 1959. Inițial ea își amintea vag o întâlnire cu un OZN și cu niște omuleți. Sub regresia hipnotică s-a revelat că suferise de fapt un șir de douăsprezece răpiri, prima probabil la 2-3 ani, apoi la 7 ani ș.a.m.d. În unele din aceste răpiri ea a trecut prin întâmplări stranii, în primul rând de tip *reproductiv*, ținând de efectuarea unor experimente genetice de hibridare a oamenilor, întâmplări care vor deveni emblematice pentru orientarea cercetărilor OZN ale sfârșitului de secol XX.

Un alt mare formator al opiniei publice în problematica răpirilor este **Whitley Strieber**, prin cele două volume autobiografice „nonfiction”: *Communion* (1987) și *Transformation* (1988). El a acreditat, în ochii marelui public, imaginea investigatorului și scriitorului de OZN care este în același timp și victimă a unor răpiri. Succesul cărților sale a fost imens; numărul scrisorilor primite numai în primul an a depășit 3000 (după alte surse 5000). Alte succese au

fost cărțile soților **Ed și Frances Walters**: *The Gulf Breeze Sightings* (1990) și *UFO Abductions in Gulf Breeze* (1994). Unii dintre autorii menționați mai sus, de pildă **Leo Sprinkle, Raymond Fowler, Ed Walters**, se vor declara și ei victime ale unor răpiri, supunându-se cu toții, cu rezultate mai mult sau mai puțin spectaculoase, unor regresii hipnotice.

În anii nouăzeci tot mai mulți oameni de știință serioși au început să-și părăsească rigiditatea academică și să-și pună reputația în joc pentru a cerceta mai de aproape ce anume se întâmplă. Ca un exemplu ilustrativ, între 12 și 17 iunie 1992 la **Massachusetts Institute of Technology (M.I.T.)**, una dintre cele mai faimoase universități politehnice din lume, a fost organizată *Conferința pentru studiul răpirilor* efectuate de OZN-uri. Cei doi președinți ai conferinței au fost profesorul **David E. Pritcard**, Ph.D. (51 ani), specialist în fizică atomică și moleculară, laureat al unor prestigioase premii internaționale, fizician care lucrează la M.I.T. din 1968, și profesorul **John E. Mack**, M.D. (63 ani), profesor de psihiatrie timp de douăzeci de ani la nu mai puțin faimoasa *Harvard Medical School* și fost director al secției de psihiatrie al spitalului din Cambridge al acestei universități. Cercetătorii participanți, cât se poate de respectabili, anchetaseră în total circa 2000 de cazuri de persoane care afirmau că au fost răpite de OZN-uri, examinate apoi de niște creaturi cenușii, înalte de 1 - 1,3 metri, cu membre subțiri, însușiri telepatice, cu cranii enorme și ochi negri, hipnotici, imenși. Alții au văzut, alături de aceștia, și indivizi cu înfățișare perfect umană, înalți de doi până la de doi metri și jumătate, blonzi și cu plete lungi. Extraordinarul mister al fenomenului se găsește în *marea similitudine a istorisirilor celor răpiți, ca și în consistența detaliilor din relatările lor*. Aceste persoane, fiecare cu o bună reputație în comunitatea în care trăia, nu se cunoșteau între ele, nu au fost contaminate anterior cu istorii despre OZN-uri și s-au decis, de regulă ezitant și timid, să-și expună incredibilele lor istorii. Victimele au fost supuse unor teste psihiatrice și psihologice, au fost examinate cu detectorul de minciuni etc fără a putea fi dovediți ca mincinoși sau bolnavi.

Din miile de cazuri de răpiri cunoscute, circa jumătate sunt din S.U.A., restul din alte țări de limbă engleză, din America Latină, din țări continentale ale Europei, din fosta U.R.S.S., din China etc. Persoanele răpite proveneau din toate păturile societății, aveau toate nivelurile de educație și cele mai diverse ocupații, cu o anumită

preferință pentru persoanele obligate prin profesie să petreacă mai mult timp noaptea sub cerul liber. Dintr-un eșantion de circa 300 de cazuri examinate, două treimi dintre victimele răpirilor erau bărbați iar o treime femei. În 76% dintre cazuri răpirea a avut un singur martor; în 49 cazuri au fost doi martori, în 12 cazuri trei, iar în alte 12 mai mulți. Listele prezentate de alți cercetători erau similare. După unele estimări o treime din cei răpiți își reamintesc spontan aventurile lor, în timp ce puțin mai mulți de jumătate nu-și aduc aminte nimic, decât sub hipnoză. Alți analiști americani ai fenomenului se întreabă însă dacă nu cumva cei ce-și amintesc ceva, fie și în coșmaruri, ori cei care sunt purtătorii unor cicatrice vizibile, nu sunt cumva doar excepțiile, mica *parte vizibilă a unui imens aisberg*?

Schimbarea opiniei publice în anii nouăzeci a devenit evidentă. Peste 6000 de americani erau deja **asigurați împotriva unei răpiri** de către extratereștri - relatea ziarul „Evening Times” din 28 aprilie 1994. La începutul lunii septembrie 1996 agențiile de presă au transmis că firma britanică GRIP încheie asigurări pentru riscul de a fi răpit de extratereștri, cu condiția desigur ca victima asigurată să poată dovedi într-un fel că a fost răpită. Ziarele noastre au mediatizat la vremea respectivă evenimentul. La sfârșitul anului 1996 presa anunța din nou că un britanic, pe nume Joseph Carpenter, în vârstă de 23 de ani, a încasat de la firma GRIP o primă de asigurare în valoare de *un milion de lire sterline*, după ce a prezentat fotografii și un film video realizat cu cele patru persoane cu care se plimba în momentul în care a fost răpit de un OZN triumfiar și a mai prezentat și un fel de gheară transparentă, dintr-un material necunoscut, despre care susținea că a găsit-o agățată de mâneca hainei cu care era îmbrăcat în momentul răpirii. Să fi reușit tânărul nostru să păcălească respectabila societate? să se fi lăsat aceasta păcălită din considerente de publicitate? Sau într-adevăr s-a întâmplat ceva?

Există răpiri de tipul celor de mai sus și **la noi în țară**. Aurorul acestor rânduri este în relații foarte apropiate cu un ins, să-l numim S.C. Născut în Delta Dunării, absolvent al institutului pedagogic, facultatea de arte plastice, a emigrat spre sfârșitul anilor optzeci în California, unde trăiește și în prezent. La sfârșitul anilor șaizeci, proaspăt absolvent de liceu, s-a dus să dea admitere la facultate. N-a reușit; drept urmare s-a hotărât să rămână un an în Constanța, să-și câștige existența într-un fel și să se pregătească pentru admiterea din anul următor. Stătea în gazdă într-o casă modestă din periferie. Într-o noapte de iarnă se trezește și iese în curte să-și

rezolve o mică necesitate. O lumină coboară dintr-o dată asupra lui, de undeva de sus, și începe să-l ridice încet. Vede între altele, în curtea vecină, o seamă de acareturi de care n-avea cunoștință din cauza gardului despărțitor foarte înalt. Nu își amintea ce a mai urmat, doar că după un timp a reintrat din nou în casă. A doua zi dimineața se întreba dacă n-a visat cumva. Afară, pe zăpadă a găsit însă urmele, nu și pe cele de întoarcere. Incitat, s-a cățarat atunci în podul casei, într-un loc de unde se vedea curtea vecină. Acareturile de acolo erau exact cele pe care își amintea că le văzuse. Nu a îndrăznit să spună întâmplarea nimănui, de teamă să nu fie considerat nebun. Prima persoană căreia i s-a confesat a fost, în vara care a urmat, mama lui. Ea l-a ascultat cu răbdare, după care i-a povestit la rândul ei o întâmplare. Într-o zi însorită de vară, pe când S.C. avea doar câteva luni, mama lui lucra în grădina casei din Deltă. Copilul rămăsese la o distanță oarecare, în leagănul atânat de creanga unui pom. Dintr-odată o lumină puternică l-a învăluit pentru câteva secunde, stingându-se apoi. Mama aleargă să vadă dacă copilul n-a pățit ceva; constată cu groază că leagănul era gol. Crezând că poate copilul a căzut și se află undeva în apropiere, ea aleargă în disperare încoace și încolo, dar fără succes. După un timp se întoarce la leagăn - copilul era acolo, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Mult mai târziu, în locuința de bloc dintr-un mare oraș din California, unde stătea cu familia sa, S.C. a fost vizitat noaptea de omuleți pe care i-a văzut și soția lui... A refuzat să spună mai mult, pe motiv că „nu i se dă voie”.

Nu este singurul caz, purtând semnele unei răpiri, petrecut în România și de care am luat cunoștință mai mult sau mai puțin întâmplător. Cu alte două persoane am încercat chiar o adâncire a fenomenului prin regresie hipnotică, cerând ajutorul unor cunoscute personalități medicale. Din păcate, fără succes.

2. A FOST ENOH RĂPIT DE UN OZN ?

Detaliile care se repetă, de la un caz de răpire la altul, au făcut să se afirme că există un adevărat **scenariu al răpirii**. Printre cei care au făcut primele încercări pentru a descrie constantele acestui scenariu sunt și *Edith Fiore*, posesoarea unui doctorat (Ph.D.) în psihologie clinică, autoarea câtorva foarte interesante cărți, între care *Encounters: A Psychologist Reveals Case Studies of Abductions by Extraterrestrials* (1989), și *David M. Jacobs*, doctor în științe (Ph.D.), profesor la Universitatea Temple din Philadelphia, autorul cărții *Secret Life, Firsthand Documented Accounts of UFO Abductions* (1993). Aceste scenarii prelungesc în mod straniu întâmplări povestite în urmă cu sute sau mii de ani, cu detalii uneori atât de asemănătoare încât te înfloară. Și una dintre aceste foarte vechi istorii este și *Cartea lui Enoh*.

Conform scenariului, victima răpirii pare a fi, de regulă, **aleasă încă din prima copilărie**. De cele mai multe ori, prima întâlnire de care martorii își amintesc (de multe ori numai sub hipnoză) se situează la 3-7 ani.

O altă constantă a scenariului este că **răpirile se repetă**, pentru cel „ales”, de mai multe ori în cursul vieții; această particularitate a fost prezentă practic la toți cei examinați. Frecvența acestor evenimente poate fi uneori foarte mare, ajungând chiar la una-două răpiri ale aceleiași persoane pe săptămână. Într-adevăr, și Enoh, ca și alte personalități biblice, ca Ilie sau Ezechiel, par să fi fost răpiți de mai multe ori în ceruri.

Fiecare răpire conține un număr de **faze** bine conturate: atragerea, capturarea, transportul, intrarea, examinarea sau operația, implanturi, vindecări, mesaje înscrise în subconștient, ordinul ca să uite, întoarcerea, semnele care rămân pe corp sau în suflet.

Capturarea, așa cum este ea raportată în zilele noastre, are câteva variante. Uneori persoana care urmează să fie răpită se trezește noaptea în patul său; alteori subiectul conduce noaptea o mașină pe o șosea puțin circulată; câteodată simte chiar nevoia să plece de acasă îndreptându-se către un loc pustiu. Există și situații de răpiri în timpul zilei sau din mijlocul unor grupuri mici; în acest din urmă caz pot fi răpiți mai mulți simultan, cei rămași fiind aduși într-o

stare vecină cu paralizia, astfel încât nu vor putea spune mare lucru despre intervalul de timp în cauză. În toate aceste cazuri victima vede la un moment dat o lumină extrem de strălucitoare, din care se desprind niște *omuleți* de circa 1,2-1,5 metri. De cele mai multe ori au capul mare, chel și cu ochii negri, enormi. Dar rapoartele menționează și alte varietăți, de la 30 de centimetri la trei metri.

Cel răpit este apoi *transportat*, de regulă împotriva voinței sale, nu o dată prin fereastra închisă sau chiar prin zid (?!), într-o încălțată aflată într-un „vehicul”, asimilat de regulă cu un OZN așezat la sol, dar care are de multe ori proprietăți atât de stranii încât relativ puțini specialiști cred că ar fi vorba de o „navă”, în sensul clasic al termenului, construită din plăci metalice, îmbinate cu șuruburi și piulițe, ci mai degrabă de trecerea către „un alt tărâm”.

În *Cartea lui Enoh* momentul începerii „răpirii” este redat relativ sobru și sumar; totuși similitudinile cu unele detalii din scenariul răpirii OZN sunt izbitoare: „De la acest moment eu nu m-am mai văzut în mijlocul copiilor oamenilor, ci am fost așezat între două spirite... După aceea spiritul meu... și-a luat zborul spre ceruri” (LXIX;3, LXX; 1). Pe moment sunt cel puțin două observații de făcut asupra cărora vom mai reveni. Prima că foarte mulți martori spun că au fost răpiți flancați fiind de doi răpitori (alteori trei sau patru), a doua că se pare că o bună parte dintre răpiri nu antrenează corpul fizic ci „spiritul”.

Enoh continuă: „M-am văzut înconjurat de nori și de ceață deasă... vânturi prielnice îmi ridicau aripile și grăbeau drumul meu... Am fost înălțat astfel până în Cer și am ajuns curând la un zid clădit din pietre de cleștar. Flăcări mistuitoare îi învăluiau marginile. Am simțit cum mă cuprinde groaza, cu toate acestea m-am vârat în mijlocul acestor flăcări. (XIV; 9-11); sau „un nor gros m-a ridicat și vântul m-a înălțat deasupra Pământului și m-a dus la marginile Cerului” (XXXIX;3); sau „am fost ridicat de un vârtej și dus către apus” (LI; 1). El mai spune: „am zărit granițele Pământului și locul unde cerul se sfârșea” Este foarte posibil ca prin aceasta el să fi descris orizontul, așa cum se vede de la câteva sute de kilometri deasupra Pământului.

Descrierea din versiunea slavonă, numită *Cartea tainelor lui Enoh* este mai detaliată și mai pitorească. În conformitate cu *Dicționarul de mitologie generală* al lui Victor Kernbach, coroborat și cu alte surse, Enoh a văzut în vis de doi bărbați foarte înalți care stăteau la căpătâiul său și-l chemau pe nume. S-a trezit și cei doi se aflau în fața lui. Trebuie să menționăm că acest mod de început al

unei răpiri este și azi prezent în rapoartele multor persoane. După aceea „Ei m-au luat pe aripile lor și m-au pus pe un nor. Și iată minuneal norii au început să se miște. Și iarăși înălțându-mă mai sus am văzut văzduhul iar mai sus am văzut eterul; și ei m-au dus în cerul cel dintâi”. În al patrulea cer îl miră strălucirea concomitentă a Soarelui și a Lunii, ajunge la „cercurile pe care aștrii trec ca vântul mergând înainte cu neînchipuită iuteală și neavând nici o zi de răgaz” după care în cerul al șaptelea îl întâlnește pe Dumnezeu.

Nu trebuie să ne mire că, în ambele versiuni, se vorbește despre un „nor”. Pe de o parte aceasta semnifică neputința scribului care descrie aceste evenimente de a găsi un termen mai potrivit pentru a numi ceva ce plutește în aer. Pe de altă parte însă, cei ce frecventează literatura consacrată fenomenului știu că OZN-urile sunt adesea învăluite de nori sau chiar „deghizate” în nori.

Cât despre expresia „vânturi prielnice îmi ridicau aripile” ea nu trebuie în nici un caz interpretată în sensul că Enoh ar fi avut aripi. Mai degrabă trebuie să acceptăm că metafora citată era singura capabilă să sugereze contemporanilor ridicarea sa rapidă de la pământ prin levitație. El va vorbi și de forța gravitațională ca de un vânt atunci când spune „am văzut vânturile care fac cerul să se rotească și care pun în mișcare, pe orbitele lor, Soarele și stelele” (XVIII; 6). El adaugă „și deasupra Pământului, am văzut vântul care susține norii” (ibid.), observație interesantă și pentru că implicit rezultă că celelalte lucruri văzute nu fuseseră în mod necesar deasupra Pământului ci undeva în altă parte.

Ce ar putea spune oricare mare înțelept al antichității dacă ar fi readus la viață și ar vedea o macara cu electromagnet smulgând de la pământ și făcând să zboare în sus prin aer sute de kilograme de fier vechi sau dacă ar vedea deflecția particulelor elementare într-un accelerator sau dacă i s-ar demonstra că astrele se țin la un loc datorită atracției gravitaționale? El cunoscuse în viața lui doar două moduri de a acționa asupra unui obiect: fie să-l atingă cineva, de pildă să-l apuce și să-l mute, fie să sufle ceva asupra lui suficient de tare, ca un vânt, să-l deplaseze din loc. Deci, atât pentru magnetism, cât și pentru gravitație ori pentru alte câmpuri de forță, el va folosi termenul de „vânt”, întrucât obiectul a fost mișcat fără a fi atins. Iar când spune „am văzut vânturile care suflă în înaltul cerului”, textul lui Enoh devine cu atât mai încâlcit, cu cât el include bineînțeles în acest termen atât curenții atmosferici cât și alte câmpuri de forță a căror acțiune a constatat-o.

De altfel peste tot în *Cartea lui Enoh* se simte dificultatea naratorului de a reda niște lucruri pe care nu le-a mai văzut și pentru care nu dispunea de cuvinte, rezultatul fiind descrierile adesea obscure, încă devenite mai de neînțeles prin interpolările celor ce le-au transcris ulterior.

Interioarele descrise de Enoh seamănă cu interioarele OZN-urilor, sau a „navelor mamă”, așa cum apar ele în rememorările unor persoane răpite. Enoh spune, folosind evident vocabularul epocii sale: „am pătruns într-o vastă locuință care era pavată cu pietre de cristal și la fel și temeliile. Tavanul era format din stele rătăcitoare și fulgere de lumină... Flăcări tremurau împrejurul zidurilor și poarta era de foc... această locuință... era în același timp arzătoare ca focul și rece ca gheața” după care trece „într-o altă locuință, mai largă decât prima, porțile căreia erau toate deschise în fața mea, în mijlocul unei flăcări tremurătoare...” (XIV; 12, 14). El mai spune: „am văzut în mijlocul luminii, un palat construit din pietre de cristal; și în mijlocul acestor pietre străluceau limbi de foc” (LXX; 7, 8). Cei care afirmă că au ajuns în interiorul unor OZN-uri au văzut și ei că lumina („arzătoare ca focul și rece ca gheața”) părea să vină din toate părțile și de nicăieri. Ne putem imagina cât de impresionat trebuia să fi fost un martor din antichitate care până atunci nu cunoscuse decât iluminarea prin făclii sau prin opaiț. Tavanul interiorului OZN-urilor este de regulă boltit; unii martori raportează că au văzut pe această boltă stele (de pildă *Travis Walton* sau *Betty Hill*). Iar „cristal” este termenul cel mai la îndemână al patriarhului pentru a reda un material neted și translucid, atât de caracteristic pereților OZN.

Enoh ne spune că viziunea sa a avut loc în vis și totuși nu în vis: „Am văzut atunci în vis că vorbeam cu limba mea din carne și cu același suflu cu care Atotputernicul a însuflețit buzele oamenilor pentru a se înțelege între ei” (XIV; 1) El este conștient de scepticismul celor care-i vor pune la îndoială călătoriile sau vor crede că acestea au fost doar un vis, deci simte nevoia să dea o încredințare suplimentară cititorului atunci când scrie „vă jur, o! dreptilor, pe măreția și pe gloria Sa, pe regatul și pe maiestatea Sa; vă jur că eu am căpătat cunoștință de aceste mistere, căci mi-a fost dat să citesc înscrisurile cerului; am văzut scrierile sfinților...” (CII; 1)

La sfârșitul oricărei „întâlniri de gradul IV” cu un OZN, victima este **adusă înapoi**, de regulă în locul din care a început răpirea: în automobil, în dormitor sau în fața casei. Enoh ne spune și el: „atunci cei trei sfinți m-au apucat și m-au dus pe Pământ, lăsându-mă în fața

ușii casei mele" (LXXX; 7); în pseudoapocriful slavon, pe măsură ce se apropia de casă, venind din spațiu, Enoh vede cum „întunericul s-a dat înapoi din fața Pământului și s-a făcut lumină”, fapt binecunoscut de astronauti dar greu de intuit de cineva care a trăit doar pe Pământ, în străvechea antichitate.

Așa cum aminteam, Enoh nu este singurul om menționat în Biblie care a fost răpit de vizitatori coborâți din ceruri. Sfântul Prooroc **Ilie Tesviteanul** a fost, conform tradiției, înălțat și el la cer. Citim în acest sens în Biblie: „Când a voit Domnul să ridice pe Ilie la cer într-un vârtej de vânt ... Ilie i-a zis: Eliseie, rămâi aici, te rog, căci Domnul mă trimete la Ierihon. El a răspuns ... nu te voi părăsi ... Pe când mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai i-au despărțit pe unul de altul, și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt. Elisei se uita și striga ... și nu l-a mai văzut” (2 Regi, 2; 1-12). Subliniem că și în multe răpiri raportate în zilele noastre cel ce urmează să fie răpit simte nevoia imperioasă ca să meargă, aparent fără rost, într-un loc anume, unde se va produce răpirea. Pe cel ce a urmărit argumentarea făcută ceva mai înainte, nu-l va mira că „vârtej de vânt” este aici aproape sinonim cu „car de foc”. Cum altfel ar fi putut descrie un martor de acum două mii cinci sute de ani un OZN luminos cere se rotea și se putea înălța cu repeziciune spre cer?

Proorocul **Isaia** se pare că a avut și el parte de zboruri spațiale. Ele au fost însă epurate din textele Bibliei canonice și s-au păstrat numai într-un apocrif slavon: *Vedenia lui Isaia*. Istoria începe, ca și la Enoh, într-o noapte când profetul este vizitat de doi bărbați înalți, trimiși să-l ia în Cer. Aici îi sunt arătate o seamă de taine divine, după care este adus acasă. El are impresia că a petrecut în cer doar două ore, dar va constata că pe Pământ s-au scurs în acest timp 32 ani. Ar fi interesant de știut dacă această anomalie (atât de binecunoscută, de la paradoxul einsteinian al gemenilor la basmul „Tinerețe fără bătrânețe”), a fost consemnată încă din viața profetului sau este o contaminare ulterioară, eventual mult mai târzie.

Proorocul **Ezechiel**, pe când era în al cincilea an de robie la Babilon, împreună cu regele Ioachim, a avut o „vedenie”: „a venit de la miazănoapte un vânt năpraznic, un nor gros și un snop de foc, care răspândea jur împrejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită care ieșea din mijlocul focului. Tot în mijloc se mai vedeau patru făpturi vii, a căror înfățișare avea o asemănare omenească” (Ezechiel, 1; 4-5). Urmează o descriere extrem de detaliată pe care n-o mai reproducem aici, dar care nu aduce cu nimic

cunoscut și care cu greu ar putea fi considerată pură invenție. Mai probabil este că proorocul a văzut ceva atât de neobișnuit încât nu a fost în stare să-l descrie coerent, în limitele unei limbi adaptate evului antic.

Și el ajunge într-o incintă mare, boltită, o dată ce vede deasupra capetelor „ceva ca o întindere a cerului, care semăna cu cristalul strălucitor”. În acest loc aude glasul *Unuia* care-i transmite un mesaj către poporul evreu.

Ezechiel va mai fi răpit și cu o altă ocazie, de ceva care „de la coapse în jos, era foc, și de la coapse în sus era ceva strălucitor, ca niște aramă lustruită. El a întins ceva ca o mână, și m-a apucat de zulfii capului. Duhul m-a răpit între Pământ și Cer, și m-a dus, în vedenii dumnezeiești, la Ierusalim” (Ezechiel, 8; 2-3). Paralelismul care ne vine în minte este foarte tentant, întrucât OZN-urile staționând în apropierea pământului sunt descrise adesea ca având culoare roșie-portocalie, și cu un soi de focar extrem de luminos la bază. Din ele țâșnește de regulă o rază de o natură specială, care pare să apuce (ca o mână?) victimele, trăgându-le în navă.

Dar istorii asemănătoare găsim în aproape toate credințele Pământului, de la regele mitic **Etana** din Mesopotamia, care, așa cum stă scris pe tăblițe de lut, a zburat în spațiu, cu ajutorul unui vultur, până într-un loc de unde Pământul nu se mai zărea de loc (descrierea călătoriei fiind de un realism surprinzător), până la tradiția islamică, în care profetul **Mahomed** a fost transportat în cer, într-o noapte, de un animal fabulos, însoțit fiind în drumul său de arhanghelul Gabriel (Djebrail).

În această din urmă călătorie, așa cum ne relatează I.P.Culianu, Profetul vizitează opt ceruri: în primul cer Mahomed îl întâlnește pe Adam, în al doilea pe Isus și pe Ioan evanghelistul, în al treilea pe Iosif, în al patrulea pe Idris-Enoh (!), în al cincilea pe Aaron, în al șaselea pe Moise și în al șaptelea pe Avram. Toți aceștia vin cu el la cel de al optulea cer, unde Dumnezeu însuși îi încredințează lui Mahomed misiunea de a răspândi islamul.

3. A CĂLĂTORIT ENOH PRIN SPAȚIUL COSMIC ?

Să fi ajuns Enoh pe Lună sau în preajma ei? Oricum, din textul cărții, rezultă că el știa că Luna nu are lumină proprie ci o reflectă pe cea a Soarelui (LXXVII; 4). El mai spune „au fost împlinite cărările Lunii, atât partea sa ascunsă cât și partea sa vizibilă, cărările sale cele de zi și cele de noapte” (XLI; 5) ceea ce ar putea să însemne că Enoh a văzut atât fața Lunii mereu întoarsă spre Pământ, cât și fața ascunsă, nicidecum vizibilă de pe suprafața planetei noastre; iar când vorbește de cărările de zi și de noapte, este evident că Enoh știe că Luna, atunci când nu este vizibilă, ocolește Pământul cumva pe dedesubt, de la apus la răsărit. El spune de altfel că Soarele, ca și Luna, „ies prin poarta de la apus, după ce au luminat în miazănoapte, și revin pe cer prin poarta de la răsărit” (LXXVII; 4). Ce înseamnă acel au luminat în „miazănoapte” (în versiunea franceză „septentrion”) este mai puțin clar, dar ar putea fi un substitut pentru noțiunea de „antipozi”, termen pe care Enoh nu avea cum să-l posede. Cert este că autorul are în vedere un drum (aparent) complet al astrului în jurul Pământului.

Cosmogonia biblică presupune că la începutul lumii a fost un adânc de ape, din care s-au despărțit apele de sus, care s-au numit Cer, ca apoi să se arate din apele de jos uscatul numit Pământ. Enoh ajunge la un moment dat într-un „loc care nu are nici boltă deasupra, nici pământ dedesubt, și nu era nici un pic de apă; și nimic la dreapta, nimic la stânga; un loc cu desăvârșire pustiu” despre care află că este „închisoarea stelelor” (XIII; 13, 15). Să fie un simplu joc al fanteziei? Puțin probabil. Mai degrabă este vorba de dezorientarea cuiva transportat departe în spațiul cosmic.

Argumentele în acest sens sporesc când citim că Enoh vede aici „coloanele luminate ale cerului” și în ele „focuri care izbucnesc fără număr, dar nici în sus nici în jos” (XVIII; 12-13), vede stele stranii, exilate la mari depărtări și „acel nor gros care înaintea facerii lumii plutise peste fața Pământului” (XLI; 3) ca și „un foc imens... în mijlocul căruia exista o despicătură și coloanele de foc se luptau între ele și se înfundau în genuni”, adăugând imediat: „Mi-a fost peste putere să apreciez atât mărimea cât și înălțimea lui; nu am putut cunoaște nici originea sa. Și am strigat încă o dată... Ce loc teribil! și cât este de dificil să cercetezi aceste taine” (XXI; 5). Orice persoană care a văzut,

în fotografii sau prin telescop, norii de materie intergalactică, luminoși sau luminați de stelele din preajmă, așa cum sunt faimoasele nebuloase din Orion sau Serpens, le va recunoaște negreșit în aceste descrieri.

În „coloanele cerului” se află ascunse „izvoarele Pământului” (XVIII; 12). Noi știm că Pământul, ca planetă, s-a născut din aglomerarea prafului care formează nebuloasele obscure, nebuloase care pot semăna și cu niște coloane. Să fi aflat Enoh aceasta de la însoțitorii săi? Sau poate este vorba numai de banalii nori care aduc apa care cade pe Pământ și alimentează izvoarele? Dacă ar fi așa, de ce sunt necesare aceste metafore neobișnuite? A vedea coloanele norilor nu este un eveniment deosebit, care să justifice consemnarea lor și încă atât de pompos.

O imagine de o mare stranietate este cea a celor șapte stele strălucitoare rotindu-se în mijlocul nebuloaselor, deasupra focului, deoarece „au încălcat porunca lui Dumnezeu, înainte de a-și încheia încercările lor. Și de aceea au fost încătușate în acest loc, până când își vor ispăși crimele lor, în anul cel de taină” (XVIII; 16). Ne putem desigur întreba: Este vorba chiar de stele sau de îngerii căzuți? Dar despre aceștia nu s-a spus nicăieri că vor deveni stele. Dacă într-adevăr sunt stele - ce crime putea săvârși o stea? care sunt „încercările” la care ea poate fi supusă? Sau poate n-a înțeles Enoh, ori n-a redat bine scribul care a copiat scrisele lui? Strict astronomic vorbind, pentru ca în jurul unei stele să se nască viața, este obligatoriu ca steaua să petreacă mai mult timp în mijlocul unui nor de pulbere cosmică având un conținut mare de elemente grele. Din condensarea pulberii se vor naște planete, iar pe unele dintre ele poate să apară și viața. Dacă „porunca lui Dumnezeu” este *viața*, iar „încercările” reprezintă nașterea ei, atunci într-adevăr este obligatoriu ca astrele să rămână „încătușate în acest loc” foarte mult timp, până într-un „an de taină” din viitorul îndepărtat. Ar putea fi oare totul doar o simplă potrivire de cuvinte?

Însfârșit, Enoh mai vede și o „apariție deosebită prin splendoarea sa; din ea izvorau stele, și devenea strălucitoare, și totuși nu se împrăștia de loc” (XLIV; 1), în alt loc el vorbește de „un foc puternic și o mișcare continuă care se rotea noapte și zi fără a se opri niciodată” despre care află că „este focul care aprinde toți aștrii cerului” (XXIII; 2, 5) Ce altceva evocă aceste imagini decât o galaxie spirală, vizibilă de pe Pământ doar cu instrumente optice

speciale, dar care fără îndoială n-ar putea trece neobservată pentru nici un călător prin Cosmos.

Să fi aflat el că Universul este infinit? Cum altfel să interpretăm observația că „cine privește spre limitele cerului va vedea că îi este imposibil să atingă imensitatea acestuia” (XCII; 21)?

Capitolele XXXII-XXXVI, dar mai ales LXXI-LXXXI reprezintă un corp aparte în *Cartea lui Enoh*, probabil un foarte vechi **tratat de astronomie și meteorologie**. Limitele sale sunt evidente unui cititor instruit. Anul, care în calendarul nostru gregorian are lungimea de 365,2425 zile, la Enoh are doar 364, ceea ce înseamnă o eroare destul de mare: un decalaj de circa o lună la fiecare 25 de ani și un anotimp înlocuind pe cel vecin în 75 de ani.

În mai multe locuri din cartea sa, dar mai ales în capitolele menționate, Enoh vorbește de „*porțile cerului*”, de regulă câte trei către fiecare dintre cele patru puncte cardinale. Prin aceste porți ies sau intră Soarele, Luna, stelele sau vânturile care aduc ploaia sau seceta. Este evident că nu este vorba de porți în sensul obișnuit al cuvântului ci de o împărțire a orizontului în zone care să poată permite o mai bună observare a răsăritului și apusului astrelor, în vederea măsurării timpului, de pildă a calculării momentului optim pentru lucrările agricole. N-ar fi însă exclus ca cele douăsprezece „porți” să fi fost cu adevărat niște zidiri din piatră, ale unui vechi observator astronomic, cel în care s-au redactat pentru prima dată aceste texte.

Remarcabile sunt și cele câteva observații de **geografie**. El vede „un râu de foc care curgea ca apa” (probabil un vulcan în erupție), „munți mai înalți decât toți munții”, „șapte insule mari”, „toate marile fluvii” și locurile unde ele se varsă etc. dar această geografie este fantastică și aproximativă. Dar la ce altceva ne-am putea aștepta de la o persoană care a trăit într-o regiune relativ strâmtă și se adresa unor persoane din aceeași regiune? Chiar dacă acceptăm că a survolat Pământul de la mare înălțime, ce putea reține dintr-un asemenea zbor?

4. EXPERIMENTE GENETICE, DE HIBRIDARE A OMULUI, ȘI POTOPUL

În Biblie scrie: „Fii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales... Uriașii erau pe Pământ în vremurile acelea și chiar și după ce s-au împreunat fii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii; aceștia au fost în vechime oameni cu nume.” (Geneza, 6; 2, 4). Cartea lui Enoh (mai ales Cap. VII-XI) este mult mai explicită în privința acestui eveniment. Aflăm că fiicele pământenilor erau grațioase și frumoase, iar îngerii dintr-un grup de două sute, copii ai cerurilor (“fii ai lui Dumnezeu” în Biblie), deci ființe fără îndoială de natură nepământească, s-au îndrăgostit de ele și și-au făcut un plan să-și ia dintre ele neveste și să facă cu ele copii. Șeful grupului era *Samyaza*, care de la bun început își avertizează subalternii că nu este bine ce fac și că vor fi pedepsiți pentru aceasta, și cu atât mai mult va fi pedepsit el însuși ca șef. Totuși, el sau nu vrea sau nu are autoritatea să se opună. Drept rezultat se nasc uriașii pomeniți și în Biblie. Pedepsa va fi aspră. Între altele **potopul** va nimici *toată speța umană* de pe suprafața Pământului, *în afara lui Noe și a descendenților lui*.

Pentru a justifica în ochii cititorului *Cărții* acest carnagiu cu totul extraordinar, se spune că acești uriași erau „înalți de 300 de coți” și devorau tot ce mișca pe Pământ, inclusiv pe unii oameni, drept pentru care Dumnezeu nu a făcut decât să reacționeze la plânsetele și vaietele oamenilor, ca și la glasurile sufletelor celor morți.

Trebuie să fie o exagerare mai mult sau mai puțin menită să impresioneze și să facă plauzibile proporțiile pedepsei divine. Oricât de mari și de mulți ar fi fost uriașii, e straniu că din cauza lor trebuia să moară practic *toți ceilalți oameni*. Apoi, trei sute de coți înseamnă cel puțin 150 de metri. Niște monștri de o asemenea înălțime este cu totul improbabil să fi putut exista vreodată pe planeta noastră. Ei trebuia să se surpe sub propria greutate de circa cincizeci de mii de tone. Dar un astfel de monstru trebuia să lase în urma sa oase fosile, case, unelte potrivite, sau alt fel de urme; or nimic din acestea nu s-a găsit. Probabil ne aflăm confrunțați cu o interpolare, datorată poate faptului că autorii au văzut undeva urme de pași sau oseminte pietrificate de dinozauri. Oricum, nici cei mai mari dinozauri n-au

atins, nici pe departe, asemenea proporții. Pe de altă parte Biblia spune că uriașii descendenți ai fiilor cerului „au fost în vechime oameni cu nume”. Aceasta ar putea însemna că înălțimea lor, deși mai mare ca a oamenilor obișnuiți, era totuși comparabilă cu aceasta. Și ar mai putea însemna că autoritatea lor se baza pe un plus de forță dar și poate pe un plus de cunoștințe și de inteligență.

Un alt aspect straniu ține de **genetică**. Dacă acceptăm că îngerii se puteau împreuna cu fiicele pământenilor, înseamnă că respectivii îngeri nu numai că aveau o înfățișare foarte apropiată de cea a oamenilor și erau de sex masculin, dar înseamnă că erau și din *aceeași specie* cu omul. Doar indivizii din aceeași specie pot avea urmași capabili să se reproducă în continuare. Or, aflăm din Cartea lui Enoh, uriașii au avut urmași la rândul lor.

Rezultă oare din toate acestea, fără dubiu, că povestea cu îngerii păcătoși și urmașii lor uriași este absurdă? Din păcate lucrurile nu sunt chiar atât de simple.

În primul rând pasajul din Biblie, citat mai sus, nu este foarte limpede și există diferențe în interpretarea sa. Unii o citesc în felul următor: „Uriașii erau pe Pământ în vremurile acelea și [au fost] chiar și după [aceea; deoare]ce s-au împreunat fii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii” Ce înseamnă „vremurile acelea” și „după aceea”? Pasajul citat mai sus este plasat în Geneză în contextul vieții lui Noe și al istorisirii potopului. *E. von Daniken*, de pildă, crede că fragmentul biblic de mai sus atestă că uriașii nu au fost în întregime stârpiți de potop ci *au existat și după aceea*. El nu este singurul care gândește așa. Raymond Fowler observă că după exod, cei trimiși de Moise să exploreze țara promisă au găsit acolo „uriași... copiii lui Anac, care se trag din neamul uriașilor” (Numeri; 13, 33). Nu este o confuzie de cuvinte, deoarece, atât în fragmentul din Geneză cât și în Numeri, versiunile de referință ale Bibliei folosesc pentru creaturile hibride uriașe același termen: *Nephilum*, provenit din cuvântul ebraic *Nephil*, semnificând „a cădea”. Înseamnă că „experimentul” îngerilor *căzuți* ai lui Samyaza nu a fost singurul, ci au existat și alte hibridări ulterioare. Cine le-a efectuat? cum de a rămas nepedepsit?

Un răspuns ni-l dă însăși istoria lui **Noe**. Cea din Biblie este prea bine cunoscută, deci n-are rost s-o reluăm. *Cartea lui Enoh* adaugă însă la aceasta detalii atât de tulburătoare încât cu greu putem trece peste ele. Astfel, din *ultimul* capitol (CV) al cărții, aflăm că *Noe însuși nu părea să fie exclusiv descendentul natural al tatălui*

său și al mamei sale. Istoria este povestită de două ori, semn al importanței care i s-a acordat (CV; 2-6 și 10-19).

Să recapitulăm cele relatate. Lui Lameh, fiul lui Matusalem (Metusala), i se naște băiatul pe care-l va numi Noe. Numai că, spre surprinderea generală, el avea „pielea albă ca zăpada și roză ca un trandafir”. Ne putem întreba, consternați, care era culoarea pielii părinților și strămoșilor săi dacă acest fapt i-a surprins atât de mult? Apoi aflăm că avea „un păr alb și lung ca lâna” iar ochii, când și i-a deschis „au inundat cu lumină toată casa, ca strălucirea soarelui”. În plus Noe vorbea. Nu cumva Noe era un **hibrid blond**, primul din istoria speciei umane? Tatăl său este bulversat și cere ajutorul lui Matusalem, care merge să se sfătuiască cu Enoh spunându-i că s-a petrecut „o minune greu de înțeles”, că „Lameh are un fiu care nu-i seamănă de loc și care *nu pare să țină de neamul omenesc*” și că Lameh crede că „acest copil nu este al lui, ci că el este *născut dintr-un înger din cer*”. Primele cuvinte ale răspunsului pe care-l dă Enoh sunt „Domnul este pe cale să facă o nouă lucrare pe Pământ...”. După aceasta el vorbește despre potopul care urma să vină, adăugând că „acest copil care vi s-a născut va fi singurul care va supraviețui acestui mare dezastru, împreună cu fiii săi”. Cât despre Lameh, el trebuie încredințat că „copilul care i s-a născut este într-adevăr fiul lui”. Desigur, „lucrarea” dumnezeiască de care vorbește Enoh este pedepsirea îngerilor nelegiuți, prin potop. Dar acoperă oare un dezastru natural conceptul de „lucrare”? Nu cumva „noua lucrare” este Noe însuși cu descendenții săi? Nu uităm că urmau să piară nu doar creaturile hibride ale îngerilor căzuți în păcat, ci toate celelalte ființe omenești create până atunci.

Nu cumva îngerii din grupul condus de Samyaza, (care putea fi format în acest caz și din îngeri asexuați) au efectuat asupra pământenilor *experimente genetice de hibridare* nepermise și aspru condamnate de ierarhia superioară? Nu cumva acesta a fost motivul pentru care toți indivizii astfel creați a trebuit să fie distruși? Nu cumva această istorie, imposibil de descris prin cuvintele cunoscute cronicarilor vremii a fost simplificată la o poveste despre un păcat al cărnii la care îngerii s-ar fi dedat?

Cu ce ne poate fi de folos literatura consacrată **fenomenului OZN din zilele noastre** în descălcirea acestei ciudate istorii?

Mai mulți analiști ai fenomenului răpirilor estimează că în 50% din răpirile de oameni efectuate de OZN-uri ar exista o *componentă vizând reproducerea*, iar în 5% chiar contacte sexuale cu entitățile

nepământene. Alții, cum ar fi de pildă Dr. David Jacobs, crede că toate răpirile se explică printr-un **imens experiment genetic asupra speciei umane**. Acest motiv apare de altfel în mod constant în relatările unor victime celebre, precum *Antonio Villas Boas*, ale *Kathiei Davis*, ori ale *Betty-ei Andreasson Luca*, dar și ale multor alora.

Cazurile raportate de răpiri de oameni se numără la ora actuală cu miile. Elementele de natură reproductivă sunt prezente în majoritatea lor. Așa se face că azi istoria lui **Antonio Villas Boas**, fermier de 23 de ani din apropierea orașului Sao Francisco de Sales (statul Minas Gerais, Brazilia) pare aproape banal. Totuși ea este prima care a deschis o lungă serie care continuă și azi și încă nu știm cum și când se va termina.

La 15 octombrie 1957 la ora 1.00 după miezul nopții, Antonio ara cu tractorul, care în acel sezon era folosit zi și noapte. Vede o stea roșie care se mărește rapid, devenind un obiect în formă de ou, lat de 7 metri și lung de 10, care se oprește la vreo 50 de metri deasupra capului său, înecând totul într-o lumină ca ziua, ca apoi să aterizeze alături, pe trei picioare de doi metri fiecare; Antonio încearcă să fugă folosindu-se de tractor dar după câțiva metri motorul se oprește. Sare din tractor dar trei omuleți îl înconjoară și, după o scurtă luptă, prinzându-l de mâini și de picioare, îl imobilizează. Îl urcă în „ou”, nu fără probleme, pe o scară flexibilă îngustă. Se pomenește într-o cameră iluminată orbitor; ușa se închide atât de perfect încât se contopește cu pereții. Aici sunt în total cinci indivizi, cam de un metru cincizeci fiecare, îmbrăcați în salopete mulate pe corp și cu căști foarte înalte pe cap, îndărătul cărora doar ochii erau vizibili. Indivizii se înțelegeau între ei printr-un soi de lătrături și mârâituri. Antonio este trecut într-o a doua încăpere, aflată probabil în centrul navei. Cei cinci se sfătuiesc între ei, apoi, în ciuda protestelor sale, îl dezbracă la piele și îl ung cu un lichid vâcos, incolor, care se usucă rapid. După acest tratament, este îndrumat spre o a treia încăpere, mai mică. Aici i se iau prize de sânge din două puncte din bărbie. Este lăsat singur circa o jumătate de oră. La un moment dat în incintă se strecoara, printr-un soi de site, un fum greșos, uleios. Antonio respiră tot mai greu și la un moment dat simte nevoia să vomite într-un colț.

După un alt răstimp în ușa apare o femeie. Complet goală, înaltă de numai 1,35 metri, altminteri foarte bine proporționată, avea o față triunghiulară, plăcută la vedere deși nițel stranie, buze subțiri, ochi albaștri foarte migdalați, păr platinat, pielea albă ușor pistruiată.

Părul pubian și cel de sub braț erau roșii. Ea se apropie de Antonio, îmbrățișându-l și mângâindu-l. După o ezitare, el îi răspunde avansurilor, consumându-se între ei un act sexual cât se poate de normal. Ulterior, încercând să se explice, fermierul brazilian se întreba dacă nu cumva lichidul cu care a fost uns sau poate fumul inhalat i-au produs o stare anormală de excitație.

Îndată ce s-au separat, ușa s-a deschis și micuța femeie a fost chemată la ordin de către stăpânii navei. Înainte de a se despărți, ea își arată cu mâna pântecul, apoi spre Antonio și însfârșit spre cer. Fermierului i s-au înapoiat vestmintele, a fost lăsat un timp să examineze interiorul navei apoi a fost invitat să plece.

Era ora 5.30. Antonio coboară din navă. Aparatul se înalță încet, picioarele se retrag, tot fără a lăsa în urma lor altceva decât o suprafață de o netezime perfectă. Când nava ajunge la circa 40 de metri altitudine se oprește câteva secunde, după care luminozitatea ei se amplifică, brâul începe să se rotească cu o viteză înspăimântătoare, schimbându-și culoarea până la un roșu intens, după care se înclină pe o parte și țâșnind ca o ghiulea dispare în câteva secunde.

Timp de circa o lună după incident Antonio a acuzat dureri de cap, iritații ale ochilor și lăcrimare, somnolență și apariția unor pete pe corp. Nu a avut curaj totuși să povestească întâmplarea decât mamei. Mult mai târziu s-a decis să-i scrie lui Joao Martins, care publicase articole despre OZN-uri. Acesta, împreună cu Dr.Olavo Fontes de la Școala Națională de Medicină din Rio de Janeiro, reprezentantul pentru Brazilia al asociației APRO (dedicată studierii OZN-urilor), au reușit la 22 februarie 1958 să-l interogheze pe Antonio. Oricât s-au străduit, nu l-au putut abate nicicum pe tânăr din făgașul povestirii sale, să-l prindă cu vreo inadvertență ori vreo ezitare. Menționăm că în acest caz *nu a fost aplicată metoda regresiei hipnotice*. Fontes aprecia că simptomele lui Antonio erau cele ale bolii de iradiere. El adăugă faptul că existau și numeroase alte evidențe medicale dovedind că cele povestite de Antonio sunt adevărate. Examenenele clinice și testele psihiatrice l-au găsit perfect normal, cu o inteligență ușor peste medie. Antonio nu frecventa de loc literatura consacrată subiectului, și ulterior s-a dovedit că prea multe detalii, greu de inventat, coincideau cu cele raportate de alți martori ai unor întâlniri asemănătoare.

În dubla răpire a soților **Betty și Barney Hill**, din noaptea de 19 septembrie 1961, din White Mountains (New Hampshire), regresia

hipnotică, efectuată de dr. Benjamin Simon, cunoscut neuropsihiatru din Boston, a scos la iveală, între altele, că lui Barney i s-a luat o priză de spermă cu ajutorul unui aparat special conceput, iar Betty-ei i s-a prelevat un ovul, cu ajutorul unui ac lung introdus prin zona ombilicală. Aceste revelații, considerate prea șocante și prea fantastice la vremea respectivă nu au fost date publicității, numai că în anii care au urmat, zeci de alte persoane, de ambele sexe, s-au plâns, fără să știe unii de alții, de faptul că au suferit manipulări similare.

În unele cazuri, atenția vizitatorilor nepământenii se îndreaptă aparent către mai mulți membri ai aceleiași familii. Budd Hopkins, în cartea *Intruders* (1987), consultantul MUFON Dr. Richard Neel (într-un articol din 1988), ca și mai mulți alții și-au exprimat convingerea că vizitatori nepământenii urmăresc anumite experimente genetice, eventual de tipul îmbunătățirii rasei, de-a lungul mai multor generații, folosind în acest scop succesiv părinți, copii, nepoți ș.a.m.d.

Așa cum scrie Budd Hopkins, într-o noapte târzie din decembrie 1977 Kathie Davis și prietenele ei Dorothy și Roberta străbat cu mașina o zonă rurală de lângă Indianapolis. Văd pulsând o lumină stranie care trece de câteva ori deasupra lor. Ulterior constată „ce repede a trecut timpul” întrucât, după un drum care în mod obișnuit dura zece minute, ajung în oraș pe la patru și jumătate dimineața, cu două ore mai târziu decât ar fi fost normal. Regresia hipnotică va scoate la iveală că două dintre cele trei ocupante Kathie apoi Dorothy au fost răpite și examinate pe rând, în timp ce Roberta, care stătea pe scaunul din spate, a rămas în mașină, într-o stare de „animație suspendată”.

Peste puțin timp de la acest incident, la începutul anului 1978, Kathie constată că este însărcinată. Era la începutul relațiilor ei cu viitorul soț cu care se stabiliseră în principiu să se căsătorească la sfârșitul primăverii. Sarcina progresează normal, sub supraveghere medicală; testele sanguine și de urină sunt certe în acest sens. Numai că într-o zi din martie Kathie se pomenește că i-a revenit ciclul menstrual. Medicul este consternat, constatând că sarcina a dispărut pur și simplu. Întâmplarea o afectează mult pe Katie; căsătoria va avea loc totuși în aprilie, iar în 1979 și 1980 se vor naște Robbie și Tommy.

Regresia hipnotică scoate la iveală, cu destulă greutate, una după alta, întâmplări pe care ea le uitase parcă la ordin. În rezumat,

cu ocazia răpirii din decembrie 1977 ea pare să fi fost însămânțată artificial, iar într-o altă răpire, din martie 1978 (conștientizată ulterior), fătul i-a fost extras de către ocupanții OZN și introdus într-un incubator...

În octombrie 1983, are loc o altă răpire. Explorată atent, la început ea nu părea să prezinte nimic senzațional. Regresia hipnotică a deschis însă stavilele memoriei și Kathie își aduce aminte spontan că i-a fost prezentată, la bordul „navei”, o fetiță mică, firavă și bolnăvicioasă, cu părul vâlvoi, *alb ca lâna*, despre care i s-a spus că este *copilul ei*. Nu arăta nici ca un copil obișnuit dar nici ca „ei”. Kathie va declara sub hipnoză „Ea era aproape înfricoșată de mine... Ca și cum ar fi fost curioasă dar se temea nițel... Iar eu plângeam, plângeam de-adevăratelea... Parcă mi-a spus cineva că ar trebui să fiu mândră... Aproape că se simțeau jenați că mă vedeau atât de emoționată din cauza copilului... deoarece trebuia să ne despartă. Dar știu că o voi mai vedea. Mi-au spus ei asta...”.

În mai 1986 Kathie visase, cu puțin timp în urmă, că a fost dusă la un alt „ceremonial de prezentare”, în care și-a revăzut fetița, acum ceva mai mare, iar lângă ea un prunc... Și i s-a spus că acești copii sunt doar *doi din cei nouă* ai ei. Cu alte cuvinte, din 1978 i s-ar fi recoltat nouă ovule, care, fertilizate cu succes, ar fi fost duse la termen.

Kathie Davis a fost supusă tuturor testelor psihologice și psihiatice accesibile, detectorului de minciuni, analizei stresului vocal etc. fără a descoperi urme de manifestări patologice, de contrazicere sau fraudă.

Un capitol aparte în investigarea unor posibile experimente genetice efectuate de cei ce ne vizitează la bordul OZN-urilor îl reprezintă cazul **Betty Andreasson Luca**. Sub hipnoză, ea a relatat că în data de 25 ianuarie 1967 a fost răpită de niște omuleți cenușii, condusă la un vehicul oval cu care ajunge într-un alt vehicul spațial, mult mai mare. A fost întinsă pe o masă, i se introduce în pânțece, prin ombilic, un ac lung și flexibil; parcă pentru a căuta ceva. Indivizii vorbesc despre niște părți care lipsesc. Într-adevăr, Betty după ce a născut șapte copii, fiind și suspectă de cancer, s-a supus unei histerectomii.

În 1973, Betty Luca a trăit una dintre cele mai fantastice răpiri OZN, istorie conturată treptat, în nu mai puțin de opt ședințe de regresie hipnotică, prima în 1980, celelalte în 1987 și 1988. Într-un miez de noapte, Betty a văzut pe geamul dormitorului niște lumini

extrem de puternice. Își dă seama că nu poate fi vorba de faruri de mașină. Se sperie, încearcă din răsuputeri să-și trezească soțul, care doarme lângă ea, dar e imposibil. Își acoperă capul cu plapuma, dar în clipa următoare se simtă trasă de mână stângă; i se trage și plapuma de pe cap. Este înconjurată de ființe cenușii, mici, cu capete și ochi mari. Sunt patru și nu pășesc ci plutesc deasupra dușumelei. O scot în afara casei, trecând, într-un mod inexplicabil, prin ușile încuiate. O rază coborâtă dintr-o navă mare, argintie, care plutește deasupra pajiștii din spatele casei, o trage în sus pe ea și pe însoțitorii ei. Nava își ia zborul. Ajunge în cele din urmă într-o încăpere unde vede o femeie întinsă pe o masă. O femeie tânără, frumoasă într-un fel, deși cu trăsături aspre, cu părul lung, negru, care pare îngrozită și căutând un ajutor. E cu picioarele ridicate, înconjurată de omuleți care extrag din ea un făt de câteva luni, apoi încă unul geamăn. Una dintre făpturi încearcă s-o liniștească punându-i mâna pe frunte dar ei nu-i place. Betty înțelege că a fost adusă aici special pentru a o ajuta să treacă peste acest moment greu. Îi spune femeii vorbe de încurajare. Își lipește fruntea de fruntea ei și o freacă ușor pe temple, gest prin care, își aduce acum aminte, fusese ea însăși calmată cu ocazia răpirii sale pe când avea 13 ani. Femeia se liniștește și în cele din urmă adoarme.

Feții extrași n-au nici treizeci de centimetri. Li se înfig ace lungi în vârful capului și în urechi, li se face o operație în jurul nasului și gurii, care apoi sunt astupate, li se taie complet pleoapele și poate chiar genitalele. După aceasta, fără să fi fost lăsați să respire, feții sunt introduși fiecare în câte un *incubator* special, un soi de borcan mare, plin cu un lichid transparent, legat cu un mănunchi de fire de niște aparate, înconjurat de alte dispozitive, poate generatoare ale unui câmp energetic. Într-o cameră vecină e un alt făt, puțin diferit ca aspect, dar tot într-un borcan asemănător.

În 2 iunie 1989 Betty este dusă într-o „Pădure de Cristal”, apoi zboară în sfere de lumină până la o „navă-mamă” cilindrică, de minim 500 metri lungime și 100 metri în diametru, plutind în spațiul extraterestru. Aici predomină făpturi de 2.10-2.20 m cu plete blonde. Betty vede, între altele, niște tuburi în care se cultivă animale, aparent pentru *transplant de organe*.

Autorii citați, ca și alții, examinând sute de cazuri similare celor de mai sus, au regăsit aceleași componente în răpirile care implică **experimente reproductive**: recoltarea de ovule, respectiv de spermă de la victime, fecundarea artificială (asociată cu modificarea

informației genetice), implantarea ovulelor fecundate în uterul unor femei, avortarea fătului cel târziu în a treia lună a sarcinii, creșterea acestor feți în dispozitive speciale până la naștere, întâlnirea mamelor cu copiii rezultați astfel după un număr de ani. Toate aceste proceduri se petrec, desigur, în timpul unor răpiri succesive.

Pentru **recoltarea ovulului**, victima, de sex feminin, este răpită în perioada ovulației. operația se face (vaginal sau prin zona ombilicală) cu un tub flexibil sau printr-o sondă descrisă uneori ca o „seringă” de mari dimensiuni. Ovulul recoltat este introdus într-un container, care este scos rapid din încăpere. Unora dintre victime răpitorii le-au declarat că operația vizează realizarea unei **fecundări artificiale**. Câteodată procedura se asociază cu crampe sau dureri, alteori se pare că răpitorii reușesc să înlăture orice senzație neplăcută.

În paralel, bărbații răpiți au raportat că li s-a recoltat spermă cu ajutorul unui aparat pneumatic, sau prin manevre de sondare a testiculelor, ori prin alte metode din aceeași categorie, invariabil în condiții de mare discomfort și, de regulă, fără urmă de orgasm. Alteori, ca în cazul *Antonio Villas Boas*, martorii au raportat contacte sexuale cu făpturi aparent extraterestre, care puteau fi roboți-receptaculi sau poate chiar ființe umane hibride. Dr. Jacobs descrie cazul unei mame, care a fost obligată să privească recoltarea spermei de la fiul ei, adolescent, care fusese răpit în același timp cu ea.

O altă procedură critică o reprezintă **implantarea ovulului fecundat** în uterul unei femei răpite, prin proceduri care sunt similare cu cele de extragere a ovulului. Victima, din mintea căreia răpirea a fost ștearsă prin manevre înrudite cu sugestia, va constata în scurt timp că este însărcinată, uneori în ciuda faptului că în perioada respectivă nu a avut nici un contact sexual. În primul trimestru al sarcinii, cu prilejul unei alte răpiri, are loc **avortarea fătului**. Unele martore vorbesc de un instrument lung, negru, cu o „cupă” la capătul lui, care extrage fătul prin aspirare. În acest timp „pacienta” este întinsă pe „masa de operație” sau așezată pe un scaun special. În urma acestei manevre, victima, care nici în acest caz nu-și aduce aminte de răpire, va constata doar că sarcina a dispărut în mod misterios. Există cazuri în care persoana în cauză, nedorind un copil, s-a hotărât să avorteze, constatându-se, în sala de operație, că nu mai există nici un făt. În alte cazuri fătul a fost avortat și a fost rândul răpitorilor din OZN să își manifeste frustrarea.

Fătul extras este plasat într-un vas, un soi de incubator, în care va rămâne până la naștere. Vasul, descris fie ca un borcan mare, fie ca un cilindru argintiu, este transparent, legat printr-o mulțime de țevișoare cu alte aparate din jur și plin cu un lichid asemănător cu apa, după unele mărturii, sau cu ceva gelatinos după altele. S-a raportat, de repetate ori în mod independent, că au fost zărite mai multe asemenea containere în aceeași încăpere, ajungând până la cincizeci sau chiar o sută. În unele cazuri, cum este cel, descris de Dr. Jacobs, al lui *James Austino*, student născut în 1966, vizitarea unei astfel de săli, cu circa șaiszeci-șaptezeci de incubatoare, pline cu feți plutind într-un lichid albăstriu, incubatoare așezate jur-împrejur de-a lungul pereților, a fost se pare unicul motiv al răpirii. Unii martori nu exclud posibilitatea să fi văzut în aceste vase embrioni ai unor vietăți non-umane.

Wendelle C. Stevens, în cartea sa *UFO Contact from Reticulum* (1989), relatează despre un bărbat din Minnesota, care a fost transportat în 1976 la bordul unui OZN pentru a asista la „ritualul” colectării de ovule, printr-un ac înfipt în ombilic, de la o femeie care deja se găsea acolo. Când a întrebat de ce trebuie să vadă toate acestea i s-a răspuns: „pentru ca atunci când vei auzi despre asta să știi cum este”. I s-a expliat apoi că, după fecundarea artificială, produsului de concepție i se modifică informația genetică, iar viitorul copil se va naște într-un uter artificial.

În mai multe cazuri martorii își amintesc că li s-a spus că totul face parte din împlinirea unui „**plan genetic**”, o parte din oamenii creați astfel urmând să fie aduși înapoi pe Pământ, amestecați printre oamenii veritabili, pentru a ne controla... Ne aducem aminte că în „ritualul” răpirii de regulă victimelor li se poruncește să uite totul. Evident, sugestia nu are totdeauna efect; s-ar putea însă ca ea să fie eficace în marea majoritate a cazurilor. Dacă acceptăm ca reale toate aceste relatări, oare câte astfel de situații trec total neobservate, considerate fiind simple dereglări sau întârzieri ale ciclului menstrual, sau câte dintre sarcinile false, dispărute în mod misterios, nu s-ar putea explica prin răpiri. Ne putem întreba dacă unele progenituri hibride (concepute eventual chiar de fecioare, într-un mod „imaculat”...) se plimbă printre noi fiind de fapt mesageri ai „vizitatorilor” printre pământeni... Și, tot așa, ne putem întreba dacă nu cumva omuleții cenușii, creaturile atletice și blonde, ca și alte „rase” nepământene semnalate de martorii întâlnirilor OZN, nu sunt cumva ființe derivate inițial din material genetic uman. Ne mai putem

întreba dacă unele dintre aceste ființe nu sunt cumva locuitori obișnuiți ai unor **rezervații** biologico-sociale de pe alte planete, sau din unghere ale realității inaccesibile pentru noi. Rapoartele celor răpiți conțin date atestând copios existența unor „rezervații” de acest tip.

Betty Luca a întrebat, cu ocazia unei răpiri, de ce se petrec toate acestea. Răspunsul a fost de conveniență - ci-că în curând omenirea va deveni sterilă iar *vegheatorii* (*The Watchers*) vor să asigure o alternativă. Dar răpitorii îi vor spune mai târziu, tot ei, că recurg la bizara soluție a însămânțării cu un ovul hibrid fecundat, urmată de un avort peste câteva luni și creșterea feților în containere speciale, deoarece au dorit să creeze niște **supraoameni** artificiali, foarte inteligenți. Or un om cu creierul de 2500-3000 de centimetri cubi nu se mai poate naște pe cale naturală, canalul pelvian al ființelor bipede fiind prea îngust pentru ca să permită trecerea fătului, cu alte cuvinte, hibridii astfel creați **aveau capul mult prea mare pentru ca mamele lor să-i mai poată naște în mod natural**.

Specia umană este singura care naște în dureri, tocmai pentru că volumul creierului, deci implicit și al craniului, a ajuns la o limită fiziologică. Dacă Eva și-a dorit să aibă urmași *înțelepți*, cu mintea deschisă întru *cunoașterea binelui și a răului*, ea și urmașele ei trebuia să plătească pentru aceasta născând *în durere și suferință*. Ar putea să fie aceasta explicația enigmaticului blestem dumnezeiesc din *Geneza*?

De când continuă aceste experimente? Jacques Vallee, în *Dimensions* (1988, tradusă și în românește), menționează că într-un calendar francez din secolul XV există imagini în care demonii sunt înfățișați penetrând abdomenul victimelor lor cu ace lungi. Să fie oare ecoul rememorării unor întâmplări similare petrecute în Evul Mediu?

Dar fenomenul este desigur mult mai vechi, chiar dacă metodele vor fi fost altele. „Aceștia au fost în vechime **oameni cu nume**” spune Biblia despre copiii rezultați în urma activității îngerilor rebeli. Dar o origine bazată pe intervenția puterilor cerești și-o revendicau și semizeii Greciei antice. Să ne gândim de pildă la *Danae*, cea închisă într-un turn și însămânțată printr-o ploaie de aur venită din ceruri de la *Zeus*, ca urmare născându-se eroul *Perseu*. Nepoata acestuia, *Alcmene*, se va împreuna și ea cu *Zeus*, născându-se astfel *Hercule*, cel prețuit nu doar pentru muncile sale ci și ca întemeietor al agriculturii, viticulturii și pomiculturii în Libia, ori

ca cel ce îi învață prima oară pe Greci că Pământul este sferic. Și exemplele pot continua.

Ne-am putea gândi și la *incubi* și *succubi*, ființe de pe un alt tărâm, care vin noaptea, pe furiș, în paturile femeilor respectiv ale bărbaților, pentru a se împreuna. Sub o formă sau alta aceste personaje sunt prezente în miturile și poveștile mai tuturor popoarelor, între care se includ și legendele românești cu *zburătorul*. Istoricul roman Suetoniu afirma că împăratul *August* a fost rezultatul unei relații între mama lui și un incubus; la fel s-a spus despre *Platon*, despre legendarul vrăjitor *Merlin* și alții.

Desigur, nu am afirmat că acceptăm ca adevărate toate rapoartele, toate scrierile, toate legendele de mai sus. Dar repetarea persistentă a acestui subiect de-a lungul mileniilor și până în zilele noastre, ne face să credem că îndărătul acestor fenomene se află ceva mai mult niște decât simple scorneli.

Nu cumva - se întreabă unii - întreaga evoluție a speciei umane a fost controlată de o instanță extraterestră? Strămoșii noștri de acum trei-patru milioane de ani, aveau capacitatea creierului de 500-800 centimetri cubi, față de cea a omului actual, de 1300-1500 cc. Evoluția nu a mers însă liniar. De pildă, acum circa 35-40 de mii de ani, într-o lume bântuită timp de sute de mii de ani de omul de Neanderthal și rudele sale, apare în scenă brusc omul de azi, *homo sapiens sapiens*, cu toate atributele omului din zilele noastre. Mai mult, reprezentantul cel mai cunoscut al său, omul de *Cro-Magnon*, avea în medie 1,80 metri și capacitatea creierului de 1500-1600 cc., mai mare decât a contemporanilor noștri. Mulți biologi și paleontologi și-au exprimat îndoiala că un astfel de salt, ca și altele care probabil l-au precedat, ar fi fost posibile fără o intervenție externă.

Această viziune caută, între altele, să împace și contradicția dintre creaționism și evoluționism. Conform ei omul ar fi fost într-adevăr creat, de o instanță cosmică aflată mult deasupra noastră, dar nu din nimic ci îmbunătățind creaturi inferioare deja existente, asupra cărora a intervenit prin tehnici de inginerie genetică.

După aceste opinii, termenul de „tărâna” din care a fost făcut omul conform tradiției biblice, ar trebui interpretat ca „materie pământeană”, incluzând aici și viețuitoarele de pe Pământ. Și nu ne gândim doar la Scriptură. Astfel, într-un text sumerian, cu cel puțin o mie de ani mai vechi decât cele mai vechi scrieri biblice, text citat de Zecharia Sitchin în *Genesis Revisited* (1990), se vorbește de

Anunnaki, ceea ce în sumeriană însemna „cei care au venit din Cer pe Pământ”. Aceștia ar fi sosit, conform documentului, în urmă cu 445.000 de ani dintr-un loc numit *Nibiru* pe care Sitchin îl consideră o planetă îndepărtată, creând omul prin amestecarea unor elemente divine cu altele pământene. Dacă ținem cont că în perioada respectivă calculele se făceau adesea și într-un tip special de *ani lunari* (adică în luni) valoarea citată ar putea însemna de fapt 35.000 de ani, adică exact perioada în care paleontologia plasează apariția omului modern. Sitchin interpretează textele sumeriene într-un sens original - *Anunnaki* ar fi venit pe Pământ pentru a extrage aur; având nevoie de sclavi ar fi procedat la manipulări de inginerie genetică, cu fertilizare *in-vitro*, asupra unor oameni-maimuță, care au dat naștere la primii oameni adevărați (*sapiens sapiens*). Sitchin afirmă în concluzie că *Adam* n-ar fi fost în acest caz altceva decât primul „copil-eprubetă”. În cartea citată, el reproduce un desen de pe un sigiliu sumerian, în care apar niște zeități, un copil și mai multe vase; autorul crede că desenul face aluzie tocmai la această operație, aducând o mulțime de argumente în acest sens.

5. CUNOAȘTEREA ȘI CARTEA SUNT PĂCATE DE NEIERTAT ?

Cartea lui Enoh ne face să înțelegem și un *al doilea motiv pentru pedepsirea îngerilor dezonozați: cunoașterea* pe care aceștia au transmis-o oamenilor, fără permisiunea divină. De data aceasta în prim-plan îl găsim pe îngerul Azazyel, care i-a învățat pe oameni să facă arme și podoabe. Tovarășii lui i-au învățat pe oameni: vrăjile, doctoriile, astronomia, ghicitul (VIII), mineritul (LXIV; 7), amărăciunea și desfătarea, căile de a da moartea, secretele unei false înțelepciuni, scrierea, folosirea hârtiei și a cernelii, avortul etc.; un păcat capital, tot al acestora, a fost și ispitirea Evei în rai, spre cunoașterea binelui și a răului (LXVIII). Într-un cuvânt, îngerii le-au dezvăluit oamenilor „*taine pe care ei nu trebuia să le cunoască*”. Din fericire, scrie cartea, tainele mai mari au rămas nedeazăluite. Iar pentru toate păcatele de mai sus, îngerii vinovați au fost condamnați la cazne inimaginabile.

Acest fragment este cu atât mai bizar și contradictoriu cu cât Enoh, într-un alt pasaj, este numit, cu respect, „*scribul*”, iar păcatele îngerilor, ca și îndemnurile către cei dreți sunt consemnate într-o *carte*. Probabil inițial nici nu era vorba *ad litteram* de hârtie și cerneală ci în cel mai bun caz de tăblițe de lut scrijelite, dar asta nu schimbă fondul problemei. În plus Enoh consemnează în cartea sa o seamă de cunoștințe dintre cele condamnabile conform celor de mai sus (de pildă cele legate de astronomie) și face și un elogiu cărții când o pune între recompensele promise celor dreți, scriind: „cărți de bucurie vor fi date dreptilor și înțelepților; și ei vor crede în aceste cărți” (CIII; 10).

Problema este prezentă de altfel, sub o altă formă, și în Biblia canonică, unde aflăm despre crearea omului că „parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți Pământul și supuneți-l” (Geneza, 1; 27-28). După aceasta li se atrage atenția să nu mănânce din pomul *cunoștinței binelui și răului*, interdicție care nu este respectată, tot prin mijlocirea unei ființe supranaturale. Dumnezeu remarcă „*lă că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul*” (Geneza, 3; 22). Pedepsa pentru această cunoaștere este alungarea din grădina Edenului și un blestem care se va răsfărge asupra tuturor generațiilor de oameni. Este destul de clar deci că „*păcatul original*”, din acest punct de vedere, nu se referă la

posibilitatea de a avea urmași ci la o *cunoaștere* care depășește ceea ce Divinitatea este dispusă să accepte.

Pedepsele îngerilor care i-au învățat pe oameni artele bune și cele rele, menționate mai sus, constau în înălțuirea lor în văgăuni pline de jar. Cazul lor nu este singular. În alte mitologii întâlnim de asemenea eroi civilizatori cu o soartă tot atât de aspră. *Titanul Prometeu*, de pildă, le-a dăruit oamenilor focul și rațiunea, învățându-i meșteșugurile esențiale, între care și astronomia și aritmetica. El a fost pedepsit de *Zeus* pentru fapta sa, să fie legat în lanțuri de o stâncă a Munților Caucaz, unde un vultur îi sfâșia în fiecare zi ficatul, care se regenera peste noapte. În cazul lui, soarta e mai blândă - *Hercule* (Herakles) va veni să omoare vulturul și să-l elibereze pe Prometeu din lanțuri. Zeitățile grecilor erau, pare-se, mai permisivi în astfel de situații. Legende asemănătoare, cu eroi civilizatori pedepsiți, se întâlnesc însă la popoare foarte diverse, din toate continentele.

Care să fie motivul? O primă explicație care s-a dat a fost faptul că cei ce au propovăduit aceste legende au fost castele preoțești care voiau să-și păstreze, numai pentru ele, monopolul cunoașterii. Dar n-ar fi exclus să fi fost ceva mai mult decât atât...

Putea fi desigur și teama că tehnica, luând-o înaintea moralei, va duce la o situație în care omenirea va deveni de nestăpânit și se va autodistruge. Știm că ori de câte ori mijloacele de a ucide au trecut în mâinile locuitorilor Pământului „acolo au rămas pentru totdeauna” (LXVIII; 8).

Dar mai există, credem, câteva motive care ar putea explica acest comportament aparent bizar, îndreptat contra cunoașterii, contra instruirii. Motivele nu sunt dintre cele la îndemână, deci cer permisiunea cititorului pentru a face o mică divagație.

Chiar și din puținele informații ale aparatelor noastre, Pământul apare ca un fir de praf într-un imens Univers. Ajunge poate să spunem că Soarele este doar una dintre cele 400 de miliarde de stele surori în acea mare aglomerație de stele, planete și materie cosmică amorfă pe care o numim *Calea Lactee* sau **Galaxia** noastră. Iar în **Metagalaxie**, adică în Universul observabil, ar putea exista 100 de miliarde de galaxii similare. Mai departe, Universul cunoscut ar putea să fie doar unul într-un șir de universuri inaccesibile pe moment. Și nu uităm că ar putea exista și alte dimensiuni, că ar putea exista și alte stări de agregare ale materiei, dând naștere, de pildă, unor „lumi invizibile” pentru simțurile noastre, poate chiar a unor lumi

„spirituale”. Desigur, *deocamdată* știința nu le atestă; dar ne dă oare aceasta dreptul să afirmăm că ele *nu pot exista*?

Putem accepta pentru moment că viața se poate naște spontan pe un corp ceresc dacă sunt îndeplinite anumite condiții. În acest caz un calcul, pe care l-am făcut în lucrări anterioare (de pildă în *Extratereștrii printre noi?*, 1991) și pe care nu e cazul să-l mai reiau aici, arată că în Galaxia noastră ar putea exista cel mult câteva sute de civilizații, asemănătoare cu a noastră. Distanța medie dintre nucleeele acestor civilizații este de cel puțin 5 mii de ani lumină. Pare mult, chiar de netrecut cu navele cosmice pe care ni le-am putea construi azi. Totuși *distanțele cele mai mari sunt distanțele în timp!*

Cum așa? Să facem un scurt calcul! Vârsta Universului este de circa 17 miliarde de ani. Cu alte cuvinte, civilizației noastre, pentru a se împlini, în forma ei de azi, i-au trebuit 17 miliarde de ani, socotite de la acea mare explozie inițială, numită și *Big Bang*. Dar există și colțuri mai bine situate ale Galaxiei noastre, în care tot acest proces putea să se desfășoare în „numai” 16 miliarde de ani. Dacă acceptăm, pentru simplitate, că cele câteva sute de civilizații din Galaxie s-au născut, una după alta, uniform repartizate în timp, înseamnă că și cea mai tânără dintre aceste civilizații este *mai bătrână decât noi cu milioane de ani*. Avem oare naivitatea să credem că știința lor, în particular principiile fizicii lor, vor fi încătușate tot în ecuațiile teoriei relativității restrânse (o descoperire din secolul XX), cea care spune că nu pot exista viteze mai mari decât cea a luminii etc? Oare ce puteri pot avea locuitorii unei asemenea lumi? Putem crede oare că se chinuie să transmită prin radio teorema lui Pitagora sau bazele aritmeticii binare în speranța să găsească semeni de-ai lor prin Univers? Sau credem (pur și simplu) că sunt dispuși să-și pună mintea conversând de la egal la egal cu noi?

Unele civilizații ar putea fi chiar cu *un miliard de ani mai bătrâne decât noi* (un milion de milenii...). Cine se încumetă să gândească viitorul omenirii peste (numai) o mie de ani? dar peste zece mii? Or, aici vorbim de milioane sau sute de milioane de ani distanță. Acum un miliard de ani strămoșii noștri erau niște viermișori abia vizibili cu ochiul liber. Ce vor deveni oare urmașii noștri (dacă nu se vor autodistrage) peste un alt miliard de ani? Nu uităm că evoluția în viitor va fi probabil mai rapidă decât cea din trecut... Ar fi naiv să credem că aceste civilizații nu au apucat, în atâta amar de ani, să ne viziteze, să ne cunoască, poate să ne îndrume ori să facă experimente cu noi, precum facem și noi pe *cobaii* noștri. Este cât

se poate de plauzibil ca ființe rezultate din astfel de experimente să fi fost transportate și pe alte planete ori pe baze spațiale speciale. Este iarăși foarte posibil ca întregul **Pământ** să fie considerat un soi de **rezervație naturală**. Or, se știe, intervențiile în desfășurarea vieții dintr-o rezervație trebuie să fie făcute doar cu o imensă priudență și respectând niște reglementări stricte.

Un contact *nemijlocit* al pământeanilor cu niște supercivilizații cu milioane de ani mai bătrâne decât a noastră, ar avea **un efect nimicitor asupra noastră**. Un papuaș din Noua Guinee, care n-a cunoscut nimic în afara satului său din junglă, adus într-o fabrică de calculatoare electronice sau la bordul unei navete spațiale are de suportat șocul unei diferențe de câteva milenii. El va fi însă strivit de această diferență. El nu va mai putea crea nimic valoros pentru lumea în care a nimerit, devenind, în cel mai bun caz, un consumator pasiv al noii civilizații. Cât despre șocul unei culturi, având față de noi un avans de milioane de ani, el este inimaginabil.

Există însă și un alt motiv, mai subtil decât *ocrotirea noastră* de un atare șoc. S-ar putea ca într-o federație de civilizații *foarte bătrâne* și în care schimbul de informații a devenit *total*, trufandaua cea mai de preț să devină **punctul de vedere original**, divergent, neașteptat. Acesta nu mai poate veni dinăuntru, deoarece aici toți gândesc la fel, toți sunt robii acelorași puncte comune de vedere, ci numai *din afară*, de la o civilizație **neinfluențată în nici un fel**, care a evoluat pe căile sale și și-a format puncte de vedere proprii *suficient de puternice* pentru a se putea confrunța, măcar în anumite privințe, de la egal la egal, cu supecivilizațiile foarte bătrâne.

Să fie oare acest **principiu al neintervenției**, măcar în parte, explicația pentru faptul că transmiterea unor informații neautorizate reprezintă *un păcat de moarte*? Sau motivele adevărate sunt prea complicate pentru ca mintea noastră să le poată pătrunde?

Menționez că mai sus am vorbit doar de presupusele supercivilizații din Universul observabil, dar ipotezele nu se termină aici. *Jaques Vallee*, crede mai degrabă că OZN-urile vin dintr-o *altă dimensiune*, o *lume paralelă*, eventual *invizibilă*, coexistând alături de noi pe Pământ (idee dezvoltată în România de Adrian Pătruț sau Florin Gheorghită) etc. Vallee mai spune că dacă, în cele din urmă, s-ar dovedi că *variantea extraterestră*, cea a unor călători veniți cu OZN-urile de pe o altă planetă, este singura adevărată, el unul ar fi extrem de dezamăgit, deoarece crede că **lucrurile sunt mult mai complicate**.

De pildă: dacă rasele de vizitatori sunt derivate genetic din material uman, așa cum se pare, **cine a creat toate aceste rase?** De ce nu-și arată fața?

Așa cum scria în 1992 prof. John Mack, „dacă putem accepta pentru noi înșine posibilitatea unei inteligențe superioare în Univers, și misterul supranatural al creației, acest scenariu este consistent cu faptele raportate în contextul fenomenului răpirilor”. Am adăuga că și, oarecum invers, *dacă admitem realitatea supercivilizațiilor nu înseamnă că excludem existența unor lumi transcendente, de esență sacră*. În plus, am convingerea că multitudinea tipurilor de lumi, materiale sau sacre, ca și nivelurile ierarhiilor lor, vor constitui mistere care se vor revela doar treptat minților noastre și probabil niciodată în întregime.

6. LUMEA SPIRITELOR ȘI REÎNCARNAREA. CASA OMULUI E ÎN CERURI ?

Citim în străvechiul text: „spiritul meu s-a ascuns și și-a luat zborul spre ceruri... Și Mihail, unul dintre arhangheli... a ascuns spiritul lui Enoh în cerul cerurilor” (LXX; 1-6)

Într-adevăr, în rapoartele martorilor foarte multe răpiri încep printr-o dedublare, corpul fizic rămânând inert pe loc și întâlnirea din OZN având loc doar printr-o *dublură eterică, astrală sau spirituală*. Fenomenul face parte din categoria așa numitelor **răpiri psihice** (*psychic abductions*).

Această stranie însușire este cunoscută și chiar studiată în unele centre de cercetare sub numele de **experiențele extracorporale**, numite prescurtat, în literatura anglosaxonă, **OBE** (de la *Out of Body Experience*), capacitatea raportată de sute de persoane de a-și părăsi aparent corpul fizic și de a pluti nevăzut, observând ce e în jur.

De pildă, pentru a rămâne la unul dintre cazurile pe care deja le-am prezentat mai sus, într-o seară din octombrie 1978, Betty Luca a auzit un vâjâit puternic deasupra acoperișului și îl vede prin ușa deschisă pe soțul ei Bob *dedublându-se*; mai precis, vede o dublură a lui venind spre ea, oprindu-se în cadrul ușii. În acest punct amintirile conștiente ale Betty-ei se întrerupeau...

Sub hipnoză, realizată cu mari probleme, Betty re trăiește scena și își vede și propria dublură părăsind corpul său, mergând până în ușă, îmbrățișând dublura lui Bob, ridicându-se amândoi deasupra solului. Trec astfel *prin* tavan, urcând mai departe într-un soi de lumină lăptoasă. O forță îi desparte. Betty își vede apoi corpul devenind tot mai străveziu și decolorat, până ce se transformă într-o *lumină aurie* lipsită de formă.

Se întâlnește aici cu alte fapte similare, arătând ca niște contururi omenești umplute cu lumină, fără nici un alt detaliu. Asupra lor coboară o mulțime de luminițe extraordinar de strălucitoare. La un moment dat *făpturile se transformă în globuri luminoase*, care se rostogolesc de-a lungul unor benzi. Apoi globurile redevin din nou siluete luminoase umane. După scene care seamănă cu un ritual, toții, inclusiv Betty, trec *printr-o* ușă, și cu această ocazie își recapătă înfățișarea omenească; nu și trupul. Sunt oameni de toate rasele,

doar că arată ca niște stafii. Niște creaturi nepământene, cu părul alb și înfățișare de îngeri, îmbrăcate în lungi robe albe îi conduc până la o altă poartă, dincolo de care e doar un vârtej amețitor...

Bob a acceptat abia la sfârșitul anului 1992 să se supună regresiei hipnotice confirmând detaliile acestei duble răpiri cu propriile amintiri, complementare.

Nu ne înfioară similitudinea cu fragmentul din Cartea lui Enoh: „m-au ridicat într-un loc unde... după bunul lor plac, ei luau înfățișarea unui om” (XVII; 1)?

Experiența Betty-ei sau a lui Enoh sunt doar două exemple mii și mii de altele similare. Dacă acceptăm realitatea lor, ne vom pune imediat întrebarea, veche de când lumea, dacă aceste entități spirituale pot supraviețui morții corpului fizic, cu alte cuvinte dacă putem accepta, pe baza a ceea ce ne sunt relevate de comparațiile între răpirile psihice și tradiție, existența **vieții după moarte**.

Dumnezeu le transmite îngerilor, prin Enoh „voi ați fost creați ca spirite curate ... voi aveți viață eternă, voi nu puteți muri” (XV; 6). Să însemne oare aceasta că este posibil ca și spiritele oamenilor (sau ale unor oameni) să capete acest statut după moarte?

Știm că fenomenul de *decorporare* sau *extracorporalitate* (OBE), semnalat de multe victime ale unor răpiri efectuate de OZN-uri, a fost raportat și în situații de **moarte clinică**, (acel *near death experience* - NDE) fenomen explorat de pildă de *Raymond Moody* într-o serie faimoasă de cărți începute cu *Life after Life* (1976). Dar există oare, conform ideilor pe care le-am trecut în revistă mai sus, o lume pregătită anume să primească spiritele devenite autonome sau aceste spirite trăiesc doar atât cât au, cât de cât, un suport fizic, fie și declarat mort?

Când Enoh, aparent sub formă de spirit, ajunge în ceruri, el vede acolo un loc despre care va scrie că: „îngerii au primit funii pentru a măsura locul hărăzit dreptilor și aleșilor. Acolo am văzut pe primii patriarhi, sfinții care locuiau în aceste locuri frumoase, pentru eternitate” (LXIX; 3-4)

Într-un alt pasaj el este mai explicit: „Am văzut locuința și locul de odihnă al sfinților ... împreună cu cele ale îngerilor... ochii mei nu se mai săturau privind lăcașurile aleșilor ... Acolo mi-am dorit să rămân, acolo sufletul meu suspina după aceste lăcașuri. Acolo era partea mea de moștenire, de la începutul lumii” (XXXIX; 4-8).

Enoh mai spune: „Numărul sfinților și al aleșilor lui Dumnezeu va fi fără sfârșit în toate secolele” (XXXIX; 6), ceea ce ar putea

însemna o înmulțire permanentă a spiritelor găzduite în Cer. Desigur cei **aleși** sunt spirite ale unor pământenii cărora li s-a acordat grația divină. Opinia aceasta nu este desigur unica de luat în considerare. Menționăm doar că *Sfântul Augustin* considera că **grația divină**, capacitatea de a alege *binele*, cu șansa ca astfel sufletul să ajungă în rând cu îngerii, se acordă numai anumitor *predestinați*, după rațiuni tainice, inaccesibile oamenilor. Oricum, numărul predestinaților ar fi limitat la numărul îngerilor dezonorați, ale căror locuri în cer au rămas libere.

În Biblia canonică scrie: „Și prin credință a fost mutat Enoh de pe Pământ, ca să nu vadă moartea. Și nu a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu” (Evrei 11; 5). Aceasta ar putea să însemne desigur că și corpul fizic ar putea fi transportat *în altă parte*, fără ca, bineînțeles, acest corp fizic să fie etern.

Sau ar putea să însemne că există posibilitatea ca spiritul să primească un nou corp, fie și de altă natură decât cea cunoscută nouă. Oricum, infirmitățile corpului fizic, datorate vârstei și uzurii, dispar astfel. Remarcăm că îngerii îi spun lui Enoh că îi dau un răgaz de un an pentru a-și scrie cartea și a o explica fiului său, după care „în mijlocul anului viitor, te vom ridica din mijlocul alor tăi și inima ta se va întoarce la puterea sa dintâi” (LXXX; 9).

Dar s-ar putea ca dăinuirea spiritelor după moarte să nu se mai producă într-un corp cu aceeași structură cu cea pământească, deci într-o entitate cu cap, mâini, picioare etc. Recurgând (cu scuzele de rigoare) la o comparație tehnicistă, s-ar putea, ca spiritul, amintirile, gândurile, eu-ul, să fie transformate în **informație** înscrisă pe niște *suporturi* adecvate, undeva, ca într-un soi de „memorie” a unui „supercalculator ceresc”, iar acest proces poate să înceapă încă din timpul vieții.

Pentru a încerca cât de cât concretizarea ideii de mai sus, vom da un exemplu. Prin regresie hipnotică s-a aflat că în dimineața de 2 iunie 1989 Betty Luca a fost dusă într-o „Pădure de Cristal”. Aici ea a văzut între altele, zburând prin aer, bile de lumină despre care răpitorii ei spun că sunt „**depozite de inteligență**”. Și cu ocazia răpirii din 1973 ea văzuse astfel de luminițe care veneau să se așeze între ochii unor copilași făcându-i fericiți.

Iar în Cartea lui Enoh găsim scris: „în Cer se notează întocmai ... tot ce se face pe Pământ și toate gândurile oamenilor. Se știe, în fiecare zi, nedreptățile de care vă faceți vinovați” (XCVI; 16). La

aceasta se adaugă și o amenințare gravă: „păcătoșii vor dispărea ... numele lor vor fi șterse din cărțile sfinte” (CV; 21), ceea ce s-ar putea interpreta și în felul următor - *informația* privind oamenii lipsiți de valoare spirituală, intelectuală, dar mai ales morală, va fi ștearsă din această „*memorie*” cerească, fiind considerată fără valoare. Ei vor dispărea astfel cu totul.

O tradiție ezoterică, pornită din India și Tibet, dar încetățenită de acum și în occident, vorbește de **Akasha**, o memorie universală (în engleză *Akashic records*) în care sunt înscrise toate gândurile, faptele și gesturile fiecărei entități. Faimosul medium *Edgar Cayce*, o persoană cu o pregătire și inteligență rudimentare, dar care reușea de pildă să stabilească diagnostice medicale, remedii etc cu o uluitoare competență, spunea că secretul performanțelor sale constă în faptul că, în stare de transă, el se transpune într-o **Arhivă**, „unde o mână îmi întinde o carte, o deschide la pagina care privește cutare entitate sau cutare eveniment și nu-mi rămâne decât să citesc ceea ce o privește”. El folosea de asemenea pentru această arhivă termenul de *Akasha*, fiind convins că ea este aceeași cu **Cartea Vieții** de care vorbește *Apocalipsa*.

Atunci când o ființă se naște pe Pământ, ea ar putea prelua din *Akasha* o parte din informația unei entități precedente, sau ar putea să rămână în contact cu anumite sectoare ale acestei arhive. În felul acesta s-ar putea explica fenomenul controversat al **reîncarnării** sau unele forme de creație intelectuală etichetate drept „*inspirație*”, „*intuiție*” sau „*channeling*”.

Întrupările succesive ale unei entități spirituale sau „*informaționale*” ar putea contribui la „*șlefuirea*” acelei părți din *Akasha* pe care entitatea o reprezintă. Privită sub acest unghi, viața unui om pe Pământ nu este altceva decât o *punere în lucrare*, în lumea materială, a unei entități spiritual-informaționale. Cu ce scop? Probabil pentru o **dublă misiune**: pe de o parte o lucrare în sânul *societății umane* de pe Pământ (știință, artă, morală etc.), iar pe de altă parte perfecționarea propriei *entități spirituale*. Suntem aici foarte aproape și de conceptul de **karma**, asupra căreia nu ne oprim însă aici în mod special.

Lăudându-l pe Dumnezeu, Enoh spune între altele: „Pământul este scara ta din veșnicie în veșnicie” (LXXXIII; 3). Prin „scară” se înțelege, fără îndoială, un instrument al *progresului*. Poate un progres intelectual; sigur unul moral. Totuși, probabil că Pământul nu este singurul loc unde are loc o asemenea lucrare. În Cartea lui Enoh

mai scrie: „sfânt este Domnul spiritelor, care a umplut cu imensitatea sa întreaga lume a inteligențelor” (XXXIX; 11).

Viața noastră este deci, în lumina celor de mai sus, pe de o parte o misiune de a înfăptui ceva, de a înfrumuseța ceva în jurul nostru, iar pe de altă parte o **școală** pentru creșterea propriei ființe, care reîntoarsă în Akasha va îmbunătăți și valoarea acesteia. Sub acest aspect, nu este bine ca viața care ni s-a dat pe Pământ, trecătoare (și poate repetabilă), să fie numai un prilej de a beneficia cât mai mult de plăcerile fiecărui moment; dar nu este bine nici să fie o totală autonegare, redusă doar la o permanentă demonstrare a supunerii smerite față de divinitate, neînsoțită de nici o muncă asupra lumii din jur. O frază remarcabilă în sensul celor de mai sus este cea în care Enoh îi laudă pe cei care „nu au căutat să strângă bogății pământești, ci s-au privit ca *un spirit călător pe Pământ*” (CV; 24) (subl. noastră).

Raymond Fowler afirmă, în legătură cu cele de mai sus, spre sfârșitul volumului *The Watchers II* (1995), că probabil răpirile OZN, decorporarea și supraviețuirea sufletului după moarte au o **cauză comună**. El spune: „OZN-urile vin de acolo unde ne ducem noi după moarte. **Moartea, în esență, este suprema răpire OZN**”.

7. ENOH, RELIGIILE ȘI FENOMENUL OZN

Enoh este confruntat, în călătoriile sale cerești, cu „un tron al cărui aspect era ca bătut de grindină, cu toate că marginile sale erau strălucitoare ca globul Soarelui... Din acest tron ieșeau torente de flăcări, strălucitoare încât era imposibil să le privești. Și era cineva așezat pe acest tron măreț, al cărui vestmânt era mai strălucitor decât Soarele și mai alb ca zăpada. Nici un înger nu era în stare să-l privească în față” Era „Domnul el însuși”. (XIV; 17-24). Enoh mai descrie o dată o călătorie asemănătoare, în care, ajuns la palatul construit din pietre de cristal vede serafimi, heruvimi și ophanimi păzind tronul gloriei Celui Bătrân de zile, „al cărui cap era alb și curat ca o lână și ale cărui vestimente sunt cu neputință de descris” (LXX; 7-12). Apelativele: *Domnul* și *Cel Bătrân de zile* desemnează desigur aceeași persoană, ființa Atotputernică, stăpână peste „miriade de miriade” de îngeri. Cele două fragmente ar putea fi chiar repovestirea, cu alte cuvinte, ale aceleiași viziuni.

În 1950 când *Betty Andreasson Luca* avusese 13 ani, a fost răpită și dusă aparent într-un complex subteran. Sub regresie hipnotică ea a povestit că a vizitat un *muzeu al timpului*, consacrat evoluției omului, a fost examinată, apoi i s-a spus că a sosit pentru ea vremea să **meargă acasă**, ca să-l vadă pe **Cel Unic** (*The One*)... Ajunge la un zid de sticlă (ne aducem aminte și de comparația asemănătoare făcută de Enoh). Aici Betty e confruntată cu *Marea Poartă*, tot din sticlă, apoi cu o altă și o altă poartă, ducând spre un tărâm al luminii. Înainte de ultima poartă se vede *dedublându-se*, ieșind din ea însăși, părăsindu-și corpul, care rămâne nemișcat, în timp ce ea continuă să plutească în chip de imagine astrală a propriei ființe. Întâlnirea cu *Cel Unic* o retrăiește în timpul regresiei hipnotice, cu întreaga ei ființă, ca o stare de extaz și beatitudine, pe care nu e însă capabilă s-o descrie în cuvinte.

În zorii zilei de 2 iunie 1989 Betty a fost se pare din nou răpită și, ca și în 1950, ea se va întâlni cu ființe de lumină și cu entități având înfățișare de arhangheli biblici, care o conduc iarăși la *Marea Poartă* care duce la *Cel Unic*.

Dar, acceptând că toate cele de mai sus s-au petrecut aievea, este oare absolut sigur că Enoh, respectiv Betty Luca, au ajuns la capătul de sus al ierarhiei? Este oare sigur că nu mai exista nimic

deasupra acestui tron? Nu uităm de pildă că în religiile primitive divinitatea a avut de regulă un chip plural. Sumerianul **Aḫunnaki** sau ebraicul **Elohim** sunt substantive aflate *la plural*, care denumeau inițial un *grup* de ființe superioare. Abia pe urmă s-a impus, și în religie, modelul autocratic al stăpânului unic, atât de caracteristic în orient....

Anselm de Canterbury, părintele scolasticii medievale, definea pe Dumnezeu ca pe o entitate „mai presus de care nu se poate cugeta”. Acceptând această definiție, ne putem totuși întreba: dacă nu putem pătrunde cu mintea noastră mai presus de Dumnezeu, înseamnă oare implicit că nu există nimic mai presus de El?

Fenomenul OZN este, se pare, mult mai intim legat de fenomenul religios, în particular de așa numitele **minuni**, decât ar fi dispuși să accepte clericii sau chiar omul de pe stradă. Astrofizicianul *Jaques Vallee*, participant la numeroase proiecte cât se poate de serioase destinate explorării Cosmosului, dar și unul dintre cei mai serioși investigatori ai fenomenului OZN și în particular al răpirilor, își propune între altele să abordeze această spinoasă problemă. În cartea sa *Dimensions* (1988), tradusă și în românește, el aduce în acest sens câteva exemple:

La 13 mai 1917, la **Fatima**, un orașel din Portugalia, trei copii care păzeau oile văd o lumină într-o vâlcea și când se apropie sunt orbiți de imaginea unei Doamne micuțe, înconjurată de raze. Cea mai mare dintre copii, Lucia, intră în vorbă cu apariția, iar aceasta le spune să revină pe data de 13 în fiecare lună. La 13 iunie au mai venit și alte 50 de persoane, care i-au văzut pe cei trei copii transfigurați vorbind cu un personaj care le-a rămas însă invizibil. La sfârșitul dialogului însă martorii au auzit o explozie și au văzut un norișor alb ridicându-se din apropierea unui copac. La 13 iulie numărul martorilor a crescut la 4500. De data aceasta ei au auzit un bâzâit, au simțit descreșterea temperaturii și a luminii soarelui și au văzut coborând un norișor alb deasupra copacului respectiv. La plecarea Doamnei s-a auzit un sunet strident. De data aceasta ea a transmis profeții, inclusiv privind un pericol care paște omenirea din partea Rusiei. La 13 august erau prezente 18.000 de persoane dar nu și copiii care fuseseră închiși în acea zi de către o oficialitate locală dornică să termine cu acest nonsens. Oamenii au auzit bubuind tunetul, au văzut o fulgerare și au văzut din nou norișorul care a plutit câteva minute deasupra copacului apoi a dispărut. Norii de pe cer

au devenit stacojii apoi multicolori și un glob luminos s-a rotit prin văzduh.

La 13 septembrie se adunaseră 30.000 de persoane, inclusiv doi preoți veniți oficial pentru a demaca absurditatea fenomenului. Ulterior ei înșiși au depus mărturie că mulțimea a zărit un glob de lumină coborând încet către copii; s-a așezat în copac, s-a format acolo un nor alb și din cerul senin au început să cadă „petale” albe care se evaporau pe măsură ce coborau. Copii au văzut din nou Doamna și au dialogat cu ea. Apoi globul strălucitor s-a ridicat și a dispărut în soare. La 13 octombrie au venit 70.000 de persoane. Mulțimea a văzut între altele „un disc supranatural care se rotea cu rapiditate în jurul propriei axe și răspândea raze diferite colorate” în cele din urmă discul s-a ridicat și a dispărut în soare. Concomitent au fost observate și alte fenomene nefirești. Copiilor li s-a transmis că aceasta a fost ultima întâlnire. Ulterior s-a dovedit că Lucia mai fusese vizitată repetate ori de îngeri în 1915 și 1916. Între cei care au participat la aparițiile de mai sus au fost numeroase vindecări miraculoase. Biserica Catolică a efectuat anchete minuțioase și a acceptat în cele din urmă, în 1930, realitatea istoriei.

Pe de altă parte, cei care cunosc fenomenul își dau seama că această poveste are toate datele unei *întâlniri apropiate cu un OZN*.

Și Jacques Vallee ne convinge în cartea sa că aceleași semne caracteristice ale fenomenului OZN le poartă și apariția, în 1858, a Sfintei Fecioare la Lourdes, în Franța, în fața fetei de 14 ani Bernardette Soubirous, apariție însoțită și de alte minuni inexplicabile. Într-un mod asemănător poartă semnele unei întâlniri cu un OZN întâmplarea din zorii zilei de 9 decembrie 1531, când, la zece ani după cucerirea imperiului aztec de către spanioli, un băștinaș de cincizeci și șapte de ani, botezat Juan Diego, care se ducea spre Tlaltelolco, în apropiere de Tenochtitlan (Mexico City) o va întâlni pe **Santa Maria de Guadalupe**. Și exemplele pot continua cu minunea de la **Maglavit**, cu cea de la **Medjugorje** (Bosnia) în 25 iunie 1981 etc.

Toate cele de mai sus, deși probabil manifestări ale unor structuri aflate mult deasupra puterii noastre de înțelegere, ar putea fi și intervenții ale unor supercivilizații extraterestre. Nu putem decât să fim de acord cu regretatul *Carl Sagan*, care, într-un text din 1980, scria că „civilizațiile aflate cu sute de mii sau cu milioane de ani înaintea noastră ar trebui să aibă o știință și o tehnologie care depășesc în așa măsură posibilitățile noastre actuale încât *nu am fi în stare să le deosebim de magie*” (sublinierea noastră).

8. MESAJE CĂTRE CEI ALEȘI; SECTE ȘI CONTACTAȚI

Dacă viața este, într-un fel sau altul, o misiune, de ce oare această misiune nu este transmisă *explicit*, la naștere sau într-un moment ulterior? Greu de răspuns. O explicație ar putea fi *neintervenția*. Altă explicație că aceasta este „regula jocului” într-un „joc” pe care nu avem cum să-l înțelegem. *Mircea Eliade* a descris în splendide pagini de literatură frământarea internă a omului care devine conștient că are de îndeplinit o misiune în această lume dar nu este în stare să și-o reamintească.

Dar s-ar putea ca *misiunea* să fie totuși transmisă unora, în timpul vieții, cu o discreție care nu încalcă principiul *neintervenției*. Între constantele unei răpiri efectuată de ocupanții unui OZN se citează în mod constant manipulări pentru a-i **înscris** în **mente** victimei, în bună măsură în subconștient, anumite mesaje sau comportamente dorite de vizitatori. În unele cazuri se recurge la simple sugestii, alteori martorii vorbesc despre adevărate școli care ar exista în interiorul navelor sau în alte locuri controlate de „intruși”.

Dr. David Jacobs, în *Secret Life* (1992), menționează, ca o fază a răpirii, faptul că unul dintre ocupanții OZN-ului, cel care pare să fie un soi de șef, se uită un timp, cu o privire hipnotică, la cel răpit. Drept rezultat al acestei ședințe de **sugestie**, victima își pierde pur și simplu voința de a mai reacționa, simțind o senzație de bine, de abandon, și chiar o „iubire” paradoxală față de răpitorii săi, care-i apar ca fiind niște inși „buni”, „plăcuți”, „prietenoși”. Unii martori au asociat chiar conotații întrucâtva sexuale acestor sentimente, ceea ce era cu atât mai bizar cu cât vizitatorii par, cel puțin la prima vedere, asexuați.

Astfel pregătit, cel răpit este supus unor operații de **îndoctrinare**. I se cere să privească la un soi de ecran, pe care apar diverse **imagini**. Alteori astfel de scene sunt impuse direct ochilor minții. Câteodată imaginile sunt atât de vii încât răpitul nu își poate da seama dacă nu cumva le trăiește aieva. Scenele înfățișate sunt adesea oribile, cum ar fi un holocaust nuclear, ecologic, sau alte întâmplări cu mare încărcătură emoțională, implicând uneori persoane cunoscute. Scopul ar putea fi cel de **testare** a reacțiilor, sau poate de sugestionare ori purificare. Se citează și mașinării care, aparent, **înscriu** direct în mintea omului informații care însă nu vor

putea fi folosite (victima nu și le va reaminti) decât la „momentul potrivit”, după ce martorul va primi o dezlegare în acest sens.

Betty Andreasson Luca a relatat sub hipnoză că în cursul răpirii din 25 ianuarie 1967 a fost dusă într-un tărâm straniu unde a asistat între altele la o prezentare, parcă holografică, a morții și renașterii păsării Phoenix. Apoi un cor de voci îi spune că trebuie să înțeleagă ce i s-a arătat deoarece *a fost aleasă ca mesager*. Omenirea ar trebui să accepte ajutorul vizitatorilor, *altminteri va fi pierdută*.

Dintre paciențele Dr. Jacobs, lui *Patti Layne* i s-a pus un soi de cască pe cap, după care a văzut Pământul explodând, orașe transformate în ruine, munți care se surpau și Soarele devenind negru. Tot ea avea vise repetate în care era victima unui război nuclear, după care băntuiau peste tot oameni flămânzi, în căutare de hrană, iar familia ei era silită să cerșească.

Există și rapoarte atestând că cei răpiți au fost puși să joace un soi de piese de **teatru**, cu alte personaje cu aspect uman, scena fiind înconjurată de omuleți cu înfățișări nepământene, care urmăreau reacțiile actorilor.

Mai multe victime ale unor răpiri își aduc aminte de scene de instruire în interiorul unor **școli**. La pacienții pe care i-a examinat Dr. Edith Fiore (1990) acest motiv apare frecvent. *Linda* își amintea că a fost dusă într-un loc, unde mai erau cincizeci-șaizeci de persoane, ca și o creatură stranie, foarte înaltă, foarte slabă, îmbrăcată cu o robă lungă, cu rol de profesor. Ea le prezintă o mulțime de metode pentru a evita autodistrugerea omenirii, foarte probabilă în cazul în care va continua pe calea pe care a apucat-o. „Elevii” mai sunt învățați să facă anumite gesturi prin care pot vindeca pe alții, ori prin care se pot vindeca pe ei înșiși. Apoi - ce să mănânce, să mestece încet, să mediteze în fiecare zi. *Gloria* ținea minte că a fost admonestată la un moment dat, în cursul unei răpiri, de o „profesoară” care-i spune că n-a acționat bine, că n-a respectat ceea ce i s-a explicat. *Sherry* își amintea de niște ceremonii emoționante, într-un grup din care și ea făcea parte, și de un soi de legământ de tipul „toți pentru unul”, pentru binele suprem al vieții. În orice caz obiectivul era unul înalt, care-ți dădea un sentiment cu totul diferit de cel de cobai de experiență. Și *Diane Tai*, ca și *James*, descriu o mașină care ar înlesni și ar accelera enorm transmiterea de cunoștințe în creierul celor răpiți. Astfel Diane vorbește despre o mașinărie cu ecran pe care se succed cu o viteză amețitoare imagini și cuvinte, „elevii” fiind chemați să privească și să încerce să

înmagazineze în memoria lor cât mai mult. Și alți autori, între care Wendelle C. Stevens, în *UFO Contact from Reticulum* (1989), reproduc mărturii asemănătoare, despre aparate de înscris informații, cu mare viteză, în creier.

Diane Tai își amintea că în cursul unei răpiri s-a pomenit în mijlocul unui grup de circa douăzeci de negri, ușor înfricoșați, îmbrăcați după moda de pe coasta de vest a S.U.A. La o întrebare a ei i se răspunde că sunt persoane care erau pregătite pentru a merge, ca un soi de **activiști**, în ghetourile cele mai sărace ale oamenilor de culoare. Tot ea va descrie un centru de instruire, conținând un mare „auditoriu”.

Whitley Strieber, în cartea sa *Transformation* (1988), după repetate regresii hipnotice, va descoperi în memoria sa amintirea unui „cerc de copii” la care se ducea frecvent, când era mic. „Cercul” se reunea într-o sală rotundă, subterană, sub conducerea unor vizitatori nepământenii. Între altele, aceștia pronunțau cuvinte cum ar fi *iubire* sau *foc*, însoțite de imagini, urmărind reacția emoțională a copiilor. Strieber se întreba dacă abilitățile sale verbale, de scriitor, n-au fost cumva antrenate, dezvoltate, în mod intenționat, cu ocazia acestor exerciții. Ulterior o femeie din Canada va descrie și ea, în mod independent participarea sa la un „cerc de copii” asemănător (poate același?), în care avea impresia că-l cunoscuse pe copilul Strieber. În altă parte Whitley Strieber reproduce aparente declarații ale intrușilor, făcute unor persoane răpite, precum că *Pământul, în ansamblul său, nu este altceva decât o școală*.

Care este scopul instruirii efectuată asupra celor răpiți? Cei ce au întrebat, cei ce își amintesc răspunsul primit, relatează lucruri foarte diferite. Dăm doar două exemple: Pentru unii în felul acesta opinia publică este sensibilizată să ia atitudine împotriva dezastrelor care ne pasc (ecologice, genetice, atomice etc), pentru alții instruirea se referă exclusiv la pregătirea unor *aleși*, cei care vor fi salvați atunci când un cataclism inevitabil va lovi Pământul. În acest din urmă caz, pe lângă dezastrele create de om, se iau în considerare și cele naturale, cum ar fi coliziunea cu un asteroid sau, în viziunea unora, schimbarea bruscă a axei Pământului.

Așa cum ne învață Biblia (dar și cum narează Cartea sa), Enoh „a umblat cu Dumnezeu” de mai multe ori. Întâlnirile sale cu Ființa Supremă nu sunt însă singulare. Vom fi uimiți să vedem cât de frecvente sunt viziunile de acest fel, chiar și în vremuri mai recente, raportate de oameni proveniți din cele mai diferite locuri. Ele fac parte

din biografia majorității marilor întemeietori de religii și de secte, dar se întâlnesc și în unele cazuri de răpiri efectuate de OZN-uri... Enoh vorbește adesea despre „cei aleși”, socotindu-se unul dintre aceștia. Vom vedea că șirul celor care se consideră ca făcând parte din această categorie pare și azi fără sfârșit.

În noaptea de 21 septembrie 1823, în Sharon (Vermont), Joseph Smith a primit de trei ori vizita unui înger luminos care i-a transmis un text pe care Smith îl va traduce și îl va publica în 1830 sub numele de „Cartea lui Mormon”, aflată la originea vigurosului curent religios al mormonilor. Vallee remarcă între altele faptul că în această carte suntem confrunțați o dată în plus cu „un amestec de certitudini și absurdități, de fapte și fantezii”, subliniind și o seamă de asemănări dintre istoria cărții și rapoartele OZN din zilele noastre.

Din 1952 un număr de americani încep să se declare **contactați**, mandatați de „frații din spațiu” să creeze mișcări parareligioase în vederea ducerii la bun sfârșit a unor *misiuni*.

George Adamski (1891-1965), în cărțile sale *Inside the Space Ships* (1955) și *Flying Saucers Farewell* (1961), afirma că în 20 noiembrie 1952, împreună cu patru însoțitori, a văzut aterizând o navă gigantică, ovală, iar el personal s-a și întâlnit cu unul dintre ocupanții navei, un ins cu înfățișare omenească, înalt de vreo 1,70 metri, cu păr blond care-i cădea pe umeri, îmbrăcat într-o salopetă. Acesta îi transmite telepatic lui Adamski informația că se numește *Orthon* și că nava vine de pe *Venus* (...?!). Adaugă că vizitatorii sunt foarte îngrijorați de experiențele nucleare pământene care strică echilibrul ecologic al Universului. Ei se feresc de oameni datorită răutății acestora. Au urmat alte observații, fotografii, filme și contacte. Adamski este de acum convins că a fost ales de această civilizație extraterestră să propage în rândurile oamenilor venirea *Fraților Spațiali* (*space brothers*). El va întemeia o sectă în acest scop. Despre OZN-urile pe care le-a fotografiat, s-a spus că sunt falsuri, ceea ce însă nu s-a putut dovedi cu toate strădaniile depuse, inclusiv relativ recent. Adamski descrie o centură de radiații în jurul Pământului, văzută în presupusa sa călătorie cosmică; știința va descoperi abia peste câțiva ani existența acestora, numite centurile de radiații *Van Allen*. Adamski vorbește de extratereștri care trăiesc, deghizați, pe Pământ, despre faptul că Pământul e un soi de **creșă** pentru civilizația noastră, care face primii pași ai evoluției sale. El mai vorbește despre oameni răpiți de OZN-uri și duși să trăiască pe alte planete, ca și despre multe alte elemente care vor reveni mult mai

târziu, eventual sub hipnoză, în rapoartele unor martori care nu cunoșteau lucrările sale.

Cazul Adamski a declanșat fenomenul contactaților, persoane care au convingerea că sunt *aleși* de civilizațiile extraterestre pentru o misiune, în primul rând să transmită omenirii avertismente privind pericolele ecologice, în particular cele generate de înarmarea nucleară. În scurt timp numeroase alte persoane, între care asociați sau prieteni ai lui Adamski, se vor declara și ei *contactați*. Între aceștia sunt autori de cărți ca **John McCoy**, **George Hunt Williamson**, **Ray** și **Rex Stanford** sau întemeietori de secte ca faimosul părinte al bisericii scientologice **L.Ron Hubbard**.

Dintre contactați merită o mențiune specială câțiva. Astfel, **Truman Bethurum**, muncitor la construirea șoselelor, a publicat în 1954, la vârsta de 56 de ani, cartea *Aboard a Flying Saucer*, în care afirma că, într-o noapte, în zona deșertului Mojave, a fost înconjurat de opt sau zece omuleți care l-au poftit într-o farfurie zburătoare, unde a făcut cunoștință cu șefa expediției, o femeie splendidă numită *Aura Rhanes*, pe care, spune el, o va mai reîntâlni apoi, repetate ori, și în condiții foarte pământești. Ea îi spune că expediția este venită din planeta *Clarion*, o lume ideală unde nu există boli, medici, politicieni sau impozite, pentru a nu mai vorbi de arme nucleare.

Un alt faimos contactat, **Daniel Fry**, era specialist în rachete și prieten cu *Ronald Reagan*, viitorul președinte al S.U.A. Un vizitator din alte lumi, numit *Alan*, care îl invită la o călătorie cu farfuria zburătoare, i-a transmis lui Fry că Pământul se îndreaptă către un holocaust nuclear, îndemnându-l să scrie o carte-avertisment în acest sens. Vizitatorii îi spun, între altele, că nu vor să ia legătura oficial cu pământenii deoarece un astfel de contact ar avea efecte dezastruoase asupra echilibrului sufletesc al oamenilor.

Lui **Orfeo Angelucci** din Los Angeles, care va scrie *Secret of the Saucers* (1955), „*frații spațiali*” îi spun că viziunea materialistă a pământenilor împiedică dezvoltarea spirituală a omenirii. La el se întâlnește mai pregnant ideea după care „*frații spațiali*” (între care a fost odinioară și *Iisus Hristos*!?) trăiesc printre noi, neștiuți, pregătind noua eră care va să vină.

Lista poate continua cu pictorul de firme american **Howard Menger**, cu cartea sa *From outer space to You* (1959), în care dă numeroase scheme de mașinării construite conform unor indicații primite de la vizitatorii nepământeni (mașini care n-au funcționat niciodată), sau cu taximetristul londonez **George King**, primul

contactat european, care într-o noapte de mai 1954 a primit, mental, indicația că va deveni reprezentantul pământenilor într-un *Consiliu Interplanetar*. King înființează, conform aceluiași indicații, Societatea *Aetherius*, mutându-se în California unde își continuă activitatea misionară. Una dintre invențiile sale insolite este o baterie care se încarcă cu energie spirituală, degajată de rugăciunile credincioșilor. Bateria funcționează mult mai bine pe culmile munților...

Dezvoltarea cercetării obiective a fenomenului OZN este departe de a fi stins febra contactaților. Astfel, **Claude Vorilhon**, pilot de curse și ziarist francez, afirmă că în 1973, la Clermont-Ferrand, extratereștri i-au transmis un mesaj. Între altele, i se explică faptul că vizitatorii nepământeni au creat specia umană, trimițând apoi pentru îndrumarea lor *contactați* precum: *Moise*, *Buddha*, *Isus*, *Mahomed* sau *Joseph Smith* (întemeietorul sectei mormonilor). Aceștia continuă să trăiască și la ora actuală pe niște planete pe care și eroul nostru a apucat să le viziteze. Vorilhon, chemat să se alăture acestei serii, își va schimba numele în *Rael* și va întemeia secta „raeliștilor”, propovăduind pacea, iubirea și viața cumpătată, iar ca orânduire socială, respingerea atât a capitalismului cât și a comunismului, în favoarea unei *geniocrații*.

Doar în California au fost înființate în ultimele decenii câteva sute de secte, minuscule dar foarte active, de adoratori ai OZN-urilor, având în fruntea lor „*contactați*” sau „*aleși*”

Fermierul elvețian ciung **Eduard Meier**, s-a întâlnit cu vizitatori nepământeni prima oară în 28 ianuarie 1975, după care relațiile lor au devenit sistematice. Controversatul contactat afirmă că a intrat în legătură cu creaturi din roiul stelar al **Pleiadelor**, între care cu blonda *Semjase* (interesantă coincidența de nume cu *Samyaza*, șeful îngerilor căzuți la Enoh), de o frumusețe tulburătoare în ciuda vârstei sale de 400 de ani. Miezul mesajului primit de el constă în faptul că pământenii trebuie să statornicească singuri pacea și iubirea universală, neajutați de nimeni din afară. În cărțile sale, precum și ale altor autori despre el, au fost incluse câteva sute de fotografii și cadre din filme (făcute cu o singură mână), de excelentă calitate, reprezentând OZN-uri. Acestea, frecvent reproduse, fac deliciul albumelor OZN. Din păcate, supuse analizei cu calculatorul, imaginile s-au dovedit trucate, iar în casa lui au fost găsite și machetele care puteau fi utilizate în acest scop.

Un alt caz de contactat intens mediatizat este **William Hermann** din *Charleston* (Carolina de Sud) care, începând cu 18

martie 1979 va fi răpit repetate ori de OZN-uri venite, aparent, din preajma stelei *Zeta Reticuli*. Vizitatorii îi spun că se tem că oamenii vor abuza de știința pe care o posedă, recunosc că obiectele prăbușite la Roswell, Laredo etc. au fost navele lor (radarele pământeste le-au dereglat sistemele de ghidare) etc.

În multe cazuri contactul cu extratereștri se stabilește pe calea dicteului automat, numit și *scriere automată* ori *psihografie*, sau al unui sistem echivalent de conversație extrasenzorială, pe care literatura anglofonă numește *channeling*.

Toată seria de cazuri de mai sus apare, la prima vedere, deosebit de suspectă, chiar dacă nu adăugăm la ele și înșelăciunile patente, cum ar fi afacerea UMMO, în care nu mai avem de-a face cu un singur *contactat* ci cu o imensă rețea de *contactare*, sau cazul *Cergy-Pontoise*, în care „contactații” au declarat ulterior că răpirea care a stat la baza istoriei a fost doar o contrafacere. S-a și spus adesea că fenomenul contactaților face mai mult rău decât bine cercetării OZN. Totuși, se constată că fenomenul contactaților a persistat peste decenii și, mai ales din anii 70, el a primit un sprijin nesperat din partea unei problematice paralele, mult mai bine documentată, cea a *întâlnirilor apropiate de gradul IV* cum mai sunt numite răpirile.

Admițând realitatea răpirilor, ca și a minunilor de tip religios care pot fi puse în legătură cu acestea, problema *contactaților* apare însă dintr-o dată într-o altă lumină. În toate aceste cazuri niște fapte dintr-o altă lume aduc martorul într-un loc aflat deasupra firii, îi încredințează un *mesaj* ș.a.m.d. Dar, e drept, există și diferențe importante. Cei *răpiți* se simt de regulă ghinioniști, traumatizați de niște fapte mai mult sau mai puțin respingătoare, ajung să aibă un comportament confuz și anxios și să-și pună la îndoială sănătatea mintală, în timp ce *contactații* se simt niște fericiți „aleși” pentru misiuni de inspirație suprapământeană; ei descriu invariabil că au întâlnit ființe ideale într-o ambianță ideală. Situația s-ar putea datora diversității reacțiilor umane în fața unui fenomen încă prea neobișnuit sau poate, de ce nu, unor categorii diferite de acțiuni ale „vizitatorilor” în cadrul aceluiași mare experiment.

9. ARMATELE CEREȘTI

În călătoriile sale cerești, Enoh este în permanență însoțit de **înger**i, în bună măsură de arhangheli, numiți aici „îngeri sfinți”. Înfațișarea îngerilor nu este descrisă în mod special, probabil deoarece se considera binecunoscută tuturor destinatarilor textului. Găsim doar referiri sumare de tipul „vestmintele lor erau albe și fețele lor erau transparente precum cristalul” (LXX; 1). După toate aparențele imaginea lor era aceeași pe care o avem și noi azi: înalți, cu plete, cu robe lungi, înarmați cu paloșe ori alte instrumente menite să-i facă de neînvins. Ei zboară, dar acest zbor este de tipul levitației; nicăieri, în Cartea lui Enoh, nu se afirmă că ar avea aripi.

În multe rapoarte privind răpiri OZN se emite ipoteza că cel puțin *omuleții cenușii* n-ar avea sex, fiind un soi de roboți biologici creați din material genetic mai mult sau mai puțin uman, pentru scopul precis în care sunt întâlniți acționând (de pildă pentru efectuarea hibridărilor pe oameni). Cât despre îngeri, deși dogma preferă să-i considere *asexuați*, ba mai mult, spirite pure, isprava celor care și-au luat neveste dintre fiicele pământenilor ni-i arată materiali și de sex *masculin*. Este posibil ca această contradicție să fi cântărit greu în balanță atunci când Cartea lui Enoh nu a fost acceptată printre scrierile canonice ale creștinătății. Nu ne putem reține totuși să nu remarcăm în treacăt paralela cu poemul eminescian *Luceafărul*, deși deznodământul este altul. Între altele, nu uităm că *Lucifer* (deși nu apare nicăieri cu acest nume în Cartea lui Enoh) este prin tradiție unul dintre îngerii căzuți.

În *Cartea tainelor lui Enoh*, de limbă slavonă, descrierea îngerilor este mai pregnantă: Enoh este vizitat noaptea de „doi bărbați atât de înalți cum n-am mai văzut pe Pământ vreodată. Și fețele lor străluceau ca soarele și ochii lor erau ca niște făclii aprinse iar din buze izbucneau văpăi”. Este utilă compararea celor două versiuni și pentru a vedea maniera în care se puteau adăuga sau pierde anumite detalii prin transcrierea și retranscrierea repetată a informației inițiale transmisă prin tradiție. În acest spirit, ne mai putem întreba și cât de înalți puteau fi acești bărbați (deci aveau sexul masculin) ținând cont că, în conformitate cu cealaltă carte, în vremea respectivă lumea se umpluse de uriași înalți, chipurile, de 300 de coți.

Am văzut că făpturile nepământene având 2-2,50 metri înălțime, cu plete blonde și robe lungi albe, sunt prezente în rapoartele mai multor victime ale unor răpiri din zilele noastre, între care am menționat-o mai sus în special pe Betty Andreasson Luca. Asemănarea lor cu îngerii biblici și în particular cu cei menționați de Enoh, este frapantă.

Enoh ni-i arată pe îngeri ca *ființe cu inițiativă*, uneori chiar contrară voinței Divinității. Exemplul păcatului făcut de cei 200 de sub comanda lui Samyaza este notoriu. Dar surprinzătoare este, în legătură cu pedepsirea acestora, revolta trecătoare a lui Mihail, primul dintre arhangheli. El îi spune arhanghelului Rafael: „Spiritul meu se ridică și se tulbură contra asprimii judecății secrete împotriva îngerilor; cine va putea să suporte oare o judecată atât de aspră, care nu va fi niciodată schimbată, care trebuie să-i piardă pentru totdeauna... Ce inimă n-ar fi de loc tulburată, ce spirit nu ar avea milă” (LXVII; 2-3). E adevărat că imediat după aceasta el se va răzgândi și va accepta sentința.

În Cartea lui Enoh se pomenește de mai multe ori despre „miriade de miriade” de îngeri, ca și despre „**armate cerești**”. O astfel de armată, dezonorată din păcate, este cea a îngerilor căzuți. Există însă nenumărate altele, probabil sub comanda arhanghelilor.

Pe calea *dicteului automat*, sau prin *channeling*, numeroși contactați afirmă că țin legătura cu așa-numitul **comando Ashtar** sau cu alte grupuri similare, care ne veghează la ora actuală din ceruri, adică din spațiul interplanetar, sau dintr-o altă dimensiune etc., urmând să-i salveze, în cazul unui cataclism, pe *cei care cred*.

Conform persoanelor care afirmă că se află în legătură cu el, *Ashtar Sheran*, „învățător spiritual și comandant al celui de al optulea sector galactic”, este înalt de 2,10 metri, are ochi albaștri, fruntea înaltă, bărbia proeminentă și părul blond deschis căzându-i pe umeri. El ar fi comandantul unei armate de 10 sau 20 de milioane (!) de ființe dispunând de o uriașă flotă de nave extraterestre „a Păcii Universale”, provenind din *Federația Liberă a Planetelor*, care staționează nevăzute în preajma Pământului. Rolul lor ar fi ca, în cazul unui cataclism care va distruge planeta noastră, cataclism geologic (pornind de la o inversare a Polilor?) sau de altă natură, să evacueze rapid partea considerată mai valoroasă a omenirii (cei având „o frecvență vibratorie mai înaltă”), urmând ca după ce lucrurile se vor liniști, Pământul să fie repopulat. Conform celor declarate de contactați, *Ei pot întrerupe oricând emisiunea tuturor*

stațiilor de radio și televiziune, transmițând pe canalele acestora propriile mesaje pe oricare dintre limbile pământești (fenomen care se spune că ar fi fost deja atestat, în câteva rânduri, în S.U.A. și Marea Britanie); pot opri declanșarea armelor nucleare ori zborul rachetelor purtând astfel de arme etc. În rapoartele contactaților apar adesea și adjuncții lui Ashtar: *Kuthumi*, *Andromeda Rex*, *căpitanul Avalon* sau personaje precum: *Gilon*, *Xyletron*, *Lytton*, *Kouthoumi*, *Matton*, *Arcturus* (?!), *Jycondria*, *Voltra* etc. într-un mod care amintește bizar de înșiruirile de nume de îngeri din Cartea lui Enoh, cu diferența că numele au aici o sonoritate indoeuropeană.

Comandoul Ashtar nu este singurul care ne veghează; printre alte grupuri care apar în mărturisirile contactilor mai putem aminti în acest sens, de exemplu, Uniunea **Ra**, care afirmativ a patronat și pe vechii egipteni, aceștia venerând-o sub acest nume ca pe o zeitățe solară, sau pe **Kantarieni** care spun că vin fie de undeva din preajma stelei *Sirus*, fie dintr-o altă dimensiune; ei au o flotă mai mică decât comandoul Ashtar, cu care colaborează și sunt în aceeași măsură dedicați ajutorării pământenilor.

Este interesant că îngerii, deși frecventează un plan superior celui uman, deși au fost „creați ca spirite curate” având sfințenie și „o viață eternă” (XV; 6), sunt considerați de Divinitate uneori ca *auxiliari* oamenilor, o dată ce li se spune „voi trebuie să vă rugați pentru oameni și nu oamenii pentru voi!” (XV; 1). Această misiune o au, de pildă, îngerii veghetori, îngerii păzitori prezenți, conform unor tradiții, pe lângă fiecare om.

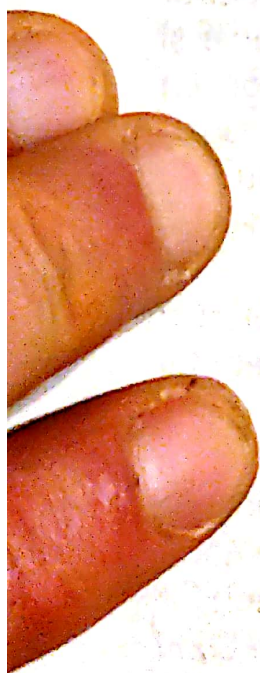
Când *Betty Andreasson Luca* avea 24 de ani, a suportat o răpire. Cu această ocazie i s-a spus că a fost vegheată de la începutul vieții. I s-a mai spus că pe Pământ există și **îngeri răi**, geloși pe iubirea care caracterizează omenirea.

O astfel de observație, ca și istorisirile lui Enoh privind îngerii căzuți, ridică și o altă problemă, gravă pentru un credincios: admitând realitatea răpirilor OZN din zilele noastre și admitând conexiunea lor cu fenomenul religios, nu cumva tot ce se leagă de *fenomenul OZN* și în particular de *răpiri* este manifestarea unor **lucrări ale Satanei**?

Un prim răspuns vine din faptul că nici un martor al vreunei răpiri n-a raportat că i s-ar fi transmis vreun mesaj antireligios, sau antiumanist, nici un indemn spre dezmăț, ci dimpotrivă, s-au transmis nenumărate mesaje privind atenționarea pământenilor contra unor posibile dezastre nucleare, ecologice etc. În plus, nici o persoană

răpită nu a spus că i s-ar fi vorbit de vreun contract, în care i s-ar fi oferit avantaje contra unui angajament oneros.

Cât despre răpirile care au finalitate reproductivă, despre traumatizantele examinări de tip medical etc, opiniile sunt împărțite. Dacă *Budd Hopkins*, de pildă, vorbește de niște indivizi sadici, *Leo Sprinkle* afirma că aceste fenomene fac parte dintr-un plan a cărui finalitate este transformarea pământenilor în cetățeni ai Cosmosului, plan pus în practică de ființe în esență binevoitoare. Între aceștia doi, *Whitley Strieber* realizează o sinteză. După el ființele nepământene care duc la îndeplinire răpirile sunt niște ființe trimise de o forță care ne este atât de mult superioară încât se situează **dincolo de bine și de rău.**

10. LIMITELE CUNOAȘTERII NOASTRE

Dr. *Edith Fiore* recunoaște că în regresile hipnotice pe care le-a condus, pacienții ei manifestau uneori *confuzii, contradicții cu afirmații precedente*, sau negau că s-ar fi întâmplat lucruri pe care le afirmaseră ferm la ședința precedentă. Ea adaugă ca un comentariu „Hipnoza nu este un instrument perfect; nu este un 'ser al adevărului'. Dar este de mare ajutor” în aflarea a ceea ce s-a întâmplat. Evident, această observație trebuie să ne călăuzească în aprecierea majorității rapoartelor despre răpiri rezumate mai sus.

Există un **bruiaj** sistematic în mesajele pe care, afirmativ, le-ar primi cei răpiți. Vallee istorisește și cazul unei femei tinere, numită *Hellen* care, împreună cu alți trei martori, a suferit o răpire; pe parcursul acesteia un „vizitator”, îmbrăcat în alb, i-a explicat principiul de funcționare al OZN-ului. După incident ea începe să fie obsedată de dorința de a construi o astfel de mașină; din păcate, ceea ce reținuse ea nu putea - fizic - funcționa. Altui răpit i s-a oferit într-un mod similar leacul cancerului; evenimentul i-a schimbat întreaga existență; omul nostru s-a înscris la facultatea de medicină, a absolvit-o, a sacrificat tot ce avea pentru a putea testa metoda, constatând, la capătul unor eforturi susținute, că soluțiile nu valorează nici doi bani.

Dar zăpăcirea e mult mai întinsă. Vizitatorii coborâți din OZN-uri prezic sistematic că se vor întoarce și vor ateriza în ziua și ora cutare într-un anumit loc; lumea se adună, așteaptă, dar nu se întâmplă nimic. Sinceritatea celor care au recepționat mesajul nu poate fi pusă la îndoială. Au existat chiar și accidente tragice printre cei care au persistat în așteptare până i-a ajuns moartea. La fel de neserioase s-au dovedit și prezicerile privind cataclisme înspăimântătoare sau (din ce în ce mai frecvent) locul și momentul în care va izbucni al treilea război mondial. Alții spun că vin din orașele luxuriante de pe Venus, deși se știe că pe această planetă domnește o atmosferă de iad, total improprie oricărei forme de viață.

Creaturile mai spun și că vin de pe *Zeta Reticuli*, sau din *Orion*, sau din *Pleiade* ș.a.m.d. Putem să le credem? Ori ne comunică detalii despre principiile de deplasare în spațiul n-dimensional sau despre organizarea Federației Galactice. Putem ști dacă ne trag pe sfoară

întotdeauna sau uneori ne mai spun și adevărul (și când?). Sau pur și simplu înțelegem greșit ceea ce spun?

Învățații serioși au desigur răspunsul pregătit de mult - faptul că întregul fenomen OZN e înțesat de absurdități este cea mai bună dovadă că avem de-a face cu o simplă iluzie. Să fie oare așa de simplu? Prea sunt multe faptele concordante să putem expedia atât de ușor această realitate neliniștitoare. Dar dacă acceptăm că, măcar în parte, fenomenul e real, care să fie cauza absurdităților întreșute în el?

S-ar putea, așa cum spuneam mai sus, ca în astfel de situații *amintirile reale să se amestece cu elementele de vis*, cu mici halucinații, sau cu sugestii involuntare făcute de investigator.

O altă variantă este că, fiind *Ei* atât de evoluți față de noi, ne tratează ca pe niște copii față de care nu trebuie să iei cele spuse foarte în serios. Poate ne spun absurdități așa cum un părinte spune minciuni numai să scape de întrebările sâcâtoare ale copilului său, fără să acorde prea mare importanță celor spuse. Aici ar intra și diversele nume sub care contactații își cunosc contrapartenerii, ori planetele sau constelațiile de pe care vin, sau motivele declarate, evident aberante, ale vizitelor (elixir pentru a se putea înmulți, salvarea pământenilor dacă se vor inversa polii etc.). N-ar fi exclus să se amuze pur și simplu pe seama noastră. Fl.Gheorghită ne asigură în același sens, în cartea sa *Comunicări cu „Cealaltă lume”* (1993), că la marea majoritate a experiențelor „spiritiste”, „contactele s-au stabilit cu *entități inferioare*, care nu pregetau să mintă în diferite feluri, distrându-se”.

O ipoteză ar putea fi și aceea că multe mesaje mincinoase fac parte dintr-un *scenariu* pus la punct de inamicii acceptării existenței extraterestreilor, special pentru ca să deruteze lumea, să ridiculizeze întregul fenomen OZN, deci să abată atenția de la el.

O altă ipoteză este că autorii derutei sunt „extraterestrii” înșiși, în dorința lor de a respecta principiul neintervenției, de a nu se dea în vileag în fața noastră mai mult decât ar fi necesar. Jaques Vallee, comentând cazul lui *Herbert Schirmer*, remarcă faptul că explicațiile pe care acesta le-a primit de la ocupanții OZN-ului și le-a reprodus sub hipnoză erau evident absurde. Însuși cel răpit recunoștea că a avut impresia că informațiile primite aveau mai degrabă rostul de a zăpăci oamenii. Cei ce l-au răpit l-au și avertizat că nu va fi în stare să vorbească în mod coerent despre cele ce i s-au întâmplat.

Se poate spune că **regresia hipnotică**, sursa majoră a informațiilor despre răpiri, este o **metodă discutabilă**. Așa cum remarcă Jacques Vallee, regresia hipnotică a devenit o obsesie fanatică a investigatorilor OZN contemporani din S.U.A., creând în mod evident „false memorii” atunci când dorința de senzațional depășește metoda științifică obiectivă. Pe această cale, anumiți critici au mers atât de departe încât au afirmat că sub hipnoză orice persoană poate fi sugestionată că a fost victima unei răpiri OZN și pusă în situația să-și „reamintească” detaliile acestei răpiri imaginare.

Din fericire, această afirmație nu stă în picioare. Multe regresii sunt făcute totuși de profesioniști; aceștia iau toate măsurile pentru ca veridicitatea informației revelate să fie maximă. Psihologii au mai observat că ceea ce se povestește sub hipnoză reprezintă amintiri, măcar în parte, reale. Rămâne desigur de văzut *care parte este cea reală și cât este ea de mare*.

Una dintre ipotezele cele mai verosimile, deși bizară la prima vedere, ipoteză care merită s-o examinăm ceva mai îndeaproape, este **funciara noastră incapacitate, a receptorilor umani, de a descifra mesajul primit**. De câte ori n-am auzit de la iubitori de animale că un anumit câine este atât de inteligent încât „înțelege tot ce îi spui”. Într-adevăr, dacă ar putea vorbi, câinele însuși ne-ar confirma și el că înțelege totul. Aceasta nu pentru că ar înțelege cu adevărat, ci pur și simplu deoarece nu-și dă seama că nu înțelege. Se știe că sesizezi cu atât mai greu propriile tale limite cu cât ești mai puțin evoluat.

Omul nu percepe (deci nu pricepe) nici pe departe totul din lumea care îl înconjoară. El nu este în stare să perceapă decât ceea ce a fost pregătit să perceapă prin întreaga sa instrucție și educație, prin ansamblul de „grile” pe care i le-a imprimat mediul cultural în care a crescut. Citind *Cartea lui Enoh*, ca și alte vechi scrieri istorisind întâlniri stranii, simțim dificultatea autorului de a povesti cele văzute. Dar ce ar putea oare povesti, întors între ai săi, un primitiv analfabet, care n-a părăsit niciodată satul său din junglă, dacă ar fi adus să viziteze un studio de televiziune, o navetă cosmică, un mare centru de calcul sau pur și simplu o stradă din Manhattan? Cuvintele pe care le va folosi față de consătenii săi sunt cele utile în viața de toate zilele a tribului; ce va putea exprima cu ele? Mai mult, ce va pricepe și ce va reține din cele văzute? Dacă cineva (să zicem un translator, care cunoaște această limbă primitivă) le-ar citi locuitorilor junglei, în traducere, articolul de fond dintr-un mare cotidian, articol plin de

mesaje generoase, ce vor reține oare din acestea? Și în acest caz diferența pe scara evoluției este de cel mult câteva milenii.

Dacă un vizitator pământean ar fi dus pe un tărâm al unei civilizații care ne-a devansat cu milioane de ani, dificultățile de înțelegere și de receptare ar fi desigur incomparabil mai mari. „Însuși Dumnezeu a dat oamenilor putința să înțeleagă cuvintele adresate minții lor” (XIV; 2) scrie Enoh. Dar oare în ce limbă vorbea Dumnezeu? Oare într-o bicisnică limbă pământeană, adecvată comunicării între niște oieri nomazi având creierul de 1500 centimetri cubi? Iar dacă nu vorbește o limbă pământeană - cum de avem atunci superbia să credem că mesajele sale pot fi traduse *ad litteram* în limbile noastre, fără a pierde sau deforma nici o idee, nici un sens, nici o nuanță... Oare nu cumva doar *credem că înțelegem* mesajele care ne vin din sferele superioare dar în realitate abia dacă înțelegem din ele câteva fragmente dispartate? Și atunci de ce să ne mire eventualele incoerențe sau inadvertențe în interpretarea acestui mesaj?

Dar nu cumva, în aceste condiții, însăși **revelația biblică devine suspectă** în întregime? Nu cumva și *Cartea lui Enoh* devine în acest caz o simplă carte de basme și sfaturi bune, iar referirile noastre la ea își pierd orice valoare? **Nu cred!** pentru că relativitatea nu este niciodată totală și în mesajul primit prea multe și prea bine se potrivesc între ele. Un sâmbure de adevăr trebuie să existe, fie și pentru rațiunea înțelepciunii populare care spune că *unde nu-i foc nu iese fum!*

În încheiere, sper ca cititorul să-mi ierte faptul că i-am oferit mai multe semne de întrebare decât certitudini. Din păcate, drumul înțelegerii tainelor cerești cu care s-a confruntat Enoh, sau cu care ne confruntăm noi înșine prin toate cele expuse mai sus, nu pare să se încheie prea curând.

Și mai sper să-mi fie iertate atât *păcatul negării dogmelor*, fie ele științifice sau religioase, cât și *păcatul îndoielii*. Cred însă cu convingere că există Cineva deasupra noastră, care așteaptă, de la fiecare dintre noi, după puteri, mereu, **o nouă lucrare** întru adevăr, bine și frumos. Simpla obediență față de un mesaj, acceptat ca definitiv, ar înseamna sfârșitul oricărei astfel de lucrări. Dacă milenii de-a rândul Adevărul ni s-a revelat într-o atât de mare diversitate de gândiri și credințe înseamnă că această **diversitate** este ea însăși un semn care trebuie să ne rămână călăuză și pe mai departe.

Cuprins

PRREFAȚĂ	3
CARTEA LUI ENOH – traducere	7
CARTEA LUI ENOH ȘI FENOMENUL OZN DIN ZILELE NOASTRE – comentariu de Dan D. Farcaș	
1. Fenomenul OZN modern – o problemă serioasă . .	98
2. A fost Enoh răpit de un OZN?	109
3. A călătorit Enoh prin spațiul cosmic?	115
4. Experimente genetice, de hibridare a omului, și potopul	118
5. Cunoașterea și cartea sunt păcate de neiertat? . .	131
6. Lumea spiritelor și reîncarnarea. Casa omului e în ceruri?	136
7. Enoh, religiile și fenomenul OZN	141
8. Mesaje către cei aleși; secte și contactați	144
9. Armatele cerești	151
10. Limitele cunoașterii noastre	155

În seria
UNIVERSURI MULTIPLE
au apărut:

1. BIOENERGIA - DARUL DIVINITĂȚII

Radu Ilie Mânecuță

2. TAINA LONGEVITĂȚII

Raul Dumitrescu

3. NUTRIȚIA OMULUI - ACT SACRU

Radu Ilie Mânecuță

4. PROPRIETARUL GALAXIEI

Anatol Basarab

